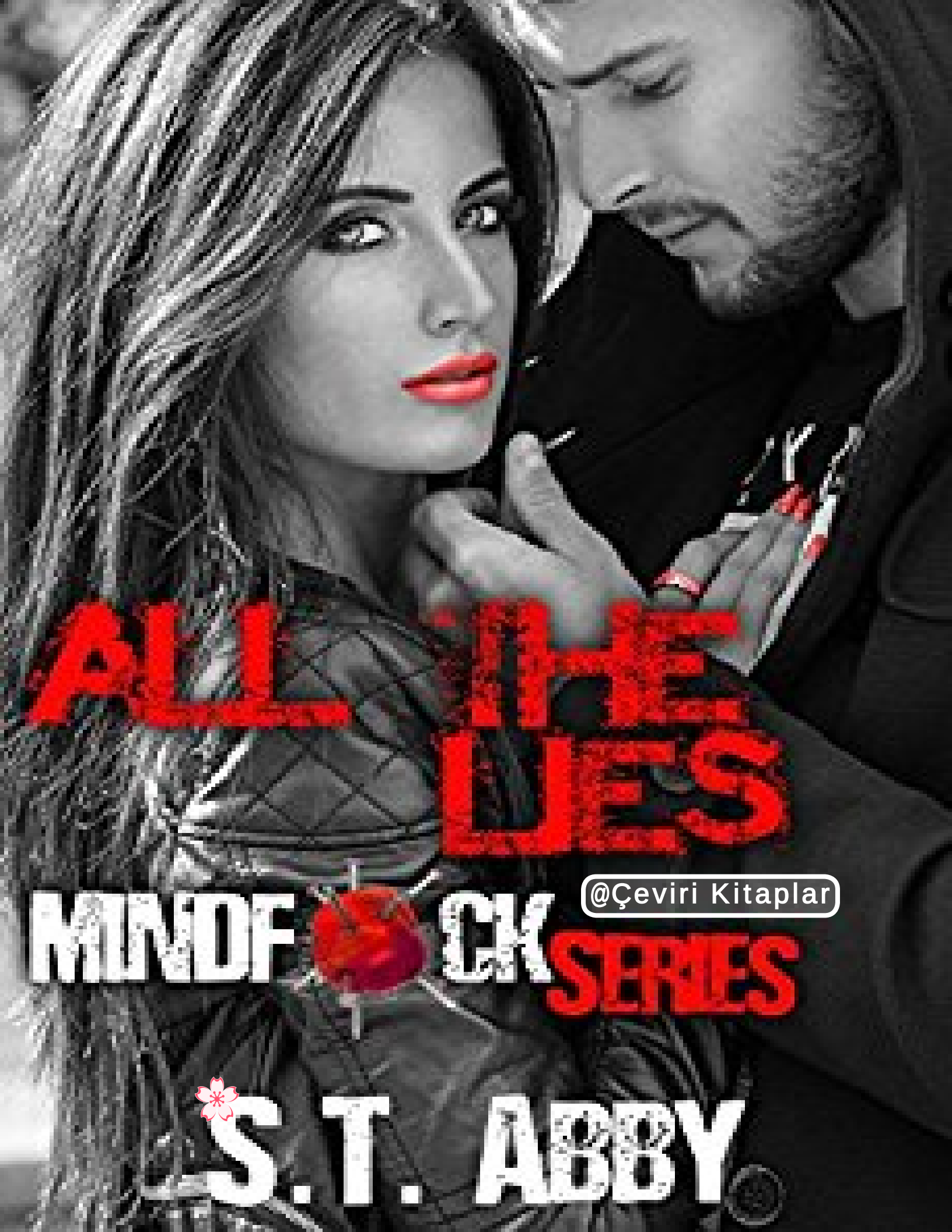

ALL THE LIES
@Çeviri Kitaplar
MINDF CK SERIES
S.T. ABBY

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: **Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.**

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭☀️🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💗💜🦜💫⚜️🧜‍♀️

Tüm Yalanlar

4. Kitap

Zihin Karıştırma Serisi

Aziz T. Manastırı

Telif Hakkı 2016 S.T. Abby

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın açık yazılı izni olmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir biçimde veya yöntemle iletilemez. Bu e-Kitap yalnızca sizin kullanımınız için lisanslanmıştır. Başkalarına satılamaz veya verilemez.

Bu kitaptaki hikâye, hem fiziksel hem de dijital tüm ortamlarda yazarın mülkiyetindedir. Bu mülkiyetin sahibi dışında hiç kimse, bu eserin yazarının açık izni olmadan bu romanın herhangi bir hikâyesini veya bir bölümünü herhangi bir ortamda çoğaltamaz, kopyalayamaz veya yayınlayamaz.

Şu anda tüm sosyal ağları kuruyorum. Ama şimdilik beni burada bulabilirsiniz: Facebook'um.

Ayrıca katılabileceğiniz bir kitap kulübüm de var ve aynı fikirde olan insanlarla gün boyu kitaplar hakkında konuşabilirsiniz. <3

Veya bana stabbyauthor@gmail.com adresinden e-posta gönderebilirsiniz

Bunun berbat bir şey olduğunu biliyorum, o yüzden kafamın karışık olduğunu söylemek için bana yazma zahmetine girmeyin. ;)

Bu, sesini kaybedenler için. Bu, Lana Myers olmayı dileyenler için.
Bu, insanların hâlâ hakkında fısıldaştığı kişiler için.

Bu, unutmak için her gün mücadele edenler içindir.

Yalnız değilsin.

Tim Hoover

Chuck Cosby

Nathan Malone

Jeremy Hoyt

Ben Harris

Rastgele Sokak Adamı

Tyler Shane

Lawrence Martin

Kenneth Ferguson

Korkuluk (Gerald Plemmons)

Anthony Smith

Kevin Taylor

Morgan Jones

Hükümetlerin hem çobanlara hem de kasaplara ihtiyacı vardır.
—Voltaire

Eğer Logan ve ben birlikte dünyayı yönetseydik, Voltaire bizi mükemmel bir karışım olarak görürdü.

Listem uzamış olabilir ama isimler hızla azalıyor. Bitiş çizgisine koşmanın zamanı geldi. Zayıf olmayı unutmuş ölü bir kızın elinde ölmelerinin zamanı geldi.

Onların yanmasını izlemek için sabırsızlanıyorum.

Bölüm 1

Yaşayanlara saygı borçluyuz, ama ölülere sadece gerçeği borçluyuz.

—Voltaire

LOGAN

Marcus Evans... o çocuk çocukken biraz hantaldı ama çok tatlıydı. Victoria ise... hep onun gölgesiydi. Marcus ve Jacob nereye gitse, Victoria da onları takip ederdi. Ona izin verirlerdi. Victoria'nın yaşı, oğlanlardan sadece bir yıl farklıydı. Robert ise, o çocukların sevildiğinden emin olmak için elinden geleni yapardı. Jacob, kendi evinden daha çok zaman geçirirdi çünkü Robert, hiçbir yerde bulamayacağınız bir güç ve şefkatten oluşuyordu.

Diana Barnes boğazını temizliyor ve ben onun bir bardak su almak için ayağa kalkmasını izliyorum.

"Çocuklar içecek bir şey ister misiniz?"

"Hayır efendim," dedik ikimiz de aynı anda.

Çikolata rengi teni, dizlerine kadar uzanan fildişi rengi elbisesiyle tam bir tezat oluşturuyor. O, büyüleyici gözleriyle, asil ve zamansız bir kadın. Tıpkı benim Lana'm gibi büyüleyici gözler.

Lana'nınkinden farklı olarak, bir suçluluk duygusu da var. Kendini taşıma biçiminde, sanki her günü atlatmaya zorluyormuş gibi, bezgin bir sertlik var.

"Çocuklarınız var mı?" diye soruyor, geri dönüp suyunu alıp oturarak gerilimi daha da artırıyor.

"Hayır efendim," dedik ikimiz de tekrar.

"İkinizin de bekar olmaktan ve zamanın sizi asla yakalayamayacağını düşünmekten hoşlandığına bahse girerim."

Donny rahatsız bir şekilde yerinde kıpırdanıyor, ama ben sadece gülümsüyorum.

"Evli değilim ama bekar da değilim."

Bir an beni dikkatle süzdü. "Victoria seni severdi. Annesi on yaşındayken öldükten sonra, çoğunlukla babası tarafından büyütüldü. İki erkekle aynı evi paylaştığı için kızlardan çok erkeklerle arkadaş olmakta daha rahattı. Arkadaşları konusunda erkek arkadaşlarından daha seçiciydi. Bunu kimse bilemezdi."

İlerlemeye başladım. "Neyi biliyor musun?"

"Hayır. Kendimi kaptırıyorum. Öncelikle Robert'ın işleyemeyeceği suçlardan hüküm giydiği gece hapishanede öldüğünü bilmelisin. Onu katil yapmak için her ayakkabıyı ve mutfak lavabosunu üstüne fırlattılar, sanki bu bir şekilde cinayetleri ortadan kaldıracak ve herkes hayatına devam edebilecekmiş gibi."

Tekrar suyunu yudumluyor ve ben de konuya girmesini ısrarla talep etmekten kaçınıyorum.

Robert her gece çocuklarıyla birlikteydi. Oğlum bile çoğu gece oradaydı. Jacob Denver da elbette çoğu gece oradaydı. Robert yemek pişirir, temizlik yapar, çocuklarına bakardı ve genellikle başkalarını da yanına çağırırdı. O kadar iyi bir insandı ve o kadar iyi bir evdi ki, insanlar uzak kalamazdı. Oğlumun babası, o küçücük bir çocukken terk etti. Robert, oğlumla her zaman kendi oğluymuş gibi konuşurdu ve bekar, çalışan bir anne olarak, alabildiğim tüm yardımları takdir ederdim. Elimden geldiğince de karşılığını verirdim.

Sesinde fark etmediğim duyguyu bastırarak duraksadı. Gözleri donuklaştı.

"O kadınlara asla tecavüz edip öldüremezdi. Kendi çocuklarına bile el kaldıramazdı. Oğlum onu gördü. Jacob da gördü. O gecelerin birçoğunda, çocukları ve iki çocuğuyla evdeydi. Önemi yoktu. Görgü tanıklarının ifadelerine izin vermediler veya mahkeme salonunda mazeret olarak kabul etmediler."

"Ne? Neden?" diye soruyor Donny şaşkınlıkla.

"Çünkü o zaman onu işlemediği cinayetlerden dolayı mahkûm edemezlerdi," diyor sanki her şey çok açıkmış gibi ve bunu sorduğu için bile aptalmış gibi.

Donny sinirli bir şekilde arkasına yaslanıyor. Ona değil, içinde bulunduğu duruma. Johnson'ın nasıl biri olduğunu biliyor. Bir şeyleri halledip şüpheliyi hapse atmak için her yolu dener.

"Ve mahkeme bunu destekledi mi?"

"Mahkeme. Şerif. Herkes. Onu beş gün boyunca sorguya çektiler. Hiçbir hakkı olmadan o kutuya kilitlediler. Avukatını içeri almadı. Sonra yalan söyleyip meclisi asla çağırmadığını söyledi. En başından beri bir cadı avıydı. Bu kasabada çocuklarından başka ailesi olmayan okul hademesine suçu atmak daha kolaydı. Johnson denen adam suçun ona ait olduğunu düşündü ve o andan itibaren bunu gerçekleştirdiler. Şerif hemen yanındaydı."

Orijinal profil cinsel sadistti. Çok sık çocuk sahibi olmuyorlar ve olsalar bile, o çocuklardan uzak duruyorlar. Sevgi dolu ve şefkatli değiller. Şüpheliyi yalnız biri olarak tanımladı, ama öyle olmazdı.

Zorla giriş belirtisi olmaması, çekici ve ulaşılabilir biri olduğunu, muhtemelen güvendikleri biri olduğunu gösteriyor. Bu yüzden kasabadan biri yapmış. Bir adamı tuzağa düşürme yeteneği onu bir

narsisist yapıyor ve kasaba da ona tam olarak yardımcı olarak onu gerçekten kurtaran gücü ona vermiş.

Ve dünyayı kandırmak en büyük hazdı.

"O geceden önce Evans'a karşı herhangi bir kin besleyen var mıydı?"

"Hayır," diyor kısık sesle gülerek. "O adam bir azizdi. Bir çocuk okulda kaza geçirdiğinde, temizler ve kimse görmeden kaçmalarını söylerdi. Çocukların utanmasını istemezdi ve çocukların acımasız olabileceğini bilirdi. Kendi çocukları, hademenin çocukları oldukları için acımasızca alay konusu olurdu."

Arkama yaslanıp Johnson'ın bu adamı şüpheli olarak bu kadar ısrarla suçlamasının sebebini anlamaya çalışıyorum. Onun bile bir kalbi var.

"Peki ya şerif? Onunla bir sorunu var mıydı?"

Dudakları gerildi. "Şerif, parasını ödeyecek birini -herhangi birini- bulmaya duygusal olarak fazla odaklanmıştı. Kızı ilk kurbanlardan biriydi. Onu öldüren gerçek hasta, kötü adam... Ertesi sabah herkesin bulması için onu sokağın ortasına attı. Çıplaktı ve çıplak tecavüze uğramıştı. Derisi paramparça olmuştu ve gece boyunca kan kaybından ölmüştü."

Donny zorlukla yutkunuyor, ben de arkama yaslanıp bunun nasıl olup da dava raporlarına girmediğini merak ediyorum. Şerifin soruşturmadan çekilmesi gerekirdi. Ayrıca, benim de eğilimim olan birincil şüpheli olma ihtimalini de azaltır.

Diana, hıçkırığını bastırarak devam etti: "On sekiz yaşındaydı." "Şerifin aklı başından gitti. Bunu gördükten sonra. O zamanlar bu kasabanın yaşadığı en zor şeydi. Ve oradan sonra durum daha da kötüleşti. Hatta bir Pazar sabahı kilise başlamadan önce kilise

merdivenlerinde bir ceset vardı. Bir ceset de okul merdivenlerindeydi, tam orada, çocukların görebileceği yerde. Ilene Darvis'ti. Anaokulu öğretmeniydi. Daha yirmi üç yaşındaydı."

Durup burnunu silmek zorunda kalıyor, gözyaşları artık serbestçe akıyor.

"Neyse, Robert'ın hüküm giydiği gece onu hapishaneye götürmeleri gerekiyordu. Refakatçiler falan da vardı. Ertesi sabah, nakli geciktirdikten sonra hücresinde asılı halde bulundu. Hiçbir aptal, temyiz başvurusunda bulunmak için can atan o adamın gerçekten kendini astığına inanmaz. Gerçek adaleti arayacak. Böyle bir son vermeyecekti. Ben asla ne olduğunu öğrenemedim. Umarım sen öğrenirsin."

Donny yumruklarını sıkıyor. Başka bir adamın egosu yüzünden yanlış adamın hayatının mahvolduğunu duymak her zaman acı vericidir. Johnson birçok hayatı mahvetti.

"Birkaç gün sonra, bebekler eve yürüyorlardı ve Victoria buraya uğradı. Telefonu çaldığında yanındaydım. Kyle, Victoria'yı arayıp babasının cesedini görebileceğini söyledi, çünkü cesedi veremeyeceklerini söylediler. Şerif, on sekiz yaşında olmadıklarını ve cesedi alabilecek yaşta kimse olmadığı için şehrin onu elden çıkarma hakkı olduğunu söyledi. Bunu daha sonra hallettim - çok geç oldu."

Sanki geri kalanına kendini hazırlıyormuş gibi titrek bir nefes veriyor.

Victoria, Kyle'la çıkmış, o çocuğa olması gerekenden fazlasını vermişti. Ayrıldıklarında pek mutlu olmamıştı ama içindeki şeytanı hemen belli etmemişti. Manipülatif ve hesapçıydı. Victoria, Kyle'la sadece birkaç aydır çıkıyordu, sahip olduğu nadir erkek arkadaşlarından biriydi. Babası, Kyle'ın ona tepeden baktığını

duyunca Victoria'yı ikna etmişti. Victoria, Kyle'la neden ayrıldığını hiç söylememişti. Ama Kyle, ona güvenmemesi için hiçbir sebep vermemişti. Ta ki o geceye kadar.

Donny'nin telefonu bip sesi çıkarıyor ama o duymazdan geliyor. Benim telefonum çalmaya başlayınca sessize alıyorum. Cevaplarımızı alana kadar ikimiz de uzaklaşmıyoruz. Johnson sadece ne yaptığımızı anlamaya çalışıyor.

Victoria onunla buluşmaya gitti ve Marcus da babasını görmek isteyerek ona yetişti. Cevaplara ihtiyaçları vardı. Hiçbir not bırakılmadı. Veda edilmedi. Öylece öldü ve intiharı da orada yapıştırdılar. Jacob bir kez olsun yanlarında değildi ve neyse ki oğlum da yoktu.

Yıkılıyor, hıçkıra hıçkıra ağlıyor. "Bebekler acı çektiğinde minnettar olmamalıydım ama oğlumu da alamadıkları için çok mutluydum."

Artık neredeyse konuşamıyor, gözyaşları çok hızlı akıyor ve hıçkırıkları tüm vücudunu sarıyor. Donny bana bakıyor, gözlerinde korku var.

Saldırı olduğunu biliyorduk. Cinsel olduğunu biliyorduk.

Ama şimdi tüm cinayetleri bir araya getirmeye başlıyorum.

Diana bir mucize eseri kendini sakinleştirir, hıçkırıklar arasında hıçkırır.

"Ve Kyle, o çocuk tam bir şeytandı," diyor, sesi öfkeli bir tona bürünerek. "Onunla Belker Caddesi'nin sonunda karşılaştılar ve yalnız değildi. Çocukları aracılığıyla 'katili' cezalandırmasına yardım etmek için yanında birkaç gönüllü getirmişti."

Meleklerle ilgili mesajın, gelecek şeylerin habercisi gibi duyulması için yazıldığı yer Belker Sokağı'dır.

"Üzerlerine saldırdılar. Yere serdiler. Sokak ortasında çırılçıplak soydular. Sonra da sırayla ikisine de saldırdılar."

Öğürdüğünde durmak zorunda kalıyor ve başını çeviriyor.

Donny beyaz tenli ve yumrukları daha sıkı. Şu anda tüm vücudum kaskatı.

"Kaç tane?" diye sordu Donny sessizce.

"Toplam on üç," diyor hâlâ hıçkırarak. "Ama... Dev bunu... yapamadı. Ama orada durdu. Ve hikayeyi bittikten sonra bana anlattı. Çocuğun kafası o kadar karışıktı ki bir yıldan fazla terapiye gönderildi. Sonra ülke çapında Tanrı'nın sözünü yayan bir kilise hizmet grubuna katıldı. Onu oradan tanıyorum."

"Yani on ikisi sırayla onlara tecavüz etti," diyor Donny, sakin ses tonu benimkine benzeyen öfkeyi ele veriyor.

"Tekrar. Tekrar. Tekrar," diye homurdandı, gözyaşları öfkeyle akarken. "Durmadılar. O bebekler saatlerce sokakta yatmış, kanlar içinde ve yardım için çığlık atıyorlardı. Ve kimse gelmedi. Ama en kötüsü bu bile değil."

Daha ne kadar kötüleşebilir bilmiyorum.

Lawrence, Morgan ve Kyle en kötü suçlulardı; etraftaki en karanlık ruhlardı. Onlara tecavüz etmekten sıkıldıktan sonra Kyle birinin evine girdi ve bir boy aynası ödünç aldı. Whisenantlar, evlerinin hemen önünde neler olup bittiğini bilmiyormuş gibi aynayı uzattılar. Kyle geri döndü, aynayı Morgan'a uzattı ve Lawrence, Marcus'u ayağa kaldırdı.

Telefonum tekrar çalıyor, ama bir kez daha sessize alıyorum, ekrana bile bakmıyorum.

Kyle bir bıçak çıkardı ve Morgan'ın Victoria'nın arkasındaki aynayı tutmasını sağladı. Marcus'un bundan sonra ne olacağını görmesini

istiyordu. Sonra Kyle, Marcus'a kız kardeşini 'sikmesini' söyledi. Kendi kanından ve canından olana tecavüz etmesini. Ya da bir daha asla kullanamamak için penisini keseceğini söyledi.

Midem bulanıyor ve Donny boğuk bir ses çıkarıyor.

Marcus reddetti, hepsine cehennemde yanmalarını ve ne isterlerse onu almalarını söyledi. Kyle bıçağı Marcus'un beline doğru uzattı, onu kesti ve bunun son şansı olduğunu söyledi. Eğer götünden hoşlanacak kadar sapıksa, kız kardeşini becerecek kadar da sapık olduğunu söyledi. Marcus yüzüne tükürdü. Ve Kyle tehdidini yerine getirdi. Onu oracıkta, sokağın ortasında hadım etti.

Dışarı çıkmamak için elimden geleni yapıyorum. Daha fazlasını duymak istemiyorum. Hatta, bu kasabadaki herhangi birine bakıp da bunu gizlemeye yardım ettikleri için onlardan nefret etmeden durabileceğimden bile emin değilim.

Diana neden daha önce ortaya çıkmadı?

Diana tekrar kendine geldiğinde devam ediyor. "Ayna düşüp paramparça oldu. Victoria çoktan dövülerek paramparça edilmişti, yüzü tanınmaz hale gelmişti. Yüzünü yere vurmuşlar, yumruklarla vurmuşlar ve çok daha fazlasını yapmışlardı. Cam kırılınca onu sürüklediler, sonra Kyle bıçakla belinden kesti. Ardından aynanın bir parçasını alıp ona nasıl göründüğünü gösterdi ve ayna parçasını ona sapladı. Ona son sözleri, bir canavar ve fahişe olarak öleceğiydi. Onları sokaklarda kan kaybından ölmeye terk ettiler."

"Sonra Marcus onları hayatta kalma şansı vermek için ilçeden kovdu," dedim sessizce. "Çünkü şerif, Delaney İlçesi'ndeki her şeye sahip."

Yavaşça başını sallıyor, sonra da başını sallıyor. "Marcus hayatta kalabileceğini hiç düşünmemişti. Tek istediği kız kardeşinin hayatını

kurtarmaktı. İkisi de hastaneden sağ çıkamadı. Ve bu kasaba ruhunu kaybetti. Hepimiz kim olduğumuzun içi boş kabuklarına dönüştük, çünkü korku bizi yönetiyordu."

"Neden daha önce birine söylemiyorsun?" diye soruyor Donny, suçlayıcı bir ton takınmamaya çalışarak.

Bize sert ve ciddi bir bakış atıyor. "Deneyenlerin hepsi ya kayboldu ya da öldü. Lindy May Wheeler o gece onları durdurmaya çalıştı. Koşarak geldi ama Dev onu geri çekti, bir arabaya attı ve işleri bitene kadar arabada kilitledi. Evliydi. Sonra bir baktım ki Kyle kocasına karısıyla yattığını... onu baştan çıkardığını söylüyor. Antonio onu terk etmiş ve Kyle tarafından defalarca tecavüze uğradığını söylediğinde kimse inanmamış. Babası öldürüleceğinden endişelendiği için onu şehirden çıkarmak zorunda kalmış."

Kanım donuyor ve Donny'nin gözleri benimkilerle buluşuyor. Lindy May Wheeler. Şüphelimizin, gerçek bir canavardan kurtarmak için zaman ayırdığı kırık bir çocuğa bakmayı seçtiği kadın.

Diana bakışlarımızı fark etmiyor.

"Oğlumu tehdit ettiler. Bir yıldan kısa bir süre sonra üniversiteye gidecekti. Sorun çıkarırsam liseden mezun bile olamayacağını söylediler. Onlara inandım. Hâlâ da inanıyorum. Bu yüzden onu kız arkadaşının evine gönderdim. O kız çok para kazanıyor ve New York'taki en iyi güvenlik görevlilerine sahip."

"Bu şüphelilerin çoğu şehri terk etti," diyor Donny.

"Bunu yapmak zorundaydılar," diye araya girdi Diana. "Şerifin, burada yaşayan insanları korkutmasının tek yolu, oğlu hariç herkesi bu kasabadan sürmekti. Oğlu hepsinin en kötüsü, ama sürgüne gönderilmeyecek. Ama endişelenme. Oğlanlara çok iyi para ödedi."

"Kyle Davenport şerifin oğlu. Bunu örtbas etmesine şaşmamalı," dedi Donny acı içinde.

"Bunu örtbas mı etti?" diye sordu inanmazlıkla. "Şerif planladı. Yardımcılarına her eve gitmelerini ve bir şey duyarlarsa içeride kalmalarını söyledi. Uymazlarsa sonuçlarına katlanacaklarını söyledi. Hatta televizyonlarımıza, aksi söylenmeden gün batımından sonra kimsenin dışarı çıkamayacağını bildiren bir yayın bile gönderdi. Oğlunun bunu planlamasına yardım etti, sonra da kendi yapamadığı şeyi yapmasına izin verdi."

"Neden?" diye soruyor Donny.

Ama cevabını duymadan nedenini biliyorum.

"Kızı tecavüze uğradı, işkence gördü, aşağılandı ve ölümünden sonra bile utandırıldı. Şerife göre, bunu yapan Robert Evans'tı. Adamı öldürmek ona yetmemişti. Çocuklarını da öldürmeden önce gidip onları parçalamalıydı. Dünyanın, içindeki şeytanlardan temizlenmesi gerektiğini söyledi. Ama kendi oğlunun gözlerindeki kötülüğü asla göremedi. O çocuğun annesi bile onun iyi biri olmadığını biliyordu."

Telefonum tekrar çalıyor ama işim henüz bitmediği için bir kez daha görmezden geliyorum.

"Kyle, serbest bırakılmayı bekleyen bir canavardı. Bu tür kötülükler bir kutudan kaçtığında, bir daha geri dönemez."

Bu konuda ona yürekten katılıyorum. Bildiğimiz kadarıyla en az üç kişiye tecavüz etti ve bunlardan biri de erkekti.

"Siz çocuklar, bir katilin bu kasabaya zarar vermesini engellemek istiyorsunuz. Ama ben sadece o bebeklerin sonunda bir sese sahip olmasını istiyorum. İnsanlar bu sırları uzun süredir içlerinde tuttukları için ölüyorlar."

“Dev kimdir?”

"Devin Thomas. O yargıcın oğlu," diyor otomatik pilotta.

Ayağa kalktığımda ona bakıp bildiğimiz isimleri sayıyorum; ikisi belirsiz. "Tim Hoover. Chuck Cosby. Nathan Malone. Jeremy Hoyt. Ben Harris. Tyler Shane. Lawrence Martin. Anthony Smith. Kevin Taylor. Morgan Jones. Kyle Davenport."

Bakışlarımla buluşuyor. "Jason Martin. Lawrence'ın kuzeni. Şu sıralar Güney Carolina'da yaşıyor. Orada emlak geliştiricisi olarak çalışıyor. On ikinciydi."

"Bunu paylaştığınız için teşekkür ederim."

"Bana sadece duymaktan fazlasını yapacağını söyle."

"Planlıyorum," diyorum ona dürüstçe.

Donny kapıya kadar peşimden geliyor ve son kez ona dönüp bakıyorum. "Victoria ve Marcus'un annesi nasıl öldü?"

"Araba kazası," diyor iç çekerek. "Birkaç kasaba öteden gelen zengin bir çift, bir partide sarhoş olduktan sonra ona çarpmış. Soyadları Carlyle'dı sanırım. O kazada kendi kızlarını yetim bırakmışlar ve hastanede uzun bir günün ardından çocuklarının yanına dönmeye çalışan çok iyi bir kadını öldürmüşler."

Sanki bu aile bir türlü rahat yüzü göremiyormuş gibi.

"Hemşire?" diye soruyorum, ama nedenini bilmiyorum.

"Hayır. Aslında çocukların öldüğü hastanede adli tabipti. Orayı seçmelerinin bir sebebinin de bu olduğunu düşündüm. Anneleri, oradan birçok arkadaşı olan sevilen bir kadındı."

Anladığımı belirtircesine başımı sallıyorum ve ayrılmak üzere arkamızı dönüyoruz.

"O gece sürü halinde çalıştılar," diye fısıldıyor Donny, dışarı çıkıp kapıyı kapatırken.

"En baskın alfaları Kyle'dı. Bu daha çok hapishane sürüsü zihniyetiydi, dışlanmamak için bir araya geliyorlardı."

"Bazıları daha on beş yaşında," diye homurdandı Donny.

"Ergenleri manipüle etmek ve kontrol etmek daha kolaydır. Üçüne -Lawrence, Morgan ve Kyle'a- hayranlık duyarlardı. Ama kararları çoğunlukla Kyle verirdi. O gece biri, bu kadar çok alfa varken, kafa kafaya verirdi."

"Bilemeyiz ama. Morgan ve Lawrence çoktan öldüler."

"Devin. Onu bulmamız gerek."

"Lindy May'i hapse atmak için yarı yolda bıraktı. Ya geri gelip izleseydi? Yoksa Diana hikâyenin geri kalanını nasıl bilebilirdi?"

Dudaklarımı büzdüm. Bunu da fark ettim. Ama Diana asla açıklamadı.

"Çocuklar hastaneye geldiğinde hastanede görevli olanlarla röportaj yapabildik mi?" diye soruyorum Donny'ye.

"Hayır. On yıldan fazla oldu. Ellerindekini bize verebildikleri için şanslıydık."

"Neden oradaki birine yaralandığını söylemiyorsun?" diye sordum ona.

Omuzlarını silkiyor, tüm enerjisi bir anda yok oluyor. Sanki ben de aynı duygusal boşluğu yaşamışım gibi hissediyorum.

"Bilmiyorum ama Johnson'ın bundan haberi olduğunu biliyorum. Kyle koruyucu gözetim altına alındı."

"Bütün bunlar olurken tek bir kadının sözüne ihtiyacımız var. O bir görgü tanığı bile değildi. Johnson'la mücadele ediyorsak, aynı zamanda Yönetmen McEvoy'la da mücadele ediyoruz demektir. Sağlam kanıtlara ihtiyacımız olacak. Bu arada, hedefte başka kimlerin

olduğunu ve Robert Evans'ı gerçekten neyin öldürdüğünü bulmamız gerekiyor."

"Kariyerim boyunca hiçbir zaman kanunun doğru tarafında olup olmadığımı düşünmedim. Bugüne kadar," diyor sessizce.

İntikam cinayetleri her zaman kendi konumumuzu sorgulamamıza neden olur. "Sadece çocukları öldürenlerle kalmayacak," diye hatırlatıyorum ona.

"Bazı kapıları açtı ama kimseye dokunmadı. Birkaç ayna çaldı, biraz suya mürekkep koydu ve biraz boyayla oynadı. Çok sayıda insanı öldürebilirdi. Ama öldürmedi."

"Onları terörize ediyor. Bu, tüm kasabaya karşı bir tür intikam alma biçimi. Zihinlerinin nasıl çalıştığını biliyor. Bunu bilip de hiçbir şey yapmadıkları için on yıldır suçluluk duygusu içindeler. Şu anda gerçekten doğaüstü bir şeylerin döndüğüne inanıyorlar."

"Neden sanki daha yeni başlıyormuş gibi hissediyorum?" diye soruyor Donny, SUV'ye bindiğimizde.

"Kyle Davenport'un soyadı neden babasının soyadıyla aynı değil?" diye soruyorum.

iPad'ini açıp bir şeyler okuyor. "Annenin Jane Davenport olduğu yazıyor. Şerif, Jane bir gün Kyle'la birlikte şehre gelip velayeti ona devredene kadar Kyle'ın varlığından bile haberdar değilmiş."

Kaşlarım kalkıyor. "Ne?"

Başını sallayıp alçak sesle ıslık çalıyor. "Hadley bunların hepsini bir şekilde ortaya çıkardı. Kyle tam bir sapık. Beş yaşındayken hayvanlara işkence edip öldürmeye başladı. Yedi yaşına geldiğinde annesi onunla başa çıkamayacağına karar verdi. Bir öfke nöbeti geçirdi ve annesini bıçakladı. Onu şerife götürdü, şerif de tüm velayet haklarını elinden almaktan büyük mutluluk duydu ve

kasabada kalıp oğlunun büyümesini uzaktan izledi. Eminim hayatı tam bir cehennemdi."

"Şimdi nerede?"

Kaşları çatıldı. "Öldü. On yıl önce, Robert Evans davası başladıktan kısa bir süre sonra öldü."

"Neden bunun bir tesadüf olmadığını hissediyorum?" diye inliyorum.

"Çünkü bu kahrolası kasabadaki her şey bir şekilde o kabusa bağlı."

Tam arabayı çalıştırırken yukarı bakıyorum ve kırmızı bir ışık görüyorum. Hemen dışarı çıkıp SUV'nin kaputuna tırmanıyorum ve uzaktaki binaların tepelerini okuyorum. Buradan belediye binasını görüyorum.

Çatının yan tarafına kırmızıyla yazılmış bir mesaj var: Aptalları taptıkları zincirlerden kurtarmak zordur.

Donny yanıma tırmanıyor ve derin bir nefes alıyor.

"Önce İncil'den alıntı yaptı, şimdi de Voltaire'den mi? Amacı ne?"

"Hiçbir fikrim yok," diyorum aşağı inerken. "Her ne kadar mesajların ne anlama geldiğinin oldukça açık olduğunu düşünsem de."

Tam o sırada, kafam direğin üzerindeki hoparlöre dönüyor çünkü içinden müzik sızmaya başlıyor. "Şşş, küçük bebeğim, tek kelime etme. Annen sana bir alaycı kuş alacak. Ve eğer o alaycı kuş ötmezse, annen sana bir elmas yüzük alacak..."

"Bu hiç de ürkütücü değil," diyor Donny titreyerek, bir kadının sesiyle çocuk şarkısı çalmaya başlarken.

Sokaktaki herkes, kendilerine en yakın konuşmacıya bakmak için dönüyor, hepsinin yüzü bembeyaz kesiliyor.

"Sence kasabayı temizleyecek mi?"

Dudaklarımı sıkıyorum. "Çok fazla kontrol gösteriyor. Arınmak istediğini sanmıyorum ama itiraf etmelerini istiyor sanırım. Burada çünkü biz varız. Yoksa, listedeki bu kasabada olmayan son ismi öldürürdü. Bizim geldiğimiz zaman geldi."

"Ama neden?"

"Öğrendiğimde sana haber veririm," diyorum ve üzerimize hazırlıksız yakalandığım bombayı atan evden uzaklaşıyorum.

Bölüm 2

Kötülere göre her şey bir bahanedir.
—Voltaire

LANA

Jake odanın içinde dolaşıp son monitörü bağlarken, "Baban nasıl?" diye sordum.

"Yine ilaçlarını alıyor. Hasta olmasının egosunu ne kadar incittiğini sen de benim kadar iyi biliyorsun. Ama halledildi. Artık buna odaklanabiliriz."

Logan'ın Diana'nın evinden çıkarken yüzündeki ifadeyi görüyorum ve ona bildiği her şeyi anlattığını biliyorum.

"Eğer harekete geçerlerse Diana'nın evini gözetleyeceğim," dedi Jake, yanıma otururken omzumu omzuna sürterek, gözleri eski avcı kulübesinin duvarlarına yerleştirdiği sayısız monitöre kaydı.

FBI gelip bütün bunları araştırdı ve sonra Jake, yıllardır boş olan babasının kulübesinde geçici karargahımızı kurdu.

Minnettarlıkla başımı sallıyorum ama Logan'ın gözlerindeki acıyı görünce gözlerimi ondan alamıyorum. Hiç tanımadığı bir kız için acı. Hiç tanımayacağı bir oğlan için acı. On yıldır peşimi bırakmayan bir geçmiş için acı.

Ve henüz tüm detayları öğrenmeyi bile bitirmedi. Öğrenecek daha çok şey var.

"İhtiyacı olan kanıtı bulacaktır, Lana. Onun hakkında haklısın. O gerçek bir iş."

Karanlık bir şeye dönüştüğüm için kirletilmeyecek kadar iyi bir adamım.

"Bunu yapacağını biliyorum. O zaman babamın adı temize çıkacak; en azından onu mahkûm eden bu kasabadaki insanlar için."

"Ve Marcus intikamını mezardan alacak," diye sessizce ekliyor ve kasabadaki herkesin hemen durmasına neden olan müziği başlatıyor.

Annemin kilise sahnesinde o şarkıyı söylerkenki sesini hatırlayamayacak kadar küçük olanlar bunu görmezden gelebiliyor. Ama geri kalan herkes giderek daha fazla korkuyor.

Ölülerin geri dönüp kendilerini rahatsız etmesinden korkuyorlardı.

"Babam o cinayetlerden hiç suçlu bulunmasaydı ne olurdu diye hiç merak ettin mi?" diye sordum ona yumuşak bir sesle.

"Hayır. Çünkü merak etmeye başlarsam, asla duramam," diyor tereddüt etmeden.

Ayrılmadan önce kulübenin küf kokusunu üzerimden yıkamam gerekecek.

"Onu bu yumurta avına çıkararak tehlikeye atıyorum," diyorum Jake'e, şerifin konuştuğu monitörün sesini açarken.

"Onun arkasındasın," diyor Jake, şerifin tehlikeli bir beyaz renge büründüğünü ve hoparlörden gelen müziği duyduğumuzu gördüğümüzde dudakları seğiriyor.

O geceyi hatırlıyor. Annemin kilise sahnesinde çok önemli bir oyunun şarkısını söylediği gece. Neredeyse tüm kasaba oradaydı.

"Yeterli olsa iyi olur, Jake. Eğer benim yüzümden yaralanırsa, o uçurumdan aşağı düşerim, her şeyi unuturum ve önyargısızca öldürürüm."

Ruhumu tamamen kaybedersem nasıl bir canavara dönüşeceğimi düşündükçe ellerim titriyor.

Jake'in eli titreyen elimin üzerine kapanıyor ve bana doğru eğiliyor. "Seni geri çekeceğim."

Ona sert sert baktım. "Logan benim yüzümden -ya da herhangi bir sebepten- incinirse, sen yeterli olmayacaksın."

Gözyaşım aktığında bunu hissediyorum ve Jake, bir adam yüzünden ne kadar savunmasız olduğumun ıslak kanıtını görünce geriliyor. Dudakları geriliyor.

"O zaman ikimiz de onun güvende olduğundan emin oluruz."

Gözyaşımı siliyorum ve dikkatimi belediye binasının kapısını kapatıp kilitleyen ve SSA Johnson'a dönen panik içindeki şerife çeviriyorum.

"Şu hoparlörden Jasmine Evans şarkı söylüyor," diye tısladı Şerif Cannon. "Ölülerden bir hayalet geri dönmediyse, bir şeyi kaçırıyorsun demektir."

Sonra şerif yardımcılarından birine döner. "Şu lanet olası müziği kapatın! Kasaba hoparlörlerimize nasıl girdiğini öğrenin!"

Jake sırıtıyor. "Bol şans Şerif. Beni hacklemeye cesaretin var mı?" diyor Jake kibirli bir şekilde.

İşte beklediği kısım. Onlara aslında ne kadar koyun olduklarını göstereceğimiz kısım. Zihinlerinin ne kadar zayıf olduğunu göstereceğimiz kısım.

Tüm kasabayı mahvettiğimiz kısım.

Şerif ona doğru döndüğünde Johnson, "Bunun kolay olmayacağını söylemiştim," diye homurdandı.

"Ah? Çünkü bu takımı kontrol edebileceğini söylediğini hatırlıyorum. Şimdiye kadar çok fazla soru sordular ve kasabamın her yerine bildiriler asıyorlar. Birinin konuşma cesaretini bulması an meselesi."

Yakaladım seni aptal herif.

"Logan Bennett senin sorunun. Takımın geri kalanıyla ben başa çıkabilirim."

İçimde korku büyüdükçe midem bulanıyor. Logan'ın peşine düşerse onu vaktinden önce öldürürüm. Ve gönderdiği herkesi de ibretlik bir örnek haline getiririm.

"Kimseye fark ettirmeden Kyle'a ulaşabileceğinden emin misin?" diye sordu Jake, gözleri de ekrana odaklanmıştı.

Cevap vermiyorum, çünkü konuşulanları dinlemekle meşgulüm.

"Beni alt ederse, sen de benimle gelirsin. Bunu unutma Johnson," diye homurdandı şerif, ofisinin kapısını kapatıp onlara mahremiyet sağlarken.

Johnson gözlerini kıstı. "Sana o çocukların peşinden gitmeni hiç söylemedim. Bu psikopat seni onlar yüzünden hedef alıyor. Seni Evans yüzünden hedef almıyor. O hasta, pis oğluna tasma takman gerekiyordu, ama sen onu serbest bıraktın, elinden gelenin en iyisini yapmasını söyledin. O takım, o canavara serbestlik verdiğin için burada."

Şerifin yüzü acıyla buruşuyor ve Jake diğer tüm ekranları sessize alıp benimle birlikte bu ekrana odaklanıyor. Şerifin asıl katil olmadığını biliyorduk ama pişmanlık duyacağımızı hiç beklemiyorduk çünkü onu bir sosyopat olarak tanımlamıştık.

"Hasta değil. Acı çekiyordu. Kız kardeşinin öylece yere serildiğini, vahşice tecavüze uğrayıp öldürüldüğünü gördü."

Johnson parmağını yüzüne doğrulttu. "Evans'a uydum çünkü New York'lu o orospu avukat davasını duymuş ve davanın tamamen taraflı olduğunu kanıtlama yolunda çoktan ilerlemişti. Davanın burada olmaması gerekiyordu ve çok fazla jüri üyesi seninle bağlantılıydı.

Serbest kalacaktı ve oynadığım tüm ipler yüzünden kariyerim sona erecekti. Bu davaya girip bu karmaşayı temizlemek için neler yapmak zorunda kaldığımı bilmiyorsun. Sana gerçek profili verdim. Bennett gömdüklerimizi öğrenmeden önce halkını öldüren o piçi bul."

Jake'e bakıyorum ve konuşurken ekrana dik dik bakıyor. "Sinirliler."

"Tam istediğimiz yerdeler," diyor Jake sessizce.

Hoparlörlerde "Wheels on the Bus" çalmaya başlıyor ve annemin sesi kasabada yankılanmaya devam ederken bir kadın tökezleyip yere düşüyor. Annemin sesine çok sayıda çocuğun sesi eşlik ediyor ve sesi daha da ürkütücü hale getiriyor. Müzik aniden kesiliyor ve Jake dizüstü bilgisayarında bir şeye çalışırken dudakları seğiriyor.

"Sunucudan fişini çektiler."

"Tıpkı tahmin ettiğimiz gibi," diye katılıyorum.

"Tekrar taktıklarında beni uyaracak. Yeniden başlayacağım."

"Tek çareleri fişlerini çekmek olana ve perili ev açıldığında kasabaya neler olduğunu söylemenin bir yolu kalmayana kadar."

Yavaşça başını salladı. "Buna hazır mısın?"

Dudaklarımın kenarlarında karanlık bir sırıtma belirdi. "Çok."

Şerifin ofisine giren biri dikkatimi çekiyor. Şerifin üniformasını giymiş olan Chad Briggs içeri giriyor ve kapıyı arkasından kilitliyor. Gözleri Johnson'a kayıyor, sonra şerife sesleniyor.

"Bazı bilgiler ortaya çıktı."

"Öyleyse dök onu," diye homurdandı Şerif Cannon.

Gözleri tekrar Johnson'a kaydı. "Bazı hassas bilgiler."

Johnson'a küçümseyerek el sallıyor. "Endişelenmen gereken o gruptan biri değil. Ne bilgisi?"

Briggs'in tereddütlü olduğunu anlayabiliyorum ama sonunda cevap veriyor. "SSA Bennett ve başka bir ajan, Diana Barnes'ın evinden ayrılırken görülmüşler. Bir süre orada kalmışlar Şerif, ve az önce oğlunun şu anda dokunulmaz olduğunu öğrendim. New York'ta bir avukatla kalıyor. Sanırım onlara her şeyi anlatmış."

Şerif Cannon küfür ediyor, şapkasını odanın karşısına fırlatırken elini saçlarının arasından geçiriyor.

"Sakin ol," dedi Johnson, kendini toparlayarak. "Bunlar sadece yaşlı bir kadının saçmalıkları. Kanıta ihtiyacı var. Hiçbir kanıt yok. Ve olaya karışan şüphelilerin çoğu zaten öldü, yani doğrulayıp yalanlayamayacakları belli değil. Evans'a yaptıklarımızı gösterebilecek hiçbir şey kalmadığından emin olmaya daha fazla odaklanmalıyız."

"Hiçbir şey yok," diyor Şerif Cannon, ama dudaklarım seğiriyor.

"Çok var," dedi Jake genişçe sırıtarak. "Bunu bilmeyecek kadar aptalsın Şerif."

Ve paylaşacak o kadar çok şeyimiz var ki. Zamanı geldiğinde.

Şerifin Johnson'a, "Hikayeyi doğrulayacak birini bulursa Diana Barnes sorun yaratabilir," dediğini duyuyorum, sonra bakışları Chad Briggs'e kayıyor. "Öyle olmasın."

"Diana'nın peşine düşüyorlar," diyor Jake, Chad başını sallayıp odadan çıkarken.

"Akşam karanlığı çökene kadar değil."

Gözlerim Logan'ın olduğu ekrana kaydı. Sesi açtım ama duyamayacağım kadar uzaktaydı.

"Adli tabip iki yıl önce öldü, bu yüzden bu bir hayal kırıklığı," diyor Donny ona.

"Çocukların gittiği hastaneyi ziyaret etmemiz lazım," diyor Logan ve midem bulanıyor.

"Siktir," diye tısladı Jake. "Sana odaklanmamalı. Yolsuzluğa odaklanmalı."

"Eğer oraya gidip Hadley'nin yaptığı gibi her şeyi bir araya getirmeye çalışırsa, o zaman işimiz biter," dedim sessizce.

"Kennedy'nin hayatta kalman gereken gece ölmesi kaderdi," diyor Jake sessizce. "Ya Kennedy Carlyle? Annene çarpan sarhoş sürücülerin kızı olan kız? Bunların hepsinin boşa gitmesi mümkün değil. Bunun bir işaret olmaması mümkün değil. Bunu yapmamız gerekiyor. Yarı yolda kalmamız gerekmiyor."

"Babam hakkında konuşacak birine ihtiyacımız var," diye mırıldandım dalgın dalgın. Logan'ın kırmızı kravatını çıkarmasını izliyorum, sinirli bir şekilde.

Jake ayağa kalkıp odanın kenarına gidiyor ve harika zaman serbest bırakan boya eserini çıkarıyor. Hepsi farklı etiketlenmiş ve her biri boyanın ne zaman ortaya çıkacağına dair farklı bir zaman dilimine sahip.

"O zaman onlara konuşmaları için bir teşvik verelim," diyor Jake, kapüşonunu takıp kapıya doğru yürümeden önce. "Biri beni yakalarsa beni ara. Okula gidiyorum. Oraya vardığımda okul kameralarını devre dışı bırakacağım."

"Seni korudum," diyorum ona.

Etrafımızı saran monitörler tüm şehri kaplıyor. Sanki bütün gün cehenneme bakıyormuşuz gibi.

"Lana'nın eve dönmesi gerek." Logan'ın duyurusu bakışlarımı onun ekranına çevirmeme neden oldu.

"Bunu Hadley'e söylemekte iyi şanslar," diyor Donny sırıtarak.

"Bu hiç komik değil. Gerçekten tehlikede olabilir. Onu buraya getirmemem gerektiğini biliyordum."

Sanki bu durum onu çok üzüyormuş gibi görünüyor.

"Kusura bakma ama onun güvenliğine o kadar duygusal olarak bağlısın ki, aslında güvende olduğunu göremiyorsun. Tek bir kadın bile hedef alınmadı. Sadece erkekler. Hatta, senden daha güvende."

"Şu anda ne şerife ne de Johnson'a güvenmiyorum. Bunun Kızıl Katil'le hiçbir ilgisi yok."

Donny'nin gözleri açılıyor, benimkiler de öyle.

"Çok kafayı yemiş gibi konuşuyorum. Lanet bir seri katil olmaktansa iki polis memuru için endişeleniyorum. Bu kasaba tam bir zehir," dedi Logan iç çekerek.

"Johnson kafayı yemiş, ama aptal değil. Sana elini uzatıp bundan sıyrılamayacağını biliyor. Collins'e verebileceğimiz sağlam kanıtlar bulmamız gerekiyor ki alt komiteye sunabilsin."

"Yeni kanıtlar elde ettiğimizden beri konuşmadığımız biri var," diyor Logan düşünceli bir şekilde. "Buradan sadece bir saat uzaklıkta yaşıyor."

"Christopher Denver," dedi Donny nefesini verirken. "Elbette."

Jake'in babası. Babamın avukatı. Hainlerle dolu bir kasabada babamın tek dostu.

Bir gün onunla konuşacaklarını biliyorduk.

Gözlerim okul ekranına kayıyor ve Jake'in kapüşonunu takıp hızlı fırça darbeleriyle boya işini aceleyle yaptığını görüyorum. Herkes okulun içinde ve pencereler başının üstünde, bu yüzden dışarı bakıp onu görmek imkansız.

Ama bunu tam ön tarafta, gün ışığında yaptığına inanamıyorum. Neyse ki sokaklar çoğunlukla sessiz ve bir araba sesi duyduğunda, çobanpüskülü çalılarının arkasına saklanıyor.

Sonunda Jake'in kenardan koşarak gelip, onu hemen arkaya fırlatacak olan ormana doğru gittiğini görüyorum. Dikkatim Logan'a geri dönüyor ve tamamen ona odaklanıyorum.

Logan telefonunu tekrar sessize alırken Donny, "Kim aramaya devam ediyor?" diye sorar.

"Johnson. Eminim bizi bu soruşturmadan uzaklaştırmanın bir yolunu arıyordur. Muhtemelen Diana Barnes ile özel olarak konuştuğumuzu duymuştur. Ne bildiğimizi öğrenmek istiyor olabilir."

"Denver ne yaptığımızı öğrenmeden önce gidip onunla konuşalım."

Logan telefonundaki saate bakıyor. "Tamam, ama çok geç olmadan geri dönüp Lana'nın iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

"Onu yoldan çağır, sevgilim," diyor Donny, Logan arabanın sürücü koltuğuna otururken gözlerini devirerek. Logan buna gülüyor gibi görünüyor.

Kapıları kapattıklarında ne konuştuklarını duyamıyorum ama telefonum çaldığında her şeyi sessize alıyorum.

"Hey," diyorum, aşık olmuş küçük bir kız çocuğu gibi gülümseyerek.

"Bir ipucu üzerinde çalışmak için şehir dışına çıkmam gerek. Eve dönme ihtimalin var mı? Burada olmandan hoşlanmıyorum."

Gülümsedim, onun bu ilgisinden hoşlandım. Gözlerim, okulun önünden geçen insanların olduğu ekrana kaydı, boya belirdikçe yavaş yavaş birikmeye başladılar.

"Delaney Grove'un bana çekici gelmeye başladığını düşünüyorum."

Korkunç şakaya inledi.

"Logan, endişelenmeyi bırak. Seninle olmayı, ya da en azından sana yakın olmayı, etrafta oturup seni ve güvende olup olmadığını merak etmekten daha çok tercih ederim."

"Endişelendiğim kişi ben değilim bebeğim. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Sana daha iyi bakabilirim.

Elise ve Leonard'ın yeni mesajın fotoğraflarını çekmek için olay yerine gelmeleriyle gözlerim yukarı kaydı.

"Benim için endişelenmeyi bırak. Bu adamın benim kim olduğumu umursadığını bile sanmıyorum."

Uzun bir süre sessiz kalıyor.

"Logan mı?"

"Özür dilerim. Psikolojiyi nasıl mahvettiğini düşünüyordum."

"Nasıl yani?"

"Çünkü benim işim yüzünden bilinen bir seri katil tarafından saldırıya uğradın, ama sen inatla kalmak istiyorsun, sanki seni takip edecek birinin düşüncesi seni hiç etkilemiyormuş gibi davranıyorsun."

Yutkundum. Hiçbir zaman şüpheli görünmedi. Şimdi bile şüpheli olmaktan çok kafası karışık gibi geliyor.

"Silahım var," dedim ona yumuşak bir sesle. "Ve evimde olmak istemiyorum."

Gözlerimi kapatıyorum, yalanın onu suçlu hissettireceğinden nefret ediyorum.

"Otele geri dön."

"Hayır," diyorum iç çekerek.

"Kahretsin. Bu konuşmaya sonra devam ederiz. Elise beni arayıp duruyor."

"Seni seviyorum," diyorum tereddüt etmeden, kelimelerin dilimden doğal bir kolaylıkla döküldüğünü fark ediyorum.

"Seni seviyorum." Arka planda birinin öğürme sesleri çıkarmasına rağmen sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum.

Tam telefonu kapattığım sırada Jake içeri girdi ve ben de yüzümdeki o aptal ifadeyi silmeye çalışırken bana baktı.

"Bu iş biter bitmez kendi aptal sırıtışımı bulacağım," diye homurdanıyor ama gözlerindeki gülümseme, Noel'i çalan Grinch tonunu ele veriyor. "Kaçırdım mı?"

"Daha yeni başlıyoruz," diyorum ona, okulun duvarını işaret ederek.

Söylediğimiz yalanlar onları etkiliyor. Şimdiki zaman, geleceğe gebe.

Mesaj sihir gibi ortaya çıktıkça pek çok kişinin yüzü soluyor.

"Logan şehirden ayrılıyor ve güneş batmaya çok da uzak değil. Diana'nın evine gidiyorum."

Ayağa kalktığımda Jake bıçağımı havaya fırlatıyor ve monitörlerin önündeki yerime oturduğunda sapından yakalıyorum.

"Kaldırımlardan ayrılma. Botlar yalan söylemez," diyor, kan kırmızısı bağcıklı kız gibi asker botlarıma bakarak.

Ağırlıklı çantalarım ve erkek botlarımla dolaşmak biraz şüpheli olabilir.

Soğuk bastırdı, bu harika. Kapüşonlu üst giymek daha az dikkat çekiyor. Elbisemle neredeyse donarak ölecektim.

Ama ben eve şık bir şekilde, kırmızı giyerek dönmek istiyordum.

"Bayılması ihtimaline karşı yastıklar hazırlayın," diyor dışarı çıkarken ve binalar arasındaki kestirme yolları kullanarak hızlı adımlarla yürürken sırıtıyorum. Kasaba dairesel bir labirent gibi inşa

edilmiş, yollar şehri çevreledikçe genişliyor. Belediye binası tam ortada.

Gökyüzünden bakıldığında inanılmaz bir güzellik var.

Sadece olayın ortasında olduğunuzda ve gerçeği gördüğünüzde çirkinleşir.

Önde kimse beni görmesin diye arkaya doğru yürüyorum ve iki kez kapıyı çalarak kimsenin bakmadığından emin olmak için omzumun üzerinden kontrol ediyorum.

Diana kapıyı açtığında, kalbim beklenmedik bir şekilde tekledi. Buraya geldiğimde hissedebileceğim her türlü duyguya karşı kendimi hazırladığımı sanmıştım.

Logan'ı suçluyorum. Yerine koyduğum buzu o parçalıyor.

"Yardımcı olabilir miyim canım?" diye tatlı bir şekilde soruyor.

Kaputu geriye itiyorum. "Beni içeri alabilirsin."

Gözleri kısılıyor, gülümsemesi kayboluyor.

Onu korkuttuğum için kendimi aptal gibi hissediyorum.

"Diana, seninle konuşmam gerek ve bugün onlara ne söylediğini biliyorsun."

"Özür dilerim canım. Sanırım gitmelisin," dedi kapıyı kapatırken.

Elim dışarı fırlıyor ve ben de içeri doğru yol alıyorum, o nefes nefese kalıp titreyerek geriye doğru sendelediğinde kendimi daha da kötü hissediyorum.

Hiç kimsenin anlatmaya cesaret edemediği hikayeyi anlattığı için gergin.

"Diana, oturmanı istiyorum. Yaralanmanı istemiyorum ve ben sadece seni güvende tutmak için buradayım."

"Beni güvende mi tutacaksın?" diye soruyor, şaşkın bir şekilde bana bakarken, belli ki kimseye denk olmadığıma ikna olmuş bir

şekilde.

Kapüşonlu üstümün altında bıçağım gizli ama ona bıçağı göstermemeye karar veriyorum. Bayılabilir.

"Bir zamanlar küçük bir kızı seviyordun. Oğlunu kurtarmak için ona ihanet ettin. Bugün sonunda onun yanında durdun ve sesini duyurma şansı verdin."

Gözlerinde yaşlar titrerken bir adım daha geri çekildi.

"Sen kimsin?" diye fısıldıyor, sesinde duygu seli var.

Kapüşonlu üstümün altındaki bıçağı pantolonumun arkasına doğru ayarlayıp gömleğimin önünü yukarı çektim ve uzun zamandır gizlediğim yara izlerini ortaya çıkardım.

Gözleri karnıma iniyor ve bir adım daha geri çekiliyor.

"Ben o küçük kızım."

Yere düştüğünde, tam zamanında kafasını yakaladım. Jake haklıydı. Yastık koymalıydım.

"Kahretsin," diyorum bayılan kadına.

Jake'in "Ben demiştim" dediğini neredeyse kafamın içinde duyabiliyorum.

Bölüm 3

Her insan yapmadığı iyiliklerin cezasını çeker.
—Voltaire

LOGAN

"Bizimle buluştuğunuz için teşekkürler Bay Denver," diyorum bize birer fincan kahve uzatan adama.

"Elimden gelen her şekilde yardım etmek için buradayım." Sanki kanunun yanlış tarafında olmamızı bekliyormuş gibi bizi süzüyor, sanki onu kandırmamızı bekliyormuş gibi.

Johnson'dan daha da nefret etmemi sağlıyor.

"Robert Evans'a ne olduğu konusunda bize biraz ışık tutabileceğinizi umuyoruz."

Yüzünü buruşturuyor. "Her şey kayıt altına alınmalı. Eminim FBI'ın tüm bunlara erişimi vardır."

"Genellikle tüm cinayet davaları kayda alınır, ama bu alınmadı."

"Öyleydi," diye itiraz ediyor. Ayağa kalkıp kitaplığına gidiyor ve bir kitap çıkarıyor. Kitabı açıp bir DVD aldığında, Donny kaşlarını kaldırarak bana bakıyor.

Christopher Denver bize DVD'yi getiriyor ve bana uzatıyor.

"Onu saklayabilirsin. Başkaları da var bende."

"Dosyada filme alınmadığı yazıyordu."

"Öyleydi," diyor basitçe.

Derin bir nefes verdim. "FBI'ın muhtemelen güvenebileceğiniz kişiler listenizde olmadığını biliyorum, ama size temin ederim ki ikimiz

de gerçek cevaplar arıyoruz."

"Kızıl Katil yüzünden," diyor basitçe.

Başımı eğip onu inceliyorum. Mazeretleri var, yani bizim adamımız olamaz.

"Evet, bizi oraya götüren sebeplerden biri de buydu. Ama aynı zamanda davanın kötü yönetilmiş olabileceği hissine de kapıldık."

Alaycı bir şekilde homurdanıyor, ben de ona kaşlarımı kaldırıyorum.

"Özür dilerim. Bu tür küçümsemelerin gerçek samimiyetle yapılmasına alışkın değilim."

Donny arkasına yaslanıyor, ben de kahvemden bir yudum alıp evin etrafına bakıyorum. Oğlunun ve kendisinin birkaç başarısı dışında duvarları çoğunlukla boş.

"Jacob'la da konuştuk. Bize hiçbir bilgi vermedi," diyorum yüzüne bakarak.

Yıllarca mahkeme salonunda aldığı eğitim ona yüz hatlarını nasıl eğiteceğini öğrettiği için duygusuz kalıyor.

"Oğlum o gece perişandı. Sevdiği çocuk öldürüldü ve öz kız kardeşi gibi taptığı kız da öldü. Üstelik olay trafik kazası olarak kayıtlara geçti. O geceden sonra dünyadan tamamen elini eteğini çekti. Şimdi onu tatillerde bile buraya gelmeye ikna etmekte zorlanıyorum. Gerçi yakın zamanda kişisel bir mesele yüzünden ziyarete geldi."

Merak edip sormak istiyorum ama Jacob'ın neden ziyarete geldiğini söyleyeceğinden şüpheliyim.

"Madem biliyordun, Victoria ve Marcus'tan neden bahsetmedin?" diye soruyorum.

"Çünkü elbette oğlumun peşine düşerdin. Barnes'lı çocuk dışında onlara en yakın olan oydu. Ama bir NFL futbol yıldızının şüpheli olma olasılığı daha düşüktür."

Oğlunun felçli olduğunu söylemesi yeterli olurdu. Ama sanki bunu söylemek istemiyormuş gibi.

"Bize bu bilgiyi vermekten çekinmiyorsun, değil mi?" diye soruyor Donny.

"Oğlumu, yolsuzluk yapan bürokratların, kendi çıkardıkları bir karmaşayı temizlemesinden korumak mı istedim? Kesinlikle hayır. Bu hikâye, oğlum anlatmaya çalıştığında sizin içinizden biri tarafından bastırıldığı düşünüldüğünde, adaletin engellenmesi söz konusu değildi. Sessizliğim, bu Kızıl Katil hakkındaki soruşturmanıza hiçbir şekilde engel olmadı."

"Ama öyle oldu," diyorum ona.

Tıpkı Jacob'a benziyor, sadece daha yaşlı bir versiyonu. Zamanla tozunu kaybetmiş koyu renk saçları ve neredeyse kasıtlıymış gibi görünen ince kırışıklıkları var.

"Nasıl yani, SSA Bennett?"

"Aradığımız şüpheli, o geceye karışan tecavüzcülerin listesini inceliyor."

Gözlerindeki şaşkınlığı görebiliyorum. Bu itiraf onu gerçekten hazırlıksız yakalamış.

"Robert Evans hakkında bize neler söyleyebilirsin? Ve bu sefer hiçbir şeyi saklama."

Boğazını temizliyor, muhtemelen şaşırmaya alışık değil.

Robert Evans, kapıcılıktan öte bir hırsı olmayan zeki bir adamdı. Maaşı yeterince iyiydi ve çocuklarıyla daha fazla vakit geçirebildiği için çalışma saatlerinden keyif alıyordu.

Uzun ve derin bir iç çekti.

"Çok fazla çalışıyordum. Jacob evde olduğundan daha çok orada vakit geçiriyordu. Marcus'a aşık olduğunu, çocuğun ölümünden yıllar sonrasına kadar hiç bilmiyordum. Bir gece bana her şeyi anlattı, oracıkta kanepede çöktü, tüm kasabadan ne kadar nefret ettiğini söyledi. Sonra tekerlekli sandalyeye oturtulduğunda cezalandırılıyormuş gibi hissetti."

Bize Robert'tan değil, Jacob'dan bahsediyor, eksikliklerinden bahsediyor. Bu, çocuğunu kaybeden babaların pişmanlık dolu sözlerini çok sık duyduğum bir şey. Oğlunun hâlâ hayatta olduğu bir durum hiç olmadı.

Robert, asla sorun çıkarmayan basit bir adamdı. Ama kızının ölümünün bedelini ödeyecek birini arayan şerif için kendini kolay hedef olarak gösterdi. Masum olup olmaması önemli değildi. Mazereti olup olmaması önemli değildi. Tek bir adamın intikamı dışında hiçbir şeyin önemi yoktu. Robert Evans tanıdığım en şanssız insandı.

"Bunu neden söylüyorsun?" diye soruyor Donny, ama bu apaçık ortada olmalı.

"Hayatının aşkını iki zengin ayyaş yüzünden kaybetti. Hem annesi hem de babası çoktan ölmüştü, bu da onu çocuklarına bakacak kimsesiz bırakmıştı. Yanlış zamanda yanlış yerde olduğu için hayatını kaybetti. Çocukları ise hiç işlemediği suçlar yüzünden öldürüldü. Bundan daha şanssız bir insan olamaz."

Donny boğazını temizleyip kravatını gevşetiyor. Evans ailesi hakkında her yeni şey duyduğumuzda, biraz daha bağlanıyoruz. Muhtemelen duyduğum en yürek burkan saçmalık.

“Duruşmadan sonra ne oldu?”

"Delaney Grove gibi küçük bir kasabada olmaması gereken bir dava mı?" diye sordu acı acı. "Taraflı bir yargıcın kararıyla olmaması gereken bir dava mı? Çok az çabayla temyiz başvurusunda bulunabileceğinin farkında mısın?"

İkimiz de başımızı sallıyoruz ve öfkesini dizginlemeye çalışırken sessiz kalmaya karar veriyoruz.

"Ona ne yaptıklarını bilmiyorum. Tek bildiğim, kesinlikle kendini asmadığı. Hannah Monroe'nun onunla iletişime geçmesini sağlamış, davayı temyize götürmeyi ve ücretinden vazgeçmeyi teklif etmişti. Delaney Grove'u mahvedecekti."

“Ona ne oldu?” diye soruyorum.

"Hâlâ Manhattan'ın gözdesi. Adam öldükten sonra, o şehrin köpekbalıklarının yaptığı gibi, hayatına devam etti."

Telefonumu alıp, yaptığım kaydın oynatma tuşuna basıyorum.

"Şşş, küçük bebek," diye yüksek sesle duyulan ilk sözler. Hoparlörlerden gelen, susması sonsuza dek süren kayıtla aynı.

Nefesi kesilir ve neredeyse okunaksız bir ifadeyle telefona bakar. Sonunda, dudakları gergin bir şekilde tekrar yukarı bakar.

"Bu Jasmine."

"Yasemin?" diye soruyor Donny.

"Yasemin Evans."

Ayağa kalkıp başka bir DVD alıyor, bu DVD görünürde duruyor. Evde yakılacak gibi görünen, hepsi etiketli birkaç DVD'si var.

Geri döndüğünde bunu bana veriyor.

"Ölmeden önceki yılki oyundan. Kasabadaki herkes oradaydı. Evans'ın iki çocuğu da oyundaydı. Robert da. Kasaba için çok önemliydi çünkü Kurucular Günü oyunuydu. Kasabanın son kutladığı yıldı."

"Neden?"

"Şerif, yardımcılarından bazılarının başına gelenler yüzünden ertesi yıl iptal etti. Sonraki yıl da tekrar yürürlüğe koymadı. Bir sonraki yıl da aynı şey oldu. Kısa sürede unutulmuş bir gelenek haline geldi."

"Ne oldu?" diye soruyorum, aslında sormam gerekmese de.

Öne eğilip gözlerimin içine baktı. "Güce fazla yakın bir grup adam olduğunda her zaman olan şey bu. Şerifin yenilmez olduğunu düşünüyorlar ve dolayısıyla kendileri de öyle. Size uzun bir uygunsuzluk listesi verebilirim ama o gün, çıkarılan şey bir yangındı. Şerif, zamansız ölümlerinin ardından kasabaya yeni bir restoran açmak için mülklerini satmadıkları için, içinde iki kişi olan bir evi yaktı."

"Milletvekillerine ne oldu?" diye soruyor Donny.

Chad Briggs ve kardeşi hâlâ orada çalışıyor. Kurucu Günü iptal edildi. Milletvekilleri uyarılmadı. Yangın kaza olarak nitelendirildi. Daha da kötüleşen yolsuzluğun katalizörüydü. İnsanlar emredileni yapmak zorunda olduklarını, aksi takdirde sonuçlarına katlanmak zorunda olduklarını anladılar. Kısa süre sonra insanlar, Delaney Grove'un dünyanın geri kalanının sandığı gibi tatlı bir kasabaymış gibi davranmayı öğrendiler.

"İşte bu yüzden şüphelimiz o müziği kullanıyor," dedim Donny'ye sessizce.

"Özür dilerim, neydi o?" diye soruyor Christopher Denver, biraz daha yüksek sesle tekrar söylememi bekliyor.

"Robert Evans'a ne yaptılar?" diye soruyorum ona cevap vermek yerine.

"Bu cevapları istiyorsan, bilen biriyle konuşmalısın. O kasaba, onu savunmaya çalışan tek adamla kirli sırlarını paylaşmıyordu."

Sandalyesinde geriye yaslanıp bizi inceliyor.

"En azından bize doğru yolu gösterebilir misin?" diye soruyor Donny. "Bize konuşacak birinin adını söyle."

"Sana, yaslanırsan kolayca kırılacak birini söyleyebilirim. Ama bilmenin ne faydası var?"

“Affedersiniz?” diye soruyorum.

Gözlerini kısarak geriye yaslanıyor. "İstediğin kadar hikaye dinleyebilirsin. Görgü tanığı ifadeleri, tüm bir polis teşkilatına ve bir yargıca karşı büyük bir tehdit oluşturuyor. Bu tanıklar ortadan kaybolduğunda veya ifadelerini geri çekmeye karar verdiğinde ise daha da az anlam ifade ediyor."

"Delil bulacağız," diyorum, buna bir son vermeye kararlı bir şekilde.

Collins'i aradım. Bana, yolsuzlukların tamamını bizzat görmemiş yaşlı bir kadının sözlerinin, müdürü veya Johnson'ı bu davadan vazgeçirmeye yetmeyeceğini söyledi. Zaten bunu biliyordum.

Gözlerim pencerenin yanındaki konsol masasına kaydı. Orada bir tepsi ilaç vardı ve tekrar Denver'a baktım. "İyi misin?"

Dudakları gerildi ve tepsiye bir bakış attı. "Aylardır hastayım. Bazı günler diğerlerinden daha iyi. Beni iyi günümde yakaladın," dedi ve sonra yüzünü buruşturdu. "En iyi arkadaşıma adalet sağlama şansım olmasını hep umdum. Doktorlar bile tam olarak ne sorunum olduğundan emin değiller. Bazen Robert'ın hikayesini daha iyi duyulabilecek bir yere ulaştıramadığım için cezam olduğunu düşünüyorum."

"Öyleyse şimdi bize yardım edin, Bay Denver," diyorum yumuşak bir sesle, hasta bir adamın suçlu vicdanını ona karşı kullandığım için nefret ediyorum ama yine de bunu yapacak kadar çaresizim.

Gözlerindeki tavizi görmeden önce beni uzun uzun süzdü, bana güvenip en iyisini ummaktan başka seçeneği olmadığına karar verdi.

"Carl Burrows. Adli tıp ofisinde çalışıyordu."

"Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim Bay Denver," diyorum Donny ve ben ayağa kalkarken, sonra ona kartımı uzatıyorum, alıyor. "Başka bir şey düşünürseniz bizi arayın."

Tam kapıya vardığımızda, "Kızıl Katil'in duvarı kırmızıya boyadığını söylüyorlar." diyor.

Dönüp ona bakıyorum, o da yavaşça bize doğru dönüyor.

"Bunu kamuoyuyla paylaşmadık," diyorum gözlerimi kısarak.

"Paylaşmak zorunda değilsin. Ben Delaney Grove'danım. Katilin varlığını duyurmadan önce bile, bu ölüm söylentileri ateş gibi yayılıyordu."

Ona doğru bir adım atıyorum. Az önceki öldürme listesine şaşırmış gibiydi, ama şimdi sanki elinde bilgi varmış gibi konuşuyor?

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Yavaşça başını salladı. "Victoria ölmeden önce oğlumla konuştu. Sokakları kanlarıyla boyadıklarını söyledi. Marcus da dünyayı onların kanlarıyla boyamak istiyordu."

"Oğlunuz bunu başka kime söyledi?"

Omuz silkti. "Dinleyecek olan herkes, SSA Bennett. Victoria yaşasaydı geri dönerdi. Aradığın Kızıl Katil o olurdu. O kızın ateşi her zaman herkesinkinden daha sıcak ve daha şiddetli yanardı."

"Ama Victoria Evans öldü," dedim dudaklarımı büzerek. "Ve bu katil kesinlikle bir erkek."

Başını sallıyor. "Farkındayım. Victoria bile bu adamları fiziksel olarak alt edemezdi."

O zaman neden bundan bahsediyorsun ki?

Dışarı çıkarken bizi durdurmuyor ve Donny yanıma yanaşıyor.

Donny, Elise'den gelen bir mesajı okurken bana, "Kyle dışında Victoria hiç kimseyle çıkmadı ve Jacob'ın Marcus'la çıktığını kimse bilmiyordu," diyor.

"Jacob, Delaney Grove'da yaşarken biseksüel olduğunu açıklamıyordu, bu yüzden son kısım şaşırtıcı değil," diyorum dalgın dalgın. "Nerede olduğuyla ilgili neler oluyor?" diye soruyorum.

"Kameralar beklediğimiz gibi bizi yanılttı. Alçak beyzbol şapkası - tahmin edilebileceği gibi. Anlaşılan özel bir tekneyle gitmiş. Daha oraya polis çağıramadan. Otele işi olduğunu söylemiş ama nerede olduğunu söylememiş. Burada olmadığı ve tekerlekli sandalyede olduğu için yetkili birinin onu şüpheli olarak ciddiye almasını sağlamak zor."

Uygun.

"Carl Burrows'u görecek miyiz?" diye soruyor.

"Evet. Önce kulübelere uğrayıp Lana'yı kontrol etmek istiyorum."

Bölüm 4

Tarih sadece suçların ve felaketlerin kaydıdır.
—Voltaire

LANA

Diana uyandığından beri bir buçuk saattir boş boş bakıyor, hâlâ ruhum olup olmadığını anlamak için gözlerimin içine bakıyor. Acaba orada karanlık bir uçurumdan başka ne görüyor?

"Gerçekten sen olduğuna inanamıyorum," diye fısıldadı kısık bir sesle, ama etrafımızı saran korkunç gerçeği anlattığımdan beri söylediği tek şey buydu.

"Seni almaya gelecekler," diyorum ona, telefonumdaki kameraları izlerken, bize en yakın olanlardan farklı olanlara geçerken.

Hava kararır kararmaz geleceklerini sanıyordum. Uzmanlıkları boğmak veya boğazlamak. Sonra Diana'nın yaşındaki birine kalp krizi geçirdiğini söyleyip yalan söylüyorlar. Gençken nöbet falan diyorlar.

"Ve sen onları öylece öldürecek misin?" diye sordu inanmaz bir tavırla, sesi titreyerek. "Ah, bebeğim. Ruhunu onların kanıyla yaralamamalısın. Neredeyse yaşayamayacağın hayatı yaşamalısın."

Soğuk bir şekilde bakışlarımı kaldırıp yaşlı gözleriyle buluştum. "Her şeyimi aldılar Diana. Kardeşim ve babamın hâlâ huzura ihtiyacı var. Marcus'u hatırlıyor musun? Evrene daha fazla iyi hisler yaymak için bir yabancının yüzünde gülümseme yaratmaya çalışan o nazik, parlak ruhu hatırlıyor musun? Ona ne yaptıklarını hatırlıyor musun? Çünkü bunu asla unutamam."

Gözyaşlarını siliyor. "Hatırlıyorum." Sesi artık neredeyse hırıltılı ama boğazımda hiçbir duygu hissetmiyorum. Buna karşı kendimi eğittim. Onu gördüğümde hissettiğim o beklenmedik duygu anı geçti ve kontrolü tekrar elime aldım.

Üşüyorum.

Ben kopuk biriyim.

Şu an katil benim.

"Konfüçyüs, intikam almak istiyorsan iki mezar kazman gerektiğini söylemişti. Annenin hep o adamdan alıntı yaptığını biliyorum."

"Konfüçyüs asla vahşice tecavüze uğramadı, bıçaklanmadı ve kardeşinin daha da kötü acı çekmesini izlemeye zorlanmadı. Eminim bakış açısı değişmiş olabilir. Ayrıca romantik biri de değildi."

Boğuk bir ses çıkarıyor ve arkama baktığımda hıçkırıklarını bastırmaya çalıştığını görüyorum, sanki çizdiğim görüntü çok fazlaymış gibi. Detayları biliyor ama beni görmek... hikâyeyi doğruladığımı duymak... ona acı veriyor.

Ama onun ahlakı hâlâ yerinde.

Şimdilik.

"Marcus'u beni becermeye zorladılar," diyorum ölümcül bir sesle. "Ve reddedince, onunkini kestiler-"

Telefonumdan bir bip sesi geliyor ve kulübelerimizin yakınında birinin olduğuna dair sessiz uyarı devreye girerken sözlerim yarıda kesiliyor. Yine ekip üyelerinden biri olabilir ama yine de kontrol ediyorum.

Gözüm, listemdeki bir şerif yardımcısı olan Justin Hollis'in arka taraftaki basketbol sahasına doğru hızlı adımlarla yürüdüğünü görüyor. Kulübemize yakın.

Gölgelerin arasına girdiğinde başımı yana yatırıyorum.

Jake'i arıyorum, hoparlöre alıyorum böylece uygulamayı kullanmaya devam edebiliyorum ve ekranı geri sarmaya başlıyorum, görüş alanımdan çıktığında bir sonrakine geçiyorum, birkaç kamera arasındaki yolunu takip ediyorum.

"Ne oldu?" diye soruyor Jake. "Diana bayıldı mı?"

Diana, sesini duyunca gözleri fal taşı gibi açıldı. "Evet, ama iyi durumda. Justin Hollis kulübemin yanında çömelmiş. Ne oluyor?"

Bir an sessiz kalıyor. "Bilmiyorum. Daha önce her şeyi susturmak zorunda kalmıştım. Kulübeleri tekrar kontrol etmeye geldiler ama bu sefer içeri girmediler. Ben de saklandım ve pencereleri kapattım. Mutfağı gösteren ama diğer her şeyi görmeyen tek pencereden baktılar."

"Adımlarını geriye doğru takip etmeye çalışıyorum ama telefonumdan çok uzun sürüyor."

"Hadi bakalım," dediğini duyuyorum ve sabırsızlıkla bekliyorum, gözlerimi tekrar Diana'nın gözlerine dikiyorum.

Sanki dünyası altüst olmuş gibi, elinde İncil'i sımsıkı tutuyor. Aklında beni kurtarmak, ellerimdeki kanla ruhumun geri kalanını lekelememi engellemek için zaman var.

"Buldum," diyor, sonra arka planda sesin yükseldiğini duyuyorum.

Telefon hala hoparlörde olduğu için Diana da duyuyor.

"Şerif Diana dedi, onlar değil," diye homurdandı Justin.

Chad Briggs'in sesinde alaycı bir gülümseme var. "Diana'yı öldürmek, bir karıncayı öldürmek gibi. Evinize daha fazla karınca girecek. Ama kraliçeyi öldürürseniz..."

Justin pek de heyecanlı görünmüyor. "Kraliçeyi öldür, karıncalar yok olur."

Kraliçe kim lan?

Diana'nın dehşet dolu, kocaman bakışlarını görmek için gözlerimi yukarı çevirdim. Onun ölmesini istediklerini dudaklarımdan duymak, doğrudan şeytanların ağzından duymaktan daha az etkiliydi.

"Şerif bundan pek hoşlanmayacak," diye homurdanıyor Justin.

"Burada tehlikede olan tek kişi Şerif değil. Hepimizin bu adamların gerçeği ortaya çıkarması konusunda endişelenmesi gerekiyor. Hapse girmeye hazır olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Şerif bunu halledebilir. Diğer her şeyi halletti," diye savunuyor Justin.

Keşke videoyu izleyebilseydim, ifadelerini inceleyebilseydim ama Jake'in şu anda benimle görüntülü konuşmasını istemiyorum çünkü tüm bunlara ara vermesi gerekecek.

"Kendisinden korkmayan biriyle hiç karşılaşmadı. Ama liderlerini ortadan kaldırırsak, diğerleri de aynı çizgiye gelir. Zaten hep öyle yaparlar. Bir yılanı öldürmek için başını kesersin. Bir farenin besin kaynağını öylece kesemezsin."

Ayağa kalktığımda midem roket gibi düşüyor.

"Bunu nasıl yapacağız?" diye soruyor Justin, Chad'in onu tüm sorunlarının cevabının bu olduğuna ikna etmesinden sonra sesi daha kararlı çıkıyor.

"Çok basit. Kulübelere giden yolu kapatın. Mahkemede bekleyin. Bu size sürpriz etkisi yaratacaktır ve siz bitirmeden geri dönerlerse, diğerleri sizi ne duyacak ne de görecek kadar uzaktadır."

Kalp atışlarım boğazıma çarpıyor, kapüşonumu kaptığım gibi kafamın üzerinden hızla geçirip arka kapıya doğru uzun, hızlı adımlarla ilerliyorum. "Logan'ın peşine düşüyorlar," diyorum Jake'e, omurgamda felç edici bir güçle panik yükselirken.

"On üçüncü kameraya bak," diyor sessizce.

Uygulamayı açtım ve Logan'ın yol engelleri tarafından yoldan çıkarıldığını gördüğümde ayaklarım yere bastı.

Hemen ardından telefonumu arka cebime atarak koşmaya başlıyorum, içimdeki tüm hız patlamalarını kullanıyorum, adrenalinim beni daha da hızlı koşmaya zorluyor.

Çok geç kalırsam bütün kasaba kanayacak.

Bütün kasaba benim için çığlık atacak.

Bölüm 5

Şimşek çakacak, ardından yıldırım düşecek.
—Voltaire

LOGAN

"Sen kontrol ederken ben de içeri girip Craig'in bir şeyi olup olmadığına bakacağım-"

Donny'nin sözleri bir homurtuyla bitiyor ve neden birden susup kaldığını anlayamayarak arkamı dönüyorum. Onu sert zeminde, ağzından akan kanla baygın yatarken görünce, silahıma uzanmakta çok geç kalıyorum.

Kafama sert bir şey çarpıyor ve başım dönerek, sersemlemiş bir şekilde, aşağıdaki acımasız kaldırıma çarparak öne doğru düşüyorum. Midem bulanıyor ve bilincimi kaybetmeye çalışırken başım otuz kilo alıyor, bilincimi korumak için büyük bir mücadele veriyorum.

Görüş alanıma bulanık bir adam silüeti giriyor, ay ışığı yüzünü bana gösterecek kadar bana yetmiyor. En azından diz çöküp bana gülümseyene kadar.

Milletvekili Justin Hollis.

"Siz çocuklar bir türlü her şeyi olduğu gibi bırakmayı öğrenemiyorsunuz, değil mi?" diye alay ediyor ve kalçamdaki silahımı alıyor.

Güçsüzce mücadele etmeye çalışıyorum ama ellerim uyum sağlamıyor ve dünya hâlâ etrafımda dönüyor. Sanki yerçekimi vücuduma savaş açmış, beni yere sermiş gibi hissediyorum.

Ellerim ve dizlerim üzerinde doğrulurken Hollis gülüyor, karnıma tekme atıyor ve karnım bulanırken sırtüstü yere düşmeme neden oluyor.

Kahkahaları zihnimde yankılanırken başımı sallıyorum, sanki her yerden aynı anda geliyormuş gibi.

"Büyük, kötü Gözetim Özel Ajanı Bennett. Bana o kadar da tehditkâr görünmüyorsun. Şerif bile senin için endişeleniyordu."

Silahımın kurulurken çıkardığı belirgin ses, kahkahası gibi her yerden yankılanıyor. Ama silah sesi gelmeden önce, keskin bir nefes aldığını ve acı dolu bir iniltinin ondan çıktığını duyuyorum.

Silah uzaklarda bir yerlere düşerken, bulanık gözlerim Hollis'in başının geriye doğru savrulduğunu ve tamamen siyahlara bürünmüş bir figürün bulanık bir öfkeyle hareket ettiğini görüyor.

Başım o kadar sersemlemiş ki, karşımdaki sahne çarpık bir filmden başka bir şey değil. Siyah giysili adam dönüyor ve tek ayağıyla polis memurunun göğsüne vuruyor. Hollis çığlık atarak yere düşüyor. Adam üstüne çöküp suratına yumruklar yağdırıyor.

Elleri bile siyah olduğu için ne yaptığını zar zor görebiliyorum.

Ta ki yanında tuttuğu bıçağı çıkarana kadar.

Öne eğiliyor ve başının Hollis'inkinin yanına inmesini izliyorum. Bıçak yan tarafına saplandığında Hollis çığlık atıyor. Ve figürün tekrar eğilip ona baktığını ve bıçağı Hollis'in göğsüne saplarken bacaklarının arasına aldığını görüyorum.

Hollis çığlık atarken bıçağı çevirdi ve havada neredeyse narin, kadınsı bir kahkahanın dolaştığını duydum.

Bıçak Hollis'in göğsünde kalırken, figür ayağa kalkıyor ve Hollis kanlar içinde homurdanarak konuşmaya çalışıyor. Yan tarafıma doğru sallanıyorum, bana saldırmadan önce doğrulmaya çalışıyorum.

Ama onu öne eğilmiş görüyorum. Küçük. Çok küçük. Görüşüm zar zor netleştiğinde, küçük omuzlarını ve çok küçük yapısını fark ediyorum.

Küçük. Küçük. Küçük.

Heykel eğilip parmağını Hollis'in göğsünden akan kanına daldırırken bu kelime sürekli tekrarlanıyor. Heykelin çömelmiş halde ne yaptığını göremiyorum ama ayağa kalktığında bıçağı Hollis'in göğsünden alıp doğrudan kasıklarına fırlatıyor.

Hollis'ten son bir acı dolu ses duyuluyor ve şüpheli bıçağı alıp uzaklaşıyor, görüş alanımdan kayboluyor.

Telefonuma temkinli bir şekilde uzanıyorum, sonunda bulduğumda onu kavramaya çalışıyorum. İş birliği yapmayan parmaklarımın arasından kayıp yere düşüyor. Gözlerim ne kadar süre kapalı ve açık kaldıktan sonra aniden karşımda tanıdık bir yüz beliriyor.

"Logan! O burada!" diye seslendiğini duydum, yüzümü avuçlarının arasına almıştı.

"Koş," diye fısıldıyorum. "Koş."

Bulanıklığın içinde yüzü zar zor görünüyor ama onu koklayabiliyorum, hissedebiliyorum ve bana dokunuşundan onun olduğunu anlayabiliyorum.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diyor Lana, kafamdaki bir şeyi kontrol ederek.

"İşte!" diye tekrar bağırıyor, sesi uzaktan yankılanıyor.

"Logan!" Craig'in sesi, etrafımı saran beyaz gürültü perdesinin ardından neredeyse tanınmıyor. "Hemen buraya bir ambulans çağırın."

"Donny!" diye bağırıyor biri ama Lana yanımdan ayrılmıyor.

Başım kucağında, o da bana emirler yağdırıyor, bana cevaplayamayacağım kadar hızlı sorular soruyor.

Gözlerim nihayet kapanıyor ve o, ismimi son kez haykırıyor.

Sahneyi tekrar tekrar oynatırken aklımdan çok fazla düşünce geçiyor, her şeyi bir araya getirmeye çalışıyorum.

Hayatımı kurtaran bir adam değil.

Hiç de canavar değildi.

Bir kadındı.

Bölüm 6

Şüphe hoş bir durum değildir, ama kesinlik saçmadır.
—Voltaire

LOGAN

"Kadın olamazdı," diye itiraz ediyor Donny, ben irkilerek acil servis yatağından doğrulurken.

Oturmuş, çenesine bir buz torbası tutuyor. Hollis'in bize saldırmak için kullandığı sopayla yüzünün yan tarafına vurulmuş.

"Ona katılıyorum," diyor Elise iç çekerek. "Bir kadın silaha yönelirdi. Bıçağı kullanmazdı. Bu arada, şerif sanki Hollis kendi isteğiyle hareket ediyormuş gibi davranıyor ve Johnson da onu destekliyor, sizin burada olmanızla olası anlaşmazlığını zaten konuştuklarını söylüyor. Müdür elbette, bunun tek bir adamın işi gibi göründüğünü ve güvende olduğumuzu söylüyor. Hâlâ bunu örtbas etmeye çalışıyor, canımız pahasına bile olsa."

Çok öfkeli ve öyle de olmalı.

Lisa yatağımın başucundaki kolumu kavradı, parmaklarını yanağıma değdirirken bana daha da yaklaştı. "Bunun doğru olup olmadığını öğreneceğiz," diye söz verdi.

Dokunuşundan irkildim ve Lana'nın Craig'le birlikte durduğu kapıya baktım. Lana ona buz gibi bakışlar atarken Lisa'nın eli tamamen düştü, sonra bakışları gözlerimle buluştuğunda yumuşadı.

Odanın diğer ucunda duruyor ve midem kasılıyor. Bütün bunları görmüş olmalı. Muhtemelen çok korkmuş.

Craig sessizliğimizi ölçüp bozmaya karar veriyor. "Seni kurtaran Kızıl Katilimiz," diye haykırıyor Craig, damarlarımdaki kanı dondurarak.

Hadley ayağa kalkıp Lana'ya doğru giderken kızımın bakışları tekrar Lisa'ya döndü. Hâlâ sersemlemiş olan kafam olup biten her şeye yetişmekte zorlanıyor.

Hadley, Lana'nın kulağına fısıldarken Craig'in sözleri aklına geliyor.

"Ne?"

Başını sallıyor. "Doğrulandı. Hatta bir mesaj bile bırakmış."

Telefonunu bana uzatıyor ve görüntüyü yakınlaştırıyor.

Ona bir daha dokunursan, kasabayı, içinde yaşayan herkesle birlikte yakıp kül ederim.

"Bunu yazmak için Justin Hollis'in kanını kullanmış," diyor Leonard köşeden, beni inceleyerek, gözleri Lana'ya, sonra tekrar bana kayıyor.

"Ne cehennem?" diye soruyorum şaşkınlıkla.

"Bizi koruyor," dedi Craig iç çekerek. "Önce Hadley, şimdi sen ve Donny."

"Kısacası, memurlardan biri sana saldırdı ve seni bıçaklamaktan zevk alan acımasız bir seri katil kurtardı," diye espri yapıyor Elise.

Lana'ya dönüp yanıma gelmesini işaret ediyorum. İlk başta tereddütlü görünüyor ama sonunda yavaş ve ölçülü adımlarla bana doğru geliyor. Yeterince yaklaşır yaklaşmaz kollarım beline dolanıyor ve yüzünü boynuma gömerken vücudu titriyor, ellerimin arasında titriyor.

"Eve gitmelisin," dedim yumuşak bir sesle, ona daha sıkı sarılarak. "Şerif peşime düşecek kadar cesursa, senin de peşine düşecektir."

"Pek olası değil," diyor Leonard meraklı bir ifadeyle bize bakarak. "Aslında muhtemelen burada, Johnson'ın onu sana karşı kullanabileceği evde olduğundan daha güvende. Çok zeki değil ama aranızdaki derin bağı anlayacak kadar zeki."

Ve yine işim onu riske atmak.

Lana kollarını belime doladı ve yüzünü boynuma gömdü, tutuşu sırtıma sıkıca gömüldü.

Eğer hayatına hiç girmeseydim, çok daha iyi durumda olurdu.

Sanki en başından beri lanetlenmişiz gibi.

"Bir şeye bakmam gerek," diyor Leonard odadan çıkarken.

"Geri kalanınız bize bir dakika verebilir misiniz?" diye sordum, etrafımdaki herkese bakarak.

"Hayır," diyor Hadley omuz silkerek. "Çok tehlikeli. Müdür Yardımcısı Collins işlerin nasıl tırmandığının farkında olmayabilir ama biz farkındayız. Sizi sırayla izliyoruz."

"Leonard az önce tek başına dışarı çıktı," diye belirttim. "Tek hedefin ben olduğumu sanmıyorum."

"Sen birincisin," diyor Hadley hemen. "Johnson'a karşı koyabilecek güce sahip olan sensin. Hepimizden daha üst rütbeli ama seninle aynı seviyede. Collins'in seni göndermek ve müdürün bu davayı tamamen mahvetmesine izin vermemek için çok iyi bir savunma yapması gerekiyordu."

Hadley çok sinirli. Lana titriyor. Buradaki herkes gergin ve huzursuz.

Bir seri katil beni bir şerif yardımcısından kurtarmak zorunda kaldı. Dünya resmen altüst oldu.

Lana boynumun kenarını öpüyor, uzun bir nefes verirken şefkat dolu bir hareket yapıyor.

"Ve biz şerif hastanesindeyiz," dedi Lana sessizce.

Hadley çarpık bir sırıtışla, "Onlar bir şeyi yapmadan önce her şeyi kontrol ettim, böylece hiçbir hemşire veya doktor gerçekten aptalca bir şey yapmaya çalışmaz," diyor.

Başım ağrıyor.

Çok fazla.

Lana geri çekilip, gözlerinde bir damla yaş olup olmadığını görebilmem için gözlerini hızla sildi. Boogeyman'ın saldırısından sonraki gün bile ağlamamıştı.

Leonard içeri girerken boğazını temizliyor ve gözleri, gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzüne odaklanıyor. Buradan çıkıp onunla baş başa vakit geçirmem gerek.

Ayağa kalkıyorum, hâlâ biraz dengesiz hissediyorum. Lana ve Donny yanıma çöküyorlar ve Leonard dışarı çıkıp tekerlekli sandalyeyle geri gelince ayakta kalmama yardım ediyorlar.

"Arabaya varana kadar," dedi Leonard, ona dik dik baktığımda gülümseyerek.

Kız arkadaşımla tartışacak veya ona yaslanacak halim olmadığından, isteksizce sandalyeyi kabul ediyorum. Leonard beni asansöre kadar götürüyor. Lobiye girer girmez, direksiyonda Hadley'nin olduğu bir SUV yanaşıyor.

O kadar kafayı yedim ki, buraya ne kadar sürede geldiğini veya bizi nasıl geçtiğini bilmiyorum.

Nispeten sessiz bir şekilde kulübelere dönüyoruz ve Leonard hastaneden gelen erken ayrılmamızla ilgili telefonlarla ilgileniyor. Kimse ayrılmaya itiraz etmedi, çünkü beni alıp kaza süsü vermeleri an meselesi olabilirdi.

"Kamara başına iki kişi. Vardiyalı olarak uyanık kalalım," diyor Donny, kabine girip çıkarken kontrolü ele alarak. Kabine varıp SUV'den eşyalarımızı indirmeye başlıyoruz.

"Ben Lana ve Logan'la kalacağım," diye ekliyor Leonard.

"Ben onlarla kalacağım" diye savunuyor Hadley.

Leonard parmağını Hadley'e doğrulttu. "Sen Elise'le kal. Ben de onlarla kalacağım. Ayık Logan, kendini riske atmanı istemezdi ve senin de belirttiğin gibi, asıl hedef o."

Tartışmaya başlıyor ama sözünü kesiyorum. "Elise'le git," diyorum.

Dudaklarını birbirine bastırıp Lana'ya baktı. Aralarında bir sessizlik oldu ve Hadley, yanından geçerken Leonard'a dik dik bakarak uzaklaştı.

Leonard içeri girmeme yardım ediyor, Lana da ona yardım etmeye çalışıyor. Ağırlığımın çoğunu Leonard'a veriyorum.

"Eğer hastalanırsa veya komik konuşmaya başlarsa hemen gelip beni bul," diyor Leonard, beni bir bebek gibi yatağa yatırırken Lana'ya.

"Yapacağım," diyor yumuşak bir sesle, gözleri uzaklara dalmış bir şekilde elini yanağımda gezdirirken.

"Güneş doğana kadar uyanık kalacağım, sonra biraz uyuyacağım. Sen burada onunla kal ve yardıma ihtiyacın olursa bağır." Odadaki pencereleri işaret ediyor. "Dışarıdan iki giriş noktası var. Çok cesur davranmaları ihtimaline karşı dikkatli ol. Logan'ın silahını kullanmaktan çekinme."

Silahımı komodinin üzerine koyuyor ve Lana onu inceliyor.

Dalgın dalgın başını sallıyor, eli hala üzerimde, sanki ortadan kaybolmadığıma dair güvenceye ihtiyacı varmış gibi.

Leonard dışarı çıkmadan önce ona, "Yeni bir bilgi ortaya çıkarsa beni haberdar et," diyorum.

Lana bana sokulup kolunu belime doladı. Leonard'ın gözleri ona kaydı ve o da bacağını belime doladı. Bu gece onu neden bu kadar büyüleyici bulduğunu anlamıyorum.

"Yapacağım. En azından yarın. Bu gece değil. Kafanın biraz dinlenmeye ihtiyacı var."

Kapıyı kapatır kapatmaz Lana derin bir nefes veriyor ve ben de atılıyorum.

"Yine tüm bunlara bulaşmak zorunda kaldığın için üzgünüm. Güvenli bir yere gitmeni istiyorum," diyorum ve bana daha da sokulurken başının tepesini öpüyorum.

"Hayır," diyor kısaca. "Seni terk etmiyorum."

"Yapmalısın. Eğer sen—"

"Ya seninle burada kalırım ya da şehirde kalacak başka bir yer bulurum. Seçim senin," dedi kararlı bir şekilde, sesinde hafif bir öfke tınısıyla.

"Lana, ben sadece devam etmek istiyorum-"

"Güvenli diye bir şey yoktur Logan," dedi yumuşak bir nefesle. "Öyle bir şey yok."

Tartışmaya devam edemeyecek kadar kendimde değilim ve iznim olmadan gözlerim kapanıyor. Yarın tartışırım.

Bölüm 7

Hayatım bir mücadeledir.
—Voltaire

LANA

Leonard'ın gözleri, dün geceden beri olduğu gibi üzerimde. İki fincan kahve yapmamı ve fincanlara krema koymamı izliyor.

"Bir fincan ister misin?" diye soruyorum izleyene.

"Zaten yaptım ama teklifiniz için teşekkür ederim."

İlk başta şüpheli olduğunu düşündüm, sonra beni Logan'la odada yalnız bıraktı ve bir de silah bıraktı. Sonra sapık olduğunu düşündüm, ama bu sabah Logan'ı kontrol etmek için odaya girdiğinde beni külotumla görünce aniden arkasını döndü.

O yüzden neden izlediğini bilmiyorum.

Tabii eğer ben o kadar ilginç değilsem.

"Demek Logan'la oldukça ciddisiniz, öyle mi?" diye soruyor, içtiği kahve fincanını kaldırırken. Neden uyumadığından emin değilim. Güneş yeni doğmuş ve bütün gece ayaktaymış.

"Öyle sanıyorum. En azından ciddiyim."

"Sence öyle değil mi?"

Ne zaman susmam gerektiğini öğrenmem gerek.

"Sanırım öyle," diyorum, Bay Watch Me'ye dönerken gergin bir gülümsemeyle.

Düşünceli bir tavırla parmağını dudaklarının üzerinde gezdiriyor. "DC bölgesinde aileden biri var mı?"

Başımı sallayıp işime geri dönüyorum, iki kahveyi de karıştırıyorum.

"Hiçbir aile üyesi var mı?"

Tekrar başımı sallıyorum.

"Bu durum seni rahatsız ediyor, değil mi?"

"Hayır. Son derece özel bir insan olduğum için, erkek arkadaşım zayıf ve kötü insanlarla dolu bir kasabada saldırıya uğradıktan sonra sabahın erken saatlerinde bir yabancıyla geçmişim hakkında konuşmayı seviyorum," dedim kuru bir şekilde, bakışlarını ondan ayırmadan.

Gözleri hafifçe açıldı. "Özür dilerim. Sadece sohbet ediyorum. Hiçbirimizin konuşma becerisi çok iyi değil. Mesleki risk."

Omuz silktim. "Logan ilk tanıştığımızda da aynıydı."

"Geçmişin hakkında baskı yapmayı bıraktı mı? Dediğim gibi, bu bir mesleki risk."

Meraklı insanlardan nefret ettiğimi söylemiş miydim?

"Ona önemli kısımları anlattım. Herkes geçmişten bahsetmekten hoşlanmaz," dedim tekrar omuz silkerek. "Yıllardır ona herkesten daha fazlasını anlattım. Ama o benden fazlasını istemiyor. Bu, onda sevdiğim şeylerden biri."

Birkaç dakika boyunca birbirimize baktık. Ne görmeye çalıştığından emin değildim.

"Hey." Logan'ın sesi ikimizin de başımızı yatak odası kapısına doğru çevirmemize neden oldu; orada üstü çıplak ve bana doğru yürüyordu. Gözleri Leonard'a kaydı. "Dışarıdayken bir şey oldu mu?"

Leonard başını sallıyor. "Her yer sessizliğe büründü. Şerif, Hollis'in tek başına hareket eden kötü bir çocuk olduğu ve onu neyin tetiklediğini bilmediği sözünün arkasında duruyor. Johnson, diğer

adamları çoktan araştırdığını ve hiçbirinin ekibimize düşmanca davranmadığından emin olduğunu söylüyor." Leonard gözlerini deviriyor.

"Muhteşem. Dün geceden beri yirmiden fazla polis memurunu incelemeyi başardı, üstelik beş polis memurunu daha incelemeyi başardı," diyor Logan, hiçbir duygu belirtisi göstermeden ama belirgin bir şüpheci tonla.

"Bu şimdiye kadar dahil olduğum en boktan şey," diyor Leonard, çenesi gıdıklanarak.

"Bugün Donny'yi Lisa'ya bırak. Sen benimle gel. Bugün Carl Burrows'u bulup Robert Evans hakkında bazı cevaplar alacağım."

Elimdeki bardak neredeyse kayıyor ve kahvenin taşarak parmaklarımı yakmasına lanet ediyorum.

Logan birkaç kağıt havlu alıyor ve yaralı elimi yüzüne götürüp inceliyor. Leonard'ın bakışlarını üzerimizde hissediyorum ama görmezden geliyorum. Kusurunun ne olduğunu bilmiyorum ve umursamıyorum.

Gizlice Jake'e hızlı bir mesaj yazıyorum; tek elimle ve telefonuma bakmadan.

Dün gece kasabada her zamankinden daha hızlı koşarken kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı. Hollis'in Logan'ın silahını ona doğrulttuğunu görünce içimde bir şeyler koptu. Katil ortaya çıktı ve kanını dökmekten, benim Lawrence ve Tyler'ı öldürmekten aldığım zevkten bile daha fazla zevk aldı.

Logan yaralanmasaydı, cinayeti günlerce uzatırdım.

"Perili Ev bu gece şehirde," dedi Leonard, Logan kahve yanığımın çoktan dindiği parmaklarımı öperken.

"Ve?" diye sordu Logan, etrafına bakarak.

"Ve Kyle Davenport da orada olacak. 'Bu lanet kasabadaki tek güzel şeyi, korkak bir katil yüzünden kaçırmayacağını' söylüyor. Kendi sözleri."

Leonard omuz silkti, gözleri artık bende değildi.

Kyle'ın Perili Ev'i özlemeyeceğini biliyordum. Her zaman bir kızı oraya götürürdü - kız orada olmak istese de istemese de - ve onu bir köşede çığlıklar eşliğinde becererek onu tahrik ederdi.

O böyle hasta işte. Onu çoktan ele vermesi gereken şeylerden biriydi bu, ama çok geç olana ve ben de kurban olana kadar fark etmedim. İnsanlar, birine zarar verirken, bunun Perili Ev'in "yetişkin" şovunun bir parçası olduğunu düşünerek yanından geçip gidiyorlar. Sonuçta orası "Günah Evi". Delaney Grove'un hemen dışındaki karanlık, çıldırmış dünyadaki tüm günahları göstermek için kurulmuş.

Çocukları erken yaşta evden ayrılmaktan korkmaya alıştırıyorlar. Yetişkin evi on altı yaş ve üzeri içindir, kolay etkilenen zihinleri erken yaşta korkutmak yeterli değildir. Asi gençlerin dehşete on kat boyun eğmesini sağlamaları ve Perili Ev'i abartılı hale getirmeleri gerekiyor. Tecavüz sahneleri bile oynanıyor. Bazen gerçek oluyorlar.

Lindy Perili Ev'de tecavüze uğradı.

Lindy'den bahsetmişken, Antonio zaten iflas etti, ki bu söz verilenden daha hızlıydı. Şu anda tüm mal varlığını kaybettiğini öğrenince mutlu olacaktır. Arabası daha dün elinden alındı. Telefonumdan canlı olarak izleyebildim.

Kyle'ın söylediklerinin yalan olduğunu bildiği halde karısına fahişe diyen adam, sonunda adalet payını alıyor. Tek istediği, bu kasabanın "son derece saygın" bir destekçisi olmaya devam etmek ve karısını bir kenara atıp tek başına acı çekmek.

Artık hayatını kendine zehir edecek kadar bekleme oyunu var.

"Aptalın teki," diye mırıldandı Logan, dudaklarını alnıma sürterek. Kyle'dan bahsettiğini anlamam bir saniyemi aldı.

"Katılıyorum. Ama şerif dört polis memurunu da beraberinde gönderiyor. Haberin olsun diye söylüyorum," diyor Leonard, ama gözleri ürkütücü derecede uzun bir anlığına bana kayıyor.

Sabah boyunca yaptığım gibi gözlerini görmezden geliyorum.

Dört şerif yardımcısı mı? Onunla birlikte sadece ikisi gidecek. Onlar kolayca görevden alınabilir - tabii ikisi de benim öldürme listemde olduğu sürece. Şimdiye kadar, on yıl önce işlenen suçlardan masum olan sadece bir şerif yardımcısı var ve bir de iki görevlendirme memuru.

Diğer iki polis memuru dışarıda olacak ve şüpheli bir adam olup olmadığını kontrol edecek. Asla bilmeyecekler.

"Biraz uyu. Biraz dinlendikten sonra Carl'ı görmeye gideriz," dedi Logan, beni düşüncelerimden sıyırarak Leonard'a.

"Sadece üç saate ihtiyacım olacak," diye homurdandı Leonard ayağa kalkarken.

Bizden ayrılırken Logan'ın şakağında dört dikiş olan yerini inceliyorum.

Logan başka bir şey söylemeden önce dudakları dudaklarıma değiyor ve beni yoğun, derin, kemik kıran bir öpücükle şaşırtıyor. Beni kaldırıp tezgaha koyarken ona doğru eğiliyorum. Bacaklarımın arasına girdiğinde, davet edercesine bacaklarını daha da açıyorum.

Birisi kapıyı çalıyor ve öpüşmemiz kesiliyor, ikimiz de nefes nefese kalıyoruz, alnımı göğsüne dayadığımda.

"Evet?" diye sesleniyor Logan, olduğu yerde kalarak.

"İyi olduğundan emin olmak istedim," diyor Lisa kapıdan. "Kapıyı açmak istersen kahvem var."

Gerçekten kesilmek istiyor.

"Kahvem var ve iyiyim. Teşekkürler," diyor Logan kısa bir süre sonra beni tekrar öpüp kalçalarımdan tutarak kendine çekiyor.

Lisa tekrar kapıyı çalınca öpücüğü yarıda kesiyorum ama onun adını söylemesini görmezden geliyorum.

"Gerçekten iyi misin?" diye sordum, çok geç kalmanın verdiği panik hissini görmezden gelerek.

"Evet," dedi yumuşak bir sesle, dudaklarını dudaklarıma sürterek. "Git buradan Lisa," diye ekledi daha yüksek sesle.

Duyulabilecek kadar yüksek sesle homurdanıyor ama Logan beni kaldırıp tekrar yatak odasına taşıyor. Odamız Leonard'ın uyumaya çalıştığı yerin hemen yanında, bu yüzden Logan beni yatağa yatırdığında sessizliği hedefliyorum.

Şortumu çıkarmaya başladığında derin bir nefes verdim.

"Leonard—"

"Zaten horlamaya başladı bile. Ölü gibi uyuyor, hiçbir şey duymuyor."

Beni tekrar öptüğünde dudaklarına sırıtıyorum ve şortum bacaklarımdan düşüyor. Külotumu yırtıp atarken bile onu öpmeye devam ediyorum. Ve sonunda içeri girip beni yavaşça, özlemle alıp ne kadar sevdiğimi hatırlattığında dudaklarımız birbirine yapışık kalıyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum havaya o kadar kısık sesle ki sanırım duymuyor.

Umarım aşkımız gerçekten her şeyi yenebilecek kadar güçlüdür.

Terli ve nefes nefese, tekrar tekrar içine giriyor, ben de tenini tırmalıyor, ona tutunuyor, uzatabileceğim her saniyelik yakınlığa ihtiyaç duyuyorum. Dudaklarımız birbirine değiyor, yumuşak bir

öpücük için bir ritim bulamıyor ve kalçalarını daha sert hareket ettiriyor, içimde beni sarsan ve adını haykırmama neden olan o noktaya vuruyor.

Kalçaları hareketsizken yüzümün yan tarafına sürtünüyor, kendi boşalmasını bulduğunda titriyor.

"Seninle ilgili her şeyi seviyorum," diyor yumuşak bir sesle, dudaklarını çenemde gezdirerek.

Sırıtarak temizlenmek için banyoya koştum ve o da tam o sırada kıçıma şaplak attı. İyi göründüğü için yavaş yavaş sakinleşiyorum.

Banyodan çıktığımda tanıdık bir şarkının hafif melodisi ve çok tanıdık bir kadının belirgin sesi tonlarca tuğla gibi üzerime çöktü.

Şşş, küçük bebeğim, tek kelime etme. Annen sana bir alaycı kuş alacak.

Köşeyi dönüp oturma odasına bakıyorum, Logan televizyonu inceliyor, kalbim ayak parmaklarıma kadar düşerken gözlerim yaşlarla doluyor. Annemin gülümseyen yüzü ekranda. Mutlu, önündeki zorlu gelecekten habersiz.

Bu geceyi çok net hatırlıyorum. Kasabanın ne kadar kötüleştiğini göremeden öldü.

Ve eğer o alaycı kuş ötmezse, annen sana bir elmas yüzük alacak.

Elmas yüzüğe benzeyen gösterişli bir mücevher çıkarıp yanındaki genç kıza uzatıyor. Parlak yeşil gözlü ve elinde hafif bir titreme olan genç kız, çünkü sahnede ve korkmuş durumda. Ama kızın annesi, çenesini avuçlayarak onu sakinleştiriyor ve çocuğun seyirciye değil, sadece kendisine odaklanmasını sağlıyor.

Ve eğer o elmas yüzük parlamıyorsa—

Video duruyor ve Logan bakışlarını bana çevirdiğinde kalbim göğsümde tekliyor.

"İyi misin?" diye soruyor, kaşlarını çatarak bana bakıyor.

Boğazımı temizleyip başımı salladım. "Evet," dedim kısık bir sesle, sesimdeki gerginliği hissederek. "Kim o?"

Annemin gülümseyen yüzünün olduğu donmuş ekranı işaret ediyorum.

"Jasmine Evans. Şüpheli bu geceyi kasabayı terörize etmek için kullandığından, seyirciler arasında bu geceye herkesten daha fazla hayran kalmış birini görmeye çalışıyorum."

Tekrar ekrana bakıyor, oynat tuşuna basıyor ve ben annemin eskiden olduğum o genç, masum çocuğa şarkı söylemesini izliyorum. Şimdi ekranda ona gülümsüyorum, seyircilerin bakışlarının artık farkında değilim. Bunu yapabilirdi; beni sadece gözleriyle sakinleştirebilirdi.

Eski filmde eğilip alnımı öptüğünde yanağımdan bir damla yaş süzüldü. Bu rolde en iyisiydi. Her yıl aynı oyun sahnelenirdi ve annem o sahnede üç yıl geçirdi çünkü insanlar onun sesine ve duygularına hayran kalıyordu.

O bir oyuncu olmalıydı ve sadece gülümsemesiyle tüm dünyaya aynı sevgiyi ve neşeyi yaymalıydı.

Ben de tıpkı onun gibi olmak istiyordum.

Ta ki onlara kadar.

Ta ki beni mahvedip bu hale getirene kadar.

Ayna hâlâ aynı gözleri gösteriyor, ama geri kalan her şey farklı. Sanki bambaşka birini görüyorum. Hayatını gerçek adalete adamış birini.

"Film sadece ona odaklanıyor. Seyirciyi bir türlü göremiyorum," diyor Logan, daha iyi anılarımın görüntülerini hızla ileri sararak düşüncelerimi bölerek.

"Kimse ondan gözlerini ayıramıyordu," diyorum kendi kendime, gözümden akan bir damla yaşı silerken.

Beni duymuyor ve içimden ona her şeyi izlemesi, annemin ne kadar muhteşem olduğunu görmesi için yalvarıyorum. Kim olabileceğime dair bir fikir edinmesi için.

Ama DVD'yi çıkarıp yenisini taktığında dilimi ısırıyorum. Annemle ilgili tatlı anıların yerini babamın duruşmasının görüntülerinin aldığını görünce midem bulanıyor.

O izlerken ben yatak odasına dönüyorum. Hadley'e dediğim gibi, zihnim bazı görsel uyarıcılar için fazla kırılgan ve ben sınırlarımı biliyorum.

Bölüm 8

Sıkıcı olmanın sırrı... her şeyi anlatmaktır.
—Voltaire

LOGAN

"Craig nerede?" diye sordu Leonard, arabadaki sessizliği bozarak.

"Tam da bu sırada müdür onu eyaletin kuzeyindeki bir medya olayına yardım etmesi için aradı. Johnson şu anda bu davanın tüm medya işlerini yürütüyor."

"Ne yaptıklarının bu kadar bariz olmasına rağmen, kimsenin bunu durdurmamıza yardım etmemesi beni çileden çıkarıyor." diye ekledi.

"Sadece kanıta ihtiyacımız var. Ayrıca hikayenin tamamına da ihtiyacımız var."

"Katilimiz her şeyi açıkça söyleseydi, bu bulmacayı çözmek çok daha kolay olurdu. Gerçeği bilmemizi istediği çok açık," diye homurdanıyor Leonard.

Bu gezinin büyük bir kısmını düşüncelere dalmış bir şekilde geçirdi.

"Gerçeği kendimiz bulmamızı istiyor. Bizi kurtardığı için onun tarafında olacağımızı düşünüyor."

Leonard bana dönüp "Çatışma mı yaşıyorsun?" dedi.

Başımı sallıyorum. "Hayır. On yıl önce olanların çok boktan olduğunu anlıyorum ve şimdiye kadar bulduğumuz kurbanlara hiç sempati duymuyorum, ama hem yargıç, hem jüri hem de cellat rolünü oynamak affedilemez. Bu davaların nasıl gittiğini de biliyorum.

İntikamla başlıyor, bireyler hedef alınıyor. Ama şüpheli hızla geri çekilip tehdit olarak algılanan her şey yan hasar olarak öldürüldüğünde bir katliama dönüşüyor."

Tekrar pencereden dışarı bakıyor. O da bu tür vakaları görmüştü.

"Ya bu farklı olsaydı?"

"Ne?" diye soruyorum şaşkınlıkla.

Tekrar bana döndü. "İntikam katillerinin, kendilerine haksızlık edenleri öldürdüğü nadir durumlar vardı. Başka kimse hedef tahtasına oturmuyordu."

"Çok azı," diye hatırlatıyorum ona. "Ve neredeyse hepsi kolluk kuvvetleri ile şüpheli arasında bir çatışmayla sonuçlanıyor. Yine de hem yargıç, hem jüri hem de cellat rolünü üstlenemez."

"İntikam arayanların çoğu kendi intikamını almaya çalışır. Psikotik krize sebep olan da budur; duygular sonunda kontrolü ele geçirdiğinde tetikleyicilere çok yakın olmak," diye devam ediyor. "Bu şüpheliyi, başkasının intikamını almak isteyen biri olarak tanımladık. Diğer intikam katillerinin aksine, ayrılık yaşayabilir ve hatta bağ kurabilir, çünkü sanrısal bir paradigmaya maruz kalan bir vekil katil olduğundan şüpheliyim."

Uzun ve yorgun bir nefes verdim. "Uğraştığın çelişkiyi anlıyorum. Özellikle de bu durumda, zaten öğrendiğimiz ve gördüğümüz şeyler göz önüne alındığında. Ama onu durdurmazsak masum insanlar ölecek. Kimsenin kanunu kendi eline alma hakkı yok," dedim sakince, zihnimdeki sessiz bir tartışma kendi sözlerime karşı çıksa da.

Bakışlarını kaçırıp cevap veriyor: "Yardım almaya çalıştılar. Adalet aramaya çalıştılar. Reddedildiler."

"Onlar mı?" diye merakla soruyorum.

"Şüpheli," diyor kesin bir dille. "Kadın olduğunu hissettiğini söylediğine göre, şüpheliden o olarak bahsetmeye devam etmeli miyim bilmiyorum."

"Bana inanıyor musun?" Başka kimse inanmıyor.

"Hollis'i gördün. Lana'yı gördün. Hiç yüz görmemişken, şüphelinin kadın olduğuna nasıl inandın? Erkekler de ufak tefek olabilir ve bu kadar organize bir şüphelinin olduğu tüm vakalarda karşı adli tıpa kesinlikle inanıyorum. Doğru karşı önlemlerle gerçek boyutlarını ve kilolarını kolayca gizleyebilirlerdi."

Sessizleşiyorum, içimi bir ürpertinin kaplamasına izin veriyorum. Kimse bana inanmayı bile düşünmüyor.

"İnsanlar küçük olabilir," diyorum, onaylayarak.

"Ne kadar küçükten bahsediyoruz?"

"Lana kadar kısa boylu biri."

Boğazını temizliyor. "Bu çok spesifik," diyor fısıltıyla. "Yine de neden bir kadın olduğunu düşündüğünü açıklamıyor."

Aklıma Hollis'i deviren ve üzerine düşen küçük çerçevenin bulanık görüntüleri geliyor.

"Bir kadın kahkahası duyduğuma yemin edebilirim. Soğuk ve alaycıydı, neredeyse öldürme kısmından zevk alıyordu."

Yanımda kıpırdandı, biraz solgunlaştı.

"Gerçekten mi?"

"Bu şüpheli, Victoria veya Marcus Evans'a takıntılı bir şekilde yansıyor olabilir ve sanki onlarmış veya onlarla bir ilişkisi varmış gibi bir izlenim yaratıyor olabilir. Bu kasabadaki birkaç arkadaşlarını elediğimiz düşünüldüğünde, bu en mantıklısı. Bu yüzden bir vekil bulmayı göz ardı etmeyin."

"Savaşabilen, öldürebilen ve karşı adli tıp yöntemleriyle titizlikle cinayet planlayabilen bir şüpheli, vekil olarak öldürmek için fazla organizedir. Vekil olarak öldürmek, psikotik bir krize işaret eder," diye savunuyor Leonard. "Ve belli ki, sabır ve kontrol gösterecek kadar rasyoneldir, bu da herhangi bir psikotik krizi anında ortadan kaldırır."

Bu şüphelinin bize bıraktığı tüm çelişkileri düşünerek sessizleşiyorum. Hepsi birbirine uyuyor ve hiçbiri aynı anda uymuyor.

Sanki kendi profiline ihtiyacı varmış gibi. Kadın olduğunu düşünmek bile, işkence nedeniyle bir kadın seri katil profiliyle doğrudan çelişiyor.

"Altı yıl önce San Antonio'da üzerinde çalıştığımız davayı hatırlıyor musun?" diye sordu Leonard sonunda, pencereden dışarı bakarken sesi düşünceliydi.

Aklımı tazelemek için ayrıntıları sormama bile gerek yok. "Kızına bir üniversite partisinde tecavüz eden beş adamı öldüren baba."

Hala kendi zihninde kaybolmuş bir şekilde başını sallıyor.

"Kampüs polisine de gitti," diye hatırlatıyorum ona. "Biz onu yakalamadan önce ikisini öldürdü."

"Kampüs polisi hiçbir zaman rapor tutmadı. Onlarla görüştüğümüzde, fakir kızların sarhoş olup üniversite partilerinde sürekli tecavüz ihbarında bulunduklarını ve zengin adamlardan tazminat almaya çalıştıklarını söylediler," diyor Leonard, ellerini yumruk yaparak. "Bir kız kardeşim var. Ne zaman böyle bir şey olsa aklıma o geliyor."

"Caroline kendi başının çaresine bakabilir," diye hatırlatıyorum ona. "Ona dokunmaya çalışan her erkeği yok eder."

"Bu yüzden, fiziksel olarak etkisiz hale getirilen bu adamların hepsi sağlıklı erkekler olduğu için bir kadın katili elemek aptalcaydı.

Kız kardeşim yirmi farklı yarışmaya katıldı ve birçoğunu kazandı. Bu adamların herhangi birini kolayca alt edebilirdi," diyor düşünceli bir şekilde. "Bir kadın neyle karşı karşıya olduğunu bilseydi ve karşı adli tıp raporu hazırlayacak kadar öngörülü olsaydı, profilimizin bir kadını eleyecek kadar cinsiyetçi olacağını bilirdi."

Dudaklarım büzüldü. Küçük şüphelimizi görmeseydim buna itiraz ederdim. Kadınsı kahkahasını duydum.

"Lindy May Wheeler, bazı öldürme zamanlarında anaokulundaydı," diye devam ediyor. "Dün gece kontrol ettim."

Lindy May hesaplı bir katil olmak için fazla çekingendi. Onu hiç düşünmedim bile.

"Caroline'e biri böyle zarar vermiş ve adalet yerini bulmamış olsaydı, yakalamaya çalıştığımız katilden daha iyi olacağımı sanmıyorum," dedi sessizce. "Albert Rawlings işini bitirdiğinde kendini ölüme terk etti. Silahını onu köşeye sıkıştıran polise doğrulttuğunda boştu. İşi bitmişti. Başka kimseyi öldürmeyi asla planlamamıştı. Ve yapacak veya yaşayacak hiçbir şeyi kalmadığı için polisi onu öldürmeye zorladı."

Yorgun bir nefes verip o olayı düşündüm. Katliamın olmadığı nadir bir örnekti.

"Caroline, daha iri bir rakibe karşı daha küçük bedenini ve kilosunu nasıl avantaja çevireceğini ve vücudundaki tüm zayıflıkları nasıl kullanabileceğini öğrendi. Ayrıca çeşitli dövüş sanatlarını öğrenirken çok fazla kontrol de kazandı," diye devam ediyor Leonard. "Bu sadece bedeni güçlendirmekle kalmıyor, aynı zamanda zihni de güçlendiriyor. Bu şüpheli, bedenini dövüşe hazırlıyor olabilir, ama aynı zamanda yaklaşan psikotik krize karşı zihnini de eğitiyor olabilir. Tüm araştırmasını yaptığı ortada, bu yüzden mantıklı."

Eğer durum buysa, bu şüpheli bizim tahmin ettiğimizden on kat daha organize demektir.

"Şu anda kayıp olan iki kişi -Kevin ve Anthony- şüpheli burada bizimleyse muhtemelen çoktan ölmüşlerdir," diye devam ediyor. "Zamanı geldiğinde yanımızda olabilmek için cinayetlerin arasından hızla koşmaya başladı."

"Hatta birini sağ bırakıp geri döndüm," diye ekliyorum.

"Yani bu kasabaya bizimle birlikte gelmek, hatta bizi gözetlemek için ajandasına bir çivi çakacak kadar kontrolü var."

Bizi gözetleyin…

"Bu da profille ilgili bir başka çelişki," diyorum derin bir iç çekerek.

"Kesinlikle. İntikam daha önemlidir ve intikamcı katiller için birincil odak noktasıdır, ancak kızımız, FBI ajanını öldürmeye çalışacak kadar yozlaşmış bir kasaba tarafından hazırlıksız yakalanmamamızı sağlamak için geliyor."

"Yani gerçek, intikamdan daha önemli," diye yüksek sesle söylüyorum, teorilerimizi birbirimize aktarırken.

"Ya da şüpheli gerçeklere sıkı sıkıya bağlı ve bu kasabanın elinde başka hiç kimsenin masum bir şekilde ölmesini istemiyor."

Sözleri, eğer bu bir intikamsa, şüphelinin asla sahip olamayacağı bir zihniyeti yansıtıyor. Yine, nasıl profil çıkarırsak çıkaralım, çatışmalardan başka bir şey yok.

"Elimizdekilere odaklanalım. Şüpheli bizim kadar uzun süredir şehirde, ama sadece bir kez öldürdü," diyor Leonard, arabayı sürerken. "Ve o da seni kurtarmak içindi."

"Ve Donny," diye hatırlatıyorum ona.

Boğazını temizliyor. "Şüpheli, bilmemiz gerekenleri öğrenmemize ve daha fazlasını öldürmekten kaçınmamıza yetecek kadar kontrole sahip," diye ekliyor.

"Çünkü muhtemelen sırada Kyle var ve 7/24 koruması var. Bu olay başladığından beri evinden bile çıkmadı."

Yavaşça başını sallıyor.

"Şüphelimiz kasabayı kışkırtmak için mesajlar bırakıyor ve Jasmine Evans'ın sesini kullanarak yolsuzluğun nasıl başladığını hatırlatıyor."

Ben dönüyorum, o devam ediyor.

"Dün gece Lindy May ile konuştum," diyor beni şaşırtarak. "Geçmişle ilgili öğrendiklerimizi ona anlattığımda, Kyle Davenport'un kurbanlarından sadece üçünü tanıdığımı söyledi. Onun bir seri tecavüzcü ve muhtemelen bir sosyopat olduğunu."

Arabayı kaldırıma çekip, ona doğru dönerken motoru kapattım.

"Şerifin oğluydu ve bizim röportaj yapmamızı engellediler."

Kaşlarını çattı. "Biz onun iç yüzünü görebilen profil uzmanlarıyız. Eğer kadınlara tecavüz etmekten zevk alan biriyse..."

Sözlerini yarıda bırakıyor.

"O zaman asıl katil o olabilir," diye inliyorum, sonra direksiyona yumruk atmadan önce küfrediyorum.

"Belki de şüphelimiz onu öldürmekten bu yüzden kaçınmıştır."

Gözlerim iki beyaz evin arasında öylece duran masum mavi eve kayıyor. Bu kasaba şerifin yetki alanı dışında. İçimden bir ses Carl Burrows'un buraya bir sebepten taşındığını söylüyor.

"Kyle'ı araştırmaya başlamadan önce bununla ilgilenelim," diyorum Leonard'a.

"Şerif Cannon ve Johnson, Kyle ile konuşmamızı engelleyecekler. Johnson'ın gerçek bir katili neden örtbas ettiğini anlamıyorum. En kötü halinde bile, o hâlâ bir ajan."

"Çünkü her şeyi mahvetti. Egosu adaletin olabileceğinden çok daha önemli," diyorum çıkarken.

Kyle o zamanlar on dokuz yaşında olmalıydı. On Dokuz, o zamanki katil olmak için fazla dağınık görünüyor, ama diğer her yönüyle profile uyuyor.

Lindy May haklı değilse ve o bir sosyopat değilse. Bir psikopat arıyoruz. Sosyopatlar empatiyi veya başka bir şeyi taklit edemez. Psikopatlar edebilir.

Kaldırımda yürürken, kapıya yaklaşırken birinin pencereden dışarı baktığını ve bizi izlediğini fark ediyorum. Perdeler gürültüden dolayı kapanıp sallanıyor ve daha verandaya varmadan kapı açılıyor.

Kısa boylu, gözlerinin ve elmacık kemiklerinin şekli göz önüne alındığında kanında bir miktar oryantal esinti var. Koyu renk ve uzun saçları atkuyruğu şeklinde arkaya bağlı. Buruşuk kıyafetlerinin dağınıklığı ve buradan aldığım keskin vücut kokusu göz önüne alındığında, pek dışarı çıkmıyor gibi görünüyor.

"Siz SSA Logan Bennett ve Ajan Stan Leonard mısınız?" diye sordu küçük verandasına adım attığımızda.

Şaşkınlığımı gizlemek için dudaklarımı büzerek kimliğimi kaldırıyorum, Leonard da öyle yapıyor.

Burrows isimlerimizi okurken gözlüğünü burnunun üzerine yerleştiriyor, sonra yukarı bakıp içeri girmemizi işaret ediyor. İçeri girdiğimizde burnumu kapatma isteğime direniyorum. Bayat yiyecekler gelişigüzel bir şekilde etrafa saçılmış, sineklerle kaplı ve

akvaryumlara kapatılmış. Diğer akvaryumların içinde başka şeyler de var, ama midem o kadar bulanıyor ki odaklanamıyorum.

Leonard öksürür ve burnunu kapatır.

Burrows, bizi evinde gezdirirken, "Koku alma duyunuz en zayıf duyunuzdur. Birkaç dakika bekleyin, bir daha koklamayacaksınız," diye temin ediyor.

"Bütün bunlar ne?" diye soruyor Leonard, öksürerek.

"Çürüme sürecini ve ardından gelen böcek aktivitesini inceliyorum. Bu, tarihi zor vakalarda ölüm zamanını belirlemeye yardımcı olmak için yürüttüğüm adli tıp programının bir parçası."

"Evinizde mi?" diye soruyor Leonard, yine öğürerek.

"Laboratuvarımda başka deneyler de devam ediyor ve zaten evden her şeyi daha iyi takip edebiliyorum."

Mutfağında birkaç 'deney' daha yapılırken, "Geleceğimizi nasıl bildin?" diye sordum ona.

Sanki ölüm, çürümüş bir göt deliğiyle karşılaşmış ve beş tane kusmuk bebek doğurmuş gibi kokuyor.

Burrows ürperiyor, bir parça nikotin sakızı ağzına atıyor ve çılgınca çiğniyor.

"Hayaletlere inanır mısınız?" diye soruyor bize ciddi bir şekilde, etrafına endişeyle bakarak.

Leonard başını eğdi. "Hayır, neden?"

"Çünkü öyle. Ben bir bilim adamıyım, ama bir ömür boyunca açıklanamayan o kadar çok değişken olduğuna inanıyorum ki, her şeyin bilimin ima ettiği kadar kesin ve net olduğuna inanamıyorum. Bir medyum, bir zamanlar dahil olduğum bir vakayı çözmüştü."

Şaşkınlıkla duvara yaslandım ve onun saçmalamasına izin verdim.

"Katilin tek gözü olduğunu söyledi. Katili, ölen kurbanın gözlerinden görmüş ve boynundaki göze ve yılan dövmesine kadar tarif etmiş. Polis adamı bulmuş ve bir sonraki kurbanını da arabanın bagajında bulmuş. Kadın hâlâ hayattaymış. Ve hayır, medyumun onunla hiçbir bağlantısı yokmuş. Aslında birçok vakanın çözülmesine yardımcı olmuş. Kendine medyum diyormuş ama ben ona hâlâ medyum diyorum. Çünkü medyumlar normal insanların göremediği şeyleri görüyor, değil mi?"

Leonard'a bakıyorum, o da bana bakıyor.

Bakışlarımız, çürüyen yiyeceklerle çok fazla yalnız kalmış gibi görünen çılgın çizgi film doktoruna kayıyor. Böyle bir ortamda uzun süre kalmanın insanın ruhuna nasıl etki edeceğinden emin değilim. Ama eminim ki bu cevabın ürününe bakıyoruz.

"Neden medyumlardan bahsediyoruz?" diye sordum ona, düşünce sürecini takip etmeye çalışarak ama başaramayarak.

"Bugün onu aramaya çalıştım. Katil ile ilgili bir kurbanın veya bir şeyin ona dokunması gerektiğini söyledi. Onu çağırdım ve duvarıma dokundu. Bana katil hakkında hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine, SSA Logan Bennett ve Ajan Stan Leonard'ın yolda olacağını söyledi. On dakika içinde burada olacağını söyledi. Robert Evans hakkında bildiğim her şeyi sana anlatmamı söyledi."

Leonard hemen telefonunu çıkarır. "Adı ne?" diye sorar.

"Neil Mullins. Temiz. Senin adamın değil. Gerçek bir medyum ve başka türlü çözülemeyecek vakaların çözülmesine yardımcı oluyor. Ama bu işe karışmayı reddettiğini, çünkü katilin kurtaramayacağı kadar karanlık ruhların peşinde olduğunu söyledi. Katile yardım etmesi için yalvaran ruhlar olduğunu ve karanlık ruhların daha

aydınlık olanlar tarafından tuzağa düşürüldüğünü, baskı altında tutulduğunu söyledi. Bunu çok nadir yaşadığını söyledi."

Leonard telefonu indirir ve aklını kaçırmış gibi Burrows'a bakar.

"Onu kontrol edebilirsiniz. FBI'a çok uzun zamandır yardım ediyor," diye ekliyor Burrows.

Leonard uzaklaşır, muhtemelen tam da bunu yapacak ve bu adamın Delaney Grove veya kurbanlarımızla herhangi bir bağlantısı olup olmadığını öğrenecektir.

Buraya geleceğimizi takımımız dışında kimseye söylemedik.

"Duvarın neden?" diye soruyorum Burrows'a.

Başımın üstünü işaret ediyor, ben de arkama dönüp, arkamda saklanan kırmızı kelimeleri görmek için bir adım geri çekiliyorum.

"Bu sabah gözlerimin önünde harfler teker teker belirmeye başladı," diyor titrek bir fısıltıyla.

Sırların zamanı bitti. Hikayemi anlat. Ruhunu kurtar.

"Robert Evans'ın ölümünün ayrıntılarını asla gizli tutmak istemedim. Bu sadece şerif ve Doktor Barrontine'in işiydi. Ben değil. Ben değil," diyor hızla, korkusu, kafeini ve nikotini kelimelerinin birbirine karışmasına neden oluyor.

"Hangi ayrıntılar?" diye sordum, ona dönerek.

"Hiçbir kanıtım yok. Davayı hatırlıyorum. Orada ihtisas yapıyordum. O dava, adli tıp uzmanı olma hevesimi altüst etti ve beni adli tıp bilimcisine dönüştürdü. Bilim siyaset değildir. Organik olarak kirlidir, insanlar tarafından kirletilmemiştir. Basit matematik ve gerçektir ve tek yapmam gereken gerçekleri sunmaktır. Asla yalan söylemek istemedim, SSA Bennett. Yemin ederim gerçek bu."

"Çıktı," diyor Leonard, içeri girerken şaşkın bir sesle. "Yani, son iki aydır Meksika sınırında bir dizi cinayetin çözülmesine yardım ediyor."

Bir medyum. Daha önce onlarla çalıştım ve her zaman dolandırıcılar veya asılsız gerçekleri dosyalayarak soruşturmayı rayından çıkaran veya yolundan saptıran, yarardan çok zarar veren ilgi meraklıları oldular.

Ama bu adam bizi ismimizle mi tanıyordu? Hatta Elise, Leonard'ın adını bile bilmiyor. Bunu gizli tutuyor çünkü soyadı babasından geliyor ve aramızda epey bir husumet var.

"Onunla daha sonra daha detaylı ilgileneceğiz," diyorum, üstümüzdeki mesajı işaret ederek.

Leonard'ın nefesi kesildi.

Katilimiz buraya geleceğimizi biliyordu. İsmimizi vermemiş olabilir ama bugün geleceğimizi biliyordu.

O bizi izliyor.

Donny ve bana saldırıldığını bu şekilde biliyordu.

Bu şekilde görünmeden mesaj bırakıyor.

"Evans'ın hayaleti olduğunu biliyorum. Daha bu sabah ortaya çıktığını gördüm," diye gevezelik ediyor Burrows. "Bunları bırakmış," diyor ve bir paket küçük çivi alıyor.

Derin bir nefes verdim. "Bunları mı bıraktı? Sen adli tıp uzmanısın! Kanıtlara dokunmaman gerektiğini bilmen gerekirdi," diye homurdandım ve bir eldivenle bir kanıt çantası aldım.

Onları umursamazca mikrodalganın tepesine fırlatıyor, kollarını gergin bir şekilde kaşıyor. "Hayaletler iz bırakmaz," diyor, sakızı durmadan çiğnerken.

"Robert Evans hakkında bildiklerini bize anlat," diyorum ağzına bir parça nikotin sakızı daha atan huzursuz bilim adamına.

Çantayı etiketliyorum ve Leonard hem çantanın hem de kapının üzerindeki yazının fotoğrafını çekiyor.

"Bunlar ona taktıkları çivilerin aynısı."

Bulmacanın bir parçası yerine oturuyor. "Ne?" diye soruyorum şaşkınlıkla.

Çantada çeşitli çiviler olduğunu fark ettim, üstelik sadece küçük olanlar değil. Bir kurbanın midesinde bulduğumuz gibi daha uzun olanlar da var.

"Ona çivi yedirdiler. Yutturdular," diyor Burrows, çivilerin tadını alabilmiş gibi yutkunarak. "Şerif Cannon çivileri Robert'ın ağzına bizzat soktu. Robert ağlıyor, durmaları için yalvarıyor, hâlâ masumiyetini savunuyordu. Denedim," diyor hızla, gözlerimin içine bakarak. "Durdurmaya çalıştım. Yardımcılarından biri tabancayla bana vurdu ve beni köşede kanlar içinde bıraktı."

Sakızı yutuyor ve Leonard yavaşça bir sandalyeye otururken, o da aynı şiddetle çiğniyor ve iki parça daha çiğniyor.

"Çivili tırnaklar yemek borusunu deldi. Kan kusuyor ve acı içinde çığlık atıyordu. Sonra coplarını çıkarıp kıçına korkunç şeyler yaptılar. Coplarla defalarca tecavüz ettiler, yüzünü masaya dayadı ve her iki ucundan kanlar aktı. Şerif, herkes ahlaksızlık sırasını bitirince onu sonuna kadar döverek öldürdü."

Sakızı boğazına kaçıyor ve eline tükürüyor, çöp kutusuna atana kadar da salyalı, yapışkan bir pislik bırakıyor.

"O zamanlar baş ajana söyledim. Adı Johnson'dı. Miller Johnson. Bunun küçük kasaba adaleti olduğunu ve gerçek katilleri takip etmesi gerektiğini söyledi."

Leonard'la bakışıyoruz ve yüzünde öfke ifadesi beliriyor. Miller'ın anlattığı da bu.

"Biliyormuş," diye devam ediyor Burrows, ağırlığını bir ayağından diğerine verip tırnaklarını kemirerek. "Olmadan önce biliyordu. Ona

anlattığımda yüzünde hiçbir şaşkınlık yoktu. O gece daha sonra yanıma geldiler ve gördüklerimi tekrar anlatmak istersem, aynı performansı üzerimde tekrarlayacaklarını söylediler. Şehirden ayrıldım, ihtisasımı başka bir yerde tamamladım ve adli tıp alanına geçtim. Böcekler insanlardan daha güvenlidir."

Leonard derin bir nefes veriyor ve ben Johnson'ı bulup onu pataklama isteğimi bastırıyorum.

"Masumdu, biliyor musun?" dedi Burrows, bana tekrar bakarak. "Evans'tan bahsediyorum. O kadınları o öldürmedi. Öldüremezdi. Seri katil solaktı, Evans ise sağlaktı. Bir çocuk şaka olsun diye elini dolaba çarptıktan sonra sol eli kırılmıştı. Daha doğrusu Kyle Davenport."

Kanım daha da donuyor.

Victoria Evans, Kyle'la bu yüzden ayrıldı. Okulun önünde ona bağırdı. Üç ay sonra, Robert Evans bu cinayetlerden hüküm giydi. Cinayet davaları tarihindeki en hızlı yargılama süreciydi. Ve sol eli kırıldıktan hemen sonraki hafta iki cinayet işlendi. Katil o olamazdı. Ama bunun bir önemi yoktu. Bilimsel verilere kulak asmadılar. Sadece o kibirli Ajan Johnson'ı dinlediler. Şerif Cannon sadece zulmedecek birini istiyordu.

Taze bir sakız çiğniyor ve ellerini buruşuk, kokulu gömleğine siliyor.

"Evans'a ne olduğunu başka kim bilebilir?" diye soruyorum ona.

"Konuşacak kimse yoktu. Şerif yardımcılarının çoğu olaya dahildi. Ve tabii ki Kyle Davenport. O da oradaydı. Çocuklara da aynısını yaptığına dair söylentiler duydum, sadece o gece için çivileri getirmemişti."

Kyle Davenport her sorunun kökeninde gibi görünüyor.

"Solak olma ihtimali var mı?"

"Kyle?" diye soruyor Burrows, yüzü solgunlaşarak. Başımı salladığımda, zar zor "Evet," diye fısıldıyor.

On dokuz. On dokuz, asıl katil kadar metodik olmak için çok genç bir yaş. Raporlara göre her cinayet öfkeyle doluydu. Lindy haklıysa ve onu tanımlamak için kullandığı kelimeyi kötülemiyorsa, bir öfke nöbeti bir sosyopatı cinayete sürükleyebilir.

Eğer on ila yirmi yaş daha büyük olsaydı, profile tam olarak uyuyordu.

"Kyle Davenport'la konuşmanın bir yolunu bulmalıyız," diyor Leonard sert bir şekilde.

"Hemen şimdi," diye ekliyorum.

"Delaney Grove'a dönerken o medyumu arayacağım," diyor kapıya doğru yürürken. "Ve Hadley'i buraya gönderip evden bir şey çekip çıkaramayacağına bakacağım," diyorum iç çekerek ve Burrows'un evinin kapısını arkamdan kapatıyorum.

"Şüpheli. Şüphelimiz asla iz bırakmaz."

"Hepsi bu mu?" diye bağırıyor Burrow arkamızdan, dönüp baktığımda kafasının kapıdan dışarı çıktığını görüyorum.

"Şimdilik."

"Otel odası alabilir miyim? Şu anda kendimi güvende hissetmiyorum."

Bir bilim insanının hayalet hikayesini saçma bulmasını istemediğimden, sadece başımı sallıyorum.

Leonard mesafeli, hatta düşünceli görünüyor.

Arabaya binerken ona "Ne?" diye sordum.

Ben açmıyorum çünkü iPad'imi kaldırıyorum ve önceki suç mahallerinden fotoğraflar geliyor.

Bana dönüp baktı. "Buraya geldiğimizi uzun zamandır bilmiyorduk. Şüpheli, kararımızla bugün eve varışımız arasında bir zamanda gelmiş olmalı."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Bir şeyleri çözdüğümü sanıyordum ama anlaşılan yanılmışım, çünkü artık imkansız," diye iç çekiyor.

"Ne?" diye sordum merakla, parmaklarım ekranın üzerinde gezinirken.

"Artık hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Sanırım hepsi sadece kafamın içindeydi. Ne arıyorsun?" iPad'imi işaret ediyor.

"Şüpheli, Donny ve benim saldırıya uğradığımızı biliyordu. Şüpheli bugün geleceğimizi biliyordu. Şüpheli, kurbanlarının her hareketini biliyordu. Bu şüpheli bir gözlemci. Bir yerlerde gözlerimiz üzerimizde ve—"

Küçük delikleri fark ettiğimde kelimelerim kesildi. Onları pek hatırlayamadım çünkü çok önemsiz görünüyorlardı.

"Her evin neredeyse her odasında bunlardan var," diyorum Leonard'a. "Saldırganın koşarak geçtiği sonraki birkaç cinayet hariç." Çivi başı büyüklüğündeki küçük delikleri işaret ediyorum.

"Kamera olamayacak kadar küçük," diyor.

"Zaten şüphelinin çok daha üstün bir zekâya sahip olduğundan şüpheleniyorduk. Ya bu tür bir teknolojiye sahipse? Dün gece beni nasıl zamanında kurtardığını açıklayabilir."

"Şimdi sen onu söylüyorsun," diye belirtiyor.

"İçimdeki her ses bunun bir kadın olduğunu söylüyor."

"Sana inanıyorum," diyor dalgın dalgın.

"Buraya gelirken ses tonunuzdaki inançtan eser yok."

Arabayı çalıştırıp iPad'imi itiyorum. Şüphelinin bizi izlediğini bilmek aslında iyi bir şey. Hadley, sinyali bulabilirse video akışına erişebilir ve

hatta şüpheliyi bulmak için arkadan hackleyebilir.

"Dediğim gibi," diye mırıldandı Leonard kendi kendine, "başka bir şey bildiğimi sanıyordum."

Bölüm 9

Her insana ve her zamana uygun olmayan gerçekler vardır.
—Voltaire

LOGAN

Kyle Davenport'un evinin ön verandasına adım attığımız anda iki polis memuru önümüzü kesti.

"Üzgünüm Ajanlar, ama şerifin izni olmadan kimse içeri girmeyecek," diyor önümdeki.

Chad Briggs. Onu hatırlıyorum.

Ben sadece sırıtıyorum.

"Federal bir soruşturmayı engellediğiniz için daha fazla adamımı çağırmamı istemiyorsanız, yolumdan çekilmenizi öneririm."

Briggs bana doğru bir adım atıyor, gözlerinde karanlık bir meydan okuma var. "Sizin tarafınızın lideri SSA Johnson. Kyle ile sohbet etmek isterse, ben istifa ederim. Ama onun hayatına yönelik tehdidi ciddiye alıyoruz ve sen adım atmıyorsun-"

Sözleri, bileğini tutup çevirdiğimde ve onu yüzüstü evin yan tarafına fırlattığımda bir homurtuyla son buluyor. Diğer memur aptalca kendi silahına uzanmaya çalıştığında Leonard silahını çekiyor.

"Çok açık konuşayım," diyorum Briggs'e, kolunu arkasından daha da sıkı büküp bağırmasına sebep olarak. "Dün gece adamların beni öldürmeye çalıştığını düşünürsek, kiminle konuşmak istersem onunla konuşurum. Ve eğer aklın varsa, ben gidene kadar çeneni kapalı tutarsın. Yoksa FBI'da bana borçlu olunan her iyiliği, bu kasabaya

koca bir ajan ordusu gönderip, yozlaşmış küçük, orospu çocuğu ilçe polislerinin bir federal ajanı devirmeye çalıştığını anlatmaları için kullanırım. Şimdi, geri adım atmak mı istiyorsun, yoksa tüm o telefon görüşmelerini yapmaya başlayayım mı?"

Mücadele etmeyi bırakıyor ve onun kaskatı kesildiğini hissediyorum.

"Evet. Adamlarından biri dışarıdan biri tarafından hedef alınsa ne yapacağını bir düşün. Benim de öyle arkadaşlarım var, Şerif Yardımcısı."

Küfür ediyor ve diğer adam dönüp içeri giriyor, Kyle'ı çağırıyor, o sırada Leonard silahını kılıfına koyuyor.

Briggs yeni yaralanmış bileğini ovuyor, ben de onu dürterek içeri zorla sokuyorum. Kyle'la yalnız konuşmayı tercih ederim ama birkaç kelime etmeden önce şerifi bir saldırı köpeği gibi çağırmalarını istemiyorum.

"Kyle!" diye tekrar bağırıyor diğer memur.

"Evet. Evet. Geliyorum," diyor koridorun aşağısından bir ses.

Kyle Davenport, üzerinde sadece bir havlu ve kalkık bir kaşla ortaya çıkıyor. "Sen nesin?"

Diğer kurbanlardan daha zayıf ama yine de fit, sanki spor yapıyor ama kilo almak istemiyormuş gibi. Saçları koyu renk ve neredeyse koyu gözlerinin üzerine kadar uzanıyor. Uzun boylu, tıpkı bana benziyor.

"Sana birkaç soru sorabilir miyim?" diyorum sırıtarak.

"Bunlar FBI'dan bazı adamlar," diye homurdandı diğer vekil.

"Babamın o siktiğimin çubuklarını benden uzak tutmamı söylediğini sanıyordum," diye mırıldandı Kyle, varlığımızdan hiç etkilenmemiş bir şekilde.

Üzerinde hala sadece havlu varken bir sandalyeye çöküyor.

"Benden ne istiyorsun?" diye kayıtsızca sordu.

"Aslında senin hakkında epey şey biliyoruz. Sadece on dokuz yaşındayken iki çocuğa tecavüz edip öldüren adam hakkında bir şeyler öğrenmek istedim. Birkaç gece önce vahşi bir saldırıya da katılmış bir adam," diye atıyorum.

Kyle'ın dudakları seğirdi, ama iki polis memuru da nefes nefese kaldı.

"Kesinlikle hayır! Sadece konuşmak istediğini söyledin. Buraya gelip onu cinayetle suçlamak değil," diye bağırdı Briggs, telefonunu kaldırarak.

Kyle bana bakıyor, başını umursamazca eğiyor. Dokunulmaz olduğunu düşünüyor. Yüzünde en ufak bir duygu kırıntısı bile yok. O bir sosyopat. Psikopat değil.

O bizim adamımız değil.

"İhtiyacım olan her şeye sahibim, Vekil," diyorum ayağa kalkarken.

Hemen polisi aramaya başlıyorlar ama tam kapıya vardığımda Kyle konuşuyor.

"Şehirdeki o tatlı esmer... Senin kızın mı, Ajan?" diye sordu Kyle, arkamı döndüğümde bana sırıtarak.

"Evet." Bu kelimeyi rahatlıkla söylüyor, onun yüzeye yakın bir yerde kaynayan öfkeyi görmesine izin vermiyor.

Dudaklarını yaladı, hâlâ sırıtıyordu. "Onu yakınında tutsan iyi olur. Böyle bir kız, bekârlarla dolu bir kasabada kapılıp gidebilir."

Benden saldırmamı bekliyor, muhtemelen istiyor. Bu örtülü tehdit, onun zevki için beni sarsmayı amaçlıyor. Kazanmasına izin vermemek için elimden gelen her şeyi yapmam gerekiyor.

"Komik. Lana'nın seni keşke hiç doğmamış olsaydım diyecek hale getireceğini düşünüyordum," dedim umursamazca.

Leonard yanımda rahatlıyor, duruşunu sakinleştirmeye çalışırken beni takip ediyor.

"Kadınlar beni seviyor," diye kışkırtıyor Kyle. "Onlara yaptığım her şeyi seviyorlar. Eminim o da bundan hoşlanırdı."

Leonard, ben sakinliğimi kaybetmeden araya giriyor.

"Sanırım haberleri izlemiyorsun, değil mi?" diye sordu Leonard, çıkışımız için kapıyı açık tutarak.

"Haberler için pek zaman yok," diye mırıldandı Kyle.

"Tahmin etmiştim," diye devam ediyor Leonard. "Ya da Lana'nın, Boogeyman olarak bilinen Boston seri katilini öldüren kişi olduğunu bilirdin."

Kyle'ın sırıtışı kayboluyor ve muhtemelen bir yalan arayarak bizi inceliyor.

"Kendi bıçağıyla," diye ekliyorum, alışkın olmadığım bir karanlığı yansıtan bir gülümsemeyle.

"Ona saldırdıktan sonra," diye devam ediyor Leonard. "Onun iki katı büyüklüğündeydi ve birkaç kadına tecavüz edip öldürmüştü. Onu fena halde dövdü, bıçakladı ve onu almaya geldiğinde hayatına son verdi."

Bunun üzerine Leonard dışarı çıktı ve ben de kendimi aynısını yapmaya zorladım. Evet, hikâyeyi abartmıştı ama arkamı döndüğümde Kyle sırıtmıyordu.

"Artık ona dokunmayacak," dedi Leonard sessizce.

"Onu bu kasabadan siktirip gitmeliyim," diyorum fısıltıyı biraz aşan bir ses tonuyla, araca binerken, arkama bakmadan.

Bunca sürüşten sonra, artık vakit epey geç oldu. Güneş batmaya çok az kaldı ve tek istediğim Lana'yı kendime çekip güvende hissetmek.

"Kyle Davenport o zamanlar seri katilimiz olabilir de olmayabilir de, ama şimdiden değilse bile yakında öyle olacağına garanti veriyorum," diyor Leonard kulübelere doğru geri dönerken.

"Ve az önce kız arkadaşımı tehdit etti."

"Dediğim gibi, hiçbir şey yapmayacak. Ona hükmedebileceği zayıf bir kız olmadığını söylemek ona pek iyi gelmedi."

"Peki ya bunu bir meydan okuma olarak algılarsa?" diye soruyorum.

"O bir meydan okumayla ilgilenmiyor. Kolay olanı istiyor," dedi iç çekerek. "Lana şu anda başka bir yerde yalnız kalmaktansa bizimle daha güvende."

Koltuğumda kıpırdanıp kasabanın içinde daha hızlı sürüyorum. "İşimi sürekli riske atıyorum."

"Mesleki tehlike," diyor sertçe. "Bunun üstesinden gelebilir, Logan. Bunu başarabilen az sayıdaki kişiden biri olabilir."

"Ama bu işi ondan istemek ne kadar bencilce?"

Cevap veremiyor çünkü şerif ve Johnson'ın dışarıda durup beni beklediği kulübenin önünde duruyoruz. Lana kapıyı koruyor, dışarı çıktığımızda kalçasını dikleştirip onlara sırıtıyor.

"Şerif, istediğin kadar konuşabilirsin ama bana dokunmadan yanımdan geçemezsin. Bunu yaparsan, saldırıdan dava açarım. Senin kulüben olması umurumda değil. Misafirler izin vermedikçe, burayı arayamayacağın konusunda kanun denen bir şey var. İstersen telefonumdan senin için bulabilirim."

O, sakin bir şekilde onlara bakıyor ve Johnson'ın çenesi gergin.

"Bunu yapmaya hakkın yok—"

"Burada neler oluyor?" diye sordum verandaya çıkarken.

Lana, şerif yanından geçmeye çalıştığında parmağını sallıyor. Şerif, cüssesine rağmen yolunu kesmeyi başarıyor.

"Bana dokunma şerif. Telefonum her şeyi kaydediyor, canlı yayına geçireceğim."

Etrafına bakınca kadın gülümsüyor. "Onu herkesin gözü önünde bırakacak kadar aptal değilim."

"Ne oluyor lan dedim!"

Şerifin önüne geçip Lana'yı koruyorum. "Bugün sınırı aştın," diye homurdanıyor şerif. "Ve yerel uyuşturucu satıcısı Lenny Tolls'tan uyuşturucu alırken görüldüğüne dair bir ihbar aldım. Bu yüzden odanı aramaya geldim. Bir şey bulursam, seni üstlerine geri gönderip halledeceğim."

"Bununla dalga geçiyorsun, değil mi?" diye çıkıştı Leonard.

İnanılmaz. Oğluyla konuştuğumdan beri giderek çaresizleşiyorlar ve hadlerini aşıyorlar.

"Onlara, eğer Elise ve onların adamlarını aramalarına izin verirlerse içeri girip bakabileceklerini söylemiştim," diyor Lana tatlı bir gülümsemeyle ama cesur gözlerle.

Şerif ona dik dik bakıyor, ben de elim kalçasına gidiyor, onu geri çekmeye çalışıyorum. Onu hedef olarak görmesini istemiyorum, kahretsin.

"Neden üzerimi aramana izin vereyim ki?" diye havlıyor şerif.

"Çünkü buraya bir şey ekmeyi planlıyorsan, seni aramaları akıllıca olur. Saklayacak bir şeyin yoksa, neden seni aramalarına izin vermiyorsun?" diye devam etti Lana, susmayı reddederek tekrar yanıma doğru yürürken.

"Ona bir tasma takman gerek Bennett. Saklayacak bir şeyin yoksa kenara çekil," diye havladı Johnson.

Lana ağzını açmaya başlıyor, ben de elimi ağzının üzerine kaydırıp onu kendime doğru çekiyorum. Bana karşı koymuyor ama yaramaz bir çocuk gibi lanet olası elimi yalıyor.

"Üzerini arasınlar, ben ararım," diyorum omuz silkerek.

Lana yanımda rahatlıyor. Çok zeki ve ciddi anlamda gözlemci.

Leonard gülümsemesini bastırıyor.

"Beni aramanıza izin vermeyeceğim," diye homurdandı şerif.

"O zaman seni içeri almıyorum."

"Bu benim lanet olası kulübem."

"Büro, bu dava çözülene kadar kirasını ödedi ve kiraladı. Benim adıma kayıtlı. Erişim için iznime veya birkaç kanaldan geçmesi gereken bir arama emrine ihtiyacınız var, zira bu kasabada yolsuzlukla ilgili aktif bir davadayım. Bu tür suçlamalar böylesine kolay ortaya çıktığında kaç kişinin ziyarete geleceğine şaşırırsınız."

Şerif bir adım geri çekiliyor, gözleri kısılıyor. Parmağını bana doğrultuyor. "Oğlumdan uzak dur. Bu iş bitmedi. Seni kasabamdan çıkaracağım evlat."

"Sana SSA Bennett diyorum Şerif. Bol şans. Sen beni kurtarmaya çalışırken ben senin yozlaşmış, katil, yalancı bir orospu çocuğu olduğunu kanıtlamakla meşgul olacağım."

Biraz solgunlaştı ve Lana elime karşı sırıttı; hissedebiliyorum. Anlaşılan gurur duyuyor.

Öyle olmalı.

Burada uydurulan saçmalıklarla bir sürü soruna yol açabilirdi ve bunları 'bulabilirdi'.

Johnson bana sert sert bakıyor.

"Bu benim lanet olası davam! Sen sadece nezaketen buradasın!" diye hırladı Johnson.

"Bu benim lanet olası ekibim. Sadece kıçını kurtarmak için buradasın. Müdür senin için ancak bu kadarını yapabilir, Johnson. İnsanların sana ve bu davaya gösterdiği ilgiyi fark etmesi an meselesi. Şansını zorlama."

Küfür ediyor ve ben de onun ve şerifin dönüp uzaklaşmasını izliyorum. Leonard gözle görülür şekilde rahatlıyor, sonra Lana'ya bakıyor.

"Ne yapacağını nereden biliyordun?" diye soruyor ona.

Ağzını tamamen bıraktığımda omuzlarını silkiyor ve ıslak elimi kot pantolonumun paçasına siliyorum.

"Bir keresinde bir suç dizisinde görmüştüm. Kötü polis, iyi polisi uyuşturucuyla suçlayarak ortadan kaldırmıştı. Böyle bir kasabada bunun iyi bir ihtimal olduğunu düşündüm ve riske atmak istemedim."

Elise verandaya çıktı. "Hadley içeride kamerayla. Her şeyi kaydetmiş. Lana da burada kaldığı için, girişlerini engelleme hakkı vardı. İyi iş çıkardı."

Elise bunu şaşırmış gibi söylüyor.

Lana'nın çenesini tutup başını yukarı kaldırıyorum ve gözlerine bakıyorum. "İkisiyle de uğraşma. İhtiyacım olan son şey sırtına çizilmiş bir hedef tahtası."

"Onlarla dalga geçmiyordum. Sadece Amerika Birleşik Devletleri vatandaşı olarak haklarımı belirtiyordum," diyor masumca. Hatta kirpiklerini kırpıştırıyor ve Leonard homurdanarak, vücudu sessiz bir kahkahayla sarsılırken arkasını dönüyor.

"Ciddiyim," diyorum ona sert bir şekilde.

Sahte masum gözlerinin üzerinde kirpiklerini kırpmaya devam ediyor. "Asla öylece eğilip almayacağım, SSA Bennett. Tabii ki senin için eğilmediğim sürece."

Leonard şimdi kendini kaybediyor, uzaklaşırken gülüyor. Dudakları bir gülümsemeyle kıvrılırken inliyorum. Lisa bir şeyler mırıldanıyor, kulübenin yanından uzaklaşırken varlığıyla beni şaşırtıyor.

Lana gülümsemeye çalışıyor ama başarılı olamıyor, ben de gözlerimi deviriyorum.

"Hadley, bu gece burada kalacaksın. Geri kalanımızın başka bir yere gitmesi gerekiyor. Gözlerini açık tut," dedim Lana'yı kendime doğru çekerken.

"Gözlerim her zaman açık, Bennett," diye espri yapıyor Hadley ayağa kalkıp kapıya doğru yürürken.

Dışarı adımını attığında, Lana'yı duvara yaslayıp dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum ve daha fazla konuşamadan onu susturuyorum. Ağzıma doğru inliyor, beni kendine çekmek için gömleğimi kavrıyor.

Ve planlarımın bekleyebileceğine karar verdim.

Bölüm 10

Şans, anlamsız bir kelimedir; hiçbir şey sebepsiz var olamaz.
—Voltaire

LANA

"Tesadüflere inanır mısın?" diye sordum Jake'e, ayaklarımı arabasının ön paneline dayayarak.

Arabada, gölgelerin arasında gizlenmiş, tek gecelik Sin House için oluşan uzun kuyruğu izliyoruz. İnsanların bu küçük tek gecelik gösterinin, şehirdeki her şeyden daha fazla aksiyona sahne olduğunu fark edeceğini düşünürdünüz. Bu, buradaki hasta insanların yıllardır süren baskıdan dolayı karanlık ve bunak olduklarının kanıtı olmalı.

"Tesadüf mü? Evet."

"Bizimki kadar büyük tesadüfler mi?"

Derin bir iç çekti. "Bunun nesi var Lana? Beni gerçekten endişelendirmeye başlıyorsun."

Beklerken saçlarımın uçlarıyla oynuyorum, onlara bakıyorum.

Marcus, hiçbir şeyin tesadüfen gerçekleşmediğine, her şeyin kaderin planında iç içe geçtiğine ve her şeyin bir amacı olduğuna her zaman inanırdı.

"On yıl önce tüm ailenize ve sevdiğim tek adama olanların ne anlamı var?" diye sakince soruyor bu soruyu ama öfkesini gizlemeyi de iyi başarıyor.

"İyi bir amaç olduğunu söylemedim," dedim ona yumuşak bir sesle, parmaklarımızı birbirine geçirmek için uzanırken.

Elimi sıkıyor ve derin bir nefes alıyor.

"Bizim ailemiz olmasaydı, başka bir aile olurdu," diye devam ediyorum.

Başını geriye yasladı ve burnunun ucuyla Günah Evi'ne doğru uzanan kuyruğu izledi.

"Marcus bunun sebebinin ne olduğunu söylerdi?" diye soruyor, sesi boğuk çıkıyor.

"Onu benim kadar iyi tanıyordun. Hatta benden daha iyi. Sen söyle," diye devam ettim, bu sefer elini sıkarak.

Dudakları bir an gerildi, sonra sonunda konuştu. "Hayatta kalsaydı, sen ve ben karanlığa gömülmek ve intikam almak için gerekeni yapmak için öfkeye kapılmazdık. Baban hedef alınmasaydı, başka bir adam ve ailesi hedef alınırdı."

"Ve herkes erkeklerin penislerini birkaç kez kesip, günlerce işkence edip, tüm insanlık duygusunu kaybetmeyecek kadar karanlık bir ruha sahip değil," diye ekledim omuz silkerek.

Nefesinin altında gülüyor, başını sallıyor.

"Evet. Kesinlikle bunu söylerdi ve neredeyse aynı şekilde söylerdi. Ayrıca, hiç kimsenin senin ve benim kadar kararlı olamayacağını da söylerdi. Tam da bu nedenle kod öğrendiğimi, tam da bu nedenle teknoloji öğrendiğimi söylerdi."

Gözlerim, Logan'ın yanından geçerken, sanki birini veya bir şeyi arıyormuş gibi etrafı kolaçan ettiği noktaya takılıyor. Diğer arabaların arasında mükemmel bir şekilde gizlenmiş durumdayız ve biri çok yaklaşırsa bizi uyaran bir sensör var.

Benim en yakın arkadaşım bu konuda inanılmaz paranoyak.

"Bize Kyle Davenport'un dünyadaki en kötü insan olabileceğini ve ben hayatta kalıp borcunu tahsil etmek için geri dönmeseydim

bundan sıyrılacağını söylerdi," diyorum daha ciddi bir şekilde.

"Ve şerifin de aynı şekilde cezasız kalacağını ve kimsenin ona karşı çıkmayacağını söylerdi," diye ekliyor aynı ciddi ses tonuyla.

"Logan hakkında ne derdi?" diye soruyorum, Logan telefonunu kaldırırken, muhtemelen bir takım arkadaşı bulmaya çalışıyordu.

Kyle'ı bekliyorlar, muhtemelen onu izlemeyi ve kimsenin ona dikkat edip etmediğini görmeyi planlıyorlar. Ben onu çoktan gördüm. Sıranın tam ortasında, sırasını bekliyor.

Yüzünü her gördüğümde midem bulanıyor, bu yüzden bakmaya devam etmeyi reddediyorum. Kontrol altına alınması en zor olanı bu olacak. Vücudundan etini defalarca kesmek isteyeceğim... Öfkem apaçık ortada olacak.

Tabii ki o piçi tamamen yüzmezsem.

Perili ev aslında bir ev değil. Ön ve arka taraflarında delikler bulunan dört büyük karavandan oluşuyor ve altlarındaki bloklarla desteklenerek sokağa sıkıştırılmışlar. Yarın tekerlekli sandalyelerle geri getirilip gelecek yıla kadar saklanacaklar.

Gelecek yıl olacağını sanmıyorum.

Kyle koyu renk saçlarının arasından elini geçirip, yanında olmaktan pek de mutlu görünmeyen kızın kıçını sıkıyor. Yıllar önce aptalca çıktığım zamanlarda çok sertti. Gözündeki morluk göz önüne alındığında, şimdi daha da kötü olduğunu tahmin edebiliyorum.

Gözlerimi zorla kaçırıp Jake'e döndüm, cevap vermesini bekledim. Düşüncelere dalmış gibiydi ve beni hiç duymadığını düşünmeye başladım.

"Bunun bir şey ifade etmemesi için çok tesadüfi olduğunu söylerdi," diye cevaplıyor sonunda, sözleri neredeyse saygılı bir tonda.

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, davanın baş FBI ajanıyla karşılaşıp ona aşık olma ihtimalin nedir? Ve onun sana aşık olma ihtimali? Yollarınızın kesişmesi gerekiyordu ama o seni durdurmayacaktı, yoksa çoktan durdururdu. Saf bilim adamı olan ben bile, sahip olduğun şeyi salt tesadüf olarak etiketleyip küçümseyemem. Belki de insanlığını en çok ihtiyaç duyduğun anda ortaya çıkarması gerekiyordu."

Bana baktığında gözleri yumuşadı.

"Üzgünüm. Her cinayetin seni daha da yorduğunu biliyorum. Bu işin en kötü tarafını sen yaşadın. Elimdeki azıcık şeye yardım etmek bile ruhumun geri alamayacağım parçalarını yaktı."

Logan'ı izlemeye devam ederken dudaklarımı büzüyorum. "Bana hissettiriyor," diyorum, daha önce de defalarca söylediğim bir şey olmasına rağmen. "Onu öldürdükten sonra ruhum gerçekten iyileşiyor gibi hissediyor, yeter ki onu daha sonra görebileyim."

"Sizi gerçekçi tutuyor ve gerçekliğe sıkı sıkıya bağlı kalmanızı sağlıyor, böylece profildeki gibi olmuyorsunuz." Uzanıp dizimi sıkıyor ve yanağımı öpüyor.

Alnını alnıma bastırırken ona hafif bir gülümsemeyle baktım.

"Sana bir gelecek istemen için bir sebep veriyor," diye sessizce ekliyor. "Ve onun sayesinde, kaybettiğini sandığın bir parçanı buldun. Bu bana da bir gün gelecek için umut verdi, Lana. Yani belki de Marcus haklıydı. Kader, kalpsiz bir kaltaktır ama her şeyin bir amacı vardır."

Ben homurdanıp bir gözyaşımı silerken, o sırıtıp dümdüz öne doğru bakarak benden uzaklaştı. Bakışlarındaki kayıp, acı dolu ifade, Marcus'la olabilecekleri her şeyi düşündüğünü gösteriyor, ama kendisi bunu hiç düşünmediğini söylüyor.

Bir daha asla gözyaşı dökmeyeceğime yemin ettikten sonra çok fazla gözyaşı döktüm. Sanırım Jake, Logan'ın insanlığımı geri getirdiği konusunda haklı.

Ama beni bir canavar olmaktan alıkoyamaz.

Eğer beni durdurması gerekiyorsa, tıpkı Jake'in dediği gibi, bunu çoktan yapardı.

Kyle sıranın önüne doğru yaklaşıyor ve Chad Briggs de onunla birlikte hareket ediyor. Ona eşlik eden ikinci yardımcısı Trevor Byron. İki kişi daha, Günah Evi'nin bittiği yerin ön tarafında görev yapıyor.

İkisi hayatta kalacak.

En azından bu gece için.

Öldürülecekler listemdeler ama tek gecede beş tanesini öldürmeye çalışmak biraz fazla iddialı olur sanırım. Sonuçta ben de küçük bir kızım.

Sırıtarak onların yaklaşmasını izliyorum.

"Gösteri zamanı," dedi Jake bana peruk/maskeyi uzatırken.

Tulumumu çoktan giydim. Dolgu, vücudumu ve kilomu gizleyecek. Şırıngayı kontrol etmek için cebime dokunuyorum. Hâlâ orada.

Jake ve ben, Logan'ın beni kanına kadar batırmasını önlemek için Kyle'a takım olmamız gerekecek.

"Arabanı kimsenin görmeden oraya götürebileceğini düşünüyor musun?" diye soruyorum ona.

"Sanırım kimse tek kelime etmeyecek," diye alaycı bir tavırla kaşını kaldırıyor.

"Koyunlar çoban değiştirsin," diyorum arabadan inerken, maskeyi takarken.

Herkes o kadar çok kostüm giymiş ki, yanlarından geçerken beni fark eden bile çok az kişi var. Boyumu gizleyemiyorum ama dün gece Logan'ı kurtardıktan sonra artık bunun pek bir önemi kalmadı.

Beni gördü.

Aslında, beni büyük ölçüde gördü. Daha fazlasını göreceğinden endişelendim ama o kadar sarsılmıştı ki iyi göremedi. Onu kurtarmak için her şeyi riske attım.

Mücadele etmek ve yüzünü saklamak zor ama ben başardım.

Eğer beni görseydi ve kabuslarımın katilinin onu kurtaran kişi olduğunu bilseydi ne derdi ya da ne yapardı, çünkü onu seviyordu.

Yan kapıdan giriyorum ve kostümüm göz önüne alındığında kimse beni sorgulamıyor bile. Bu kasabada kimse soru sormaz. Şartlanmaları onlara bunu emrettiği için, sadece akışına bırakıyorlar.

Kalabalıklar benim için ikiye ayrılıyor, ben onları yararak ilerlerken çığlık atıyorlar. Herkes güzel bir çığlığı sever ve ben gölgelerden çıkarken, o çığlıklardan daha fazlası kulaklarıma ulaşıyor.

Jake'in kurduğu köşeyi bulmam biraz zaman alıyor ve bir kızı oradan çıkarıp, planın bir parçası olarak kontrolü ele geçirdiğimi düşünmesini sağlıyorum. Dağınıklığı sevmek gerek. Ne kadar popüler olsa da, yine de lise tarafından yapılmış bir şey ve orijinal düzenin ötesine uzanan bir düzeni yok.

Sahte baltasını da yanına alarak gidiyor, ben de elektrikli testeremi prize takıyorum.

İlk gördüğüm kişi Trevor oluyor ve testereyi çalıştırıyorum, önündekilerden bazılarının dehşet içinde çığlık attığını duyuyorum, her ne kadar her şeyin sahte olduğunu düşünseler de.

Karanlık oda, sis makineleri ve arka plandaki kırmızı ışıkların arasında titreyen bir flaş ışığıyla aydınlatılıyor. Trevor, Kyle ve

diğerlerinin yetişmesini bekleyerek kenara çekiliyor. Maskenin arkasından sırıtarak onu yakalıyorum.

"Bırak gitsin, orospu çocuğu!" diye çıkıştı. "İnsanlara dokunmaman gerekiyor."

Ah, keşke gülümsediğimi görebilseydi.

Göğsüne bıçak saplayıp onu köşeye fırlattığımda her yerden çığlıklar kopuyor. Kanlar içinde boğulurken insanlar kahkahalarla gülüyor.

"Bu çok sahte!" diye bağırıyor bir genç. "İyi denemeydi, Şerif Yardımcısı Byron. Sen günlük işine devam et."

Şerif yardımcısı kan kaybetmeye devam ederken, arkada Kyle'ı görüyorum; şaşırtıcı olmayan bir şekilde, yan taraftaki "gençler evi" tezgahının yanında oyalanıyor. Şu anki kutum "yalancı" kutusu olarak etiketlenmiş.

Bunu bilerek seçtik.

Trevor'ın üzerine bir çarşaf atıyorum, kan göğsüne yayılmaya devam ediyor. Başını örttüğümde ve onu uzun bir uykuya yatırdığımda şaşkınlıkla yukarı bakıyor.

Herkesin önünde kan kaybedecek.

Ama asıl olayım bu değil.

Tam elektrikli testeremi çalıştırdığım sırada Chad Briggs görüş alanıma giriyor ve sanki insan sırasına fazla yaklaşıyormuşum gibi etrafımda çığlıklar yükseliyor. Başımı bir yandan diğer yana çeviriyorum, ürkütücü bir aşırı yüklenmeyle.

Briggs yaklaşırken, Kyle'ı genelev kulübesinde biraz daha oyalanmaya bırakıyorum - iki kızın öpüşmesini, meme uçlarından beyaz gömleklerinin arasından sahte kan damlamasını izliyorlar - testereyi tekrar çalıştırıyorum.

Briggs, bu kostümün neden oyunda olduğunu anlamayarak bana bakıyor. Yanına gidiyorum, o da kibirli bir şekilde yerinde duruyor, daha fazla insan sanki deli bir seri katilmişim gibi çığlık atarak yanından koşuyor.

Kuyu…

Chad'i tek bir hızlı ve beklenmedik çekişle yere fırlatıyorum ve etrafımızdaki herkes çılgınca çığlıklar atıyor. Chad'in gözleri kocaman açılıyor ve farkına varması saniyeler aldığında dudaklarından bir küfür dökülüyor.

"Beni göremezsin," diyorum ona, testereyi ona saplayıp tam güçte çalıştırırken.

Testere göğsünden geçerken dudaklarından tüyler ürpertici bir çığlık koptu, etleri parçaladı ve sırada bekleyen insanlara sıçrayan kanlar fışkırdı.

"Aman Tanrım! Bu çok gerçekçi görünüyor!" diye bağırdı bir adam.

Sırıtarak testereyi daha derine batırdım, karnını kestim ve bağırsaklarını herkesin görebileceği şekilde dışarı döktüm.

Herkes yanımızdan koşup çığlık atıyor, işaret edip fotoğraf çekiyorlar. Dünyanın görsel efektleri bu kadar iyi sanması üzücü. Bir cinayete tanık olduklarının farkında bile değiller.

Chad kanında boğulurken Kyle yaklaşıyor ve ben eğilip en sevdiğim kısmı fısıldıyorum.

"Ben Victoria Evans. Öldürdüğün adamın kızıyım. Ölmesine izin verdiğin çocuğun kız kardeşiyim. Canavara dönüştürdüğün kurbanım. Ve hepinizi öldüreceğim."

Kelimeleri bir araya getirmeye çalışıyor ama ben, bağırsaklarını vücudunun içinde tutmak için yaptığı acınası çabayı hastalıklı bir

hayranlıkla izliyorum. Kyle'ın rengi atıyor, kolundaki kız sendeliyor ve ben de ona doğru yürüyorum.

Gerçek olanı gördü. Bunun sahte olmadığını biliyor.

Dönüp kaçmaya çalışıyor ama ben testereyi fırlatıyorum ve tam kafasının arkasından vuruyorum.

Yazık ki açık değil.

Yere düşmesine yetecek kadar sert bir darbe alır ve kız arkadaşı çığlık atarak katliamın ortasında koşmaya başlar.

Kyle'ı ayağından tutup kapıya doğru sürüklerken bir şişe soda alıyorum.

"En iyisi. Yalancı Kutusu. Gelmiş geçmiş! Aman Tanrım! Gelecek yıl asla bunu geçemeyeceğiz!" diye haykırdı bir genç, Chad sessizce yardım istemeye devam ederken.

Kapının yanındaki çarşafa getirdiğim kostiği döküp Trevor'ı bununla ıslattım.

Çürüyen et ve kostik kokusu çarpışıp havaya yayıldıkça, çarşafın altından daha fazla çığlık yükseliyor.

Gözlerim yanmaya başlıyor ama maskenin altına taktığım maske - evet, maskenin altına taktığım maske- dumanın çoğunun solunmasını engelliyor.

Diğerleri ise yanmayı hissettiklerinde gerçek bir korkuyla çığlık atarak dışarı fırlamaya başlarlar.

Bütün bu kargaşada, baygın Kyle'ı yerde bir delik olan kutuya sürüklediğimi kimse fark etmiyor. Trevor'ın çığlıkları devam ederken, onu kutuya ittiğimi kimse görmüyor.

Gezici korku evinin altına sürüklenen maskeli kişinin kim olduğunu kimse fark etmiyor.

Kimsenin aceleyle uzaklaştığını görmeden deliğe iniyorum. Henüz. Arkamdan tekerlekler geliyor ve telefonumu kontrol edip Logan'ın Leonard'la konuşmasını kameralardan izliyorum.

Sonunda iki polis memuru, kız arkadaşı tek başına dışarı çıkınca aniden eve doğru koşuyor. Ya şimdi ya da asla.

Hızla römorkun altından çıkıp Kyle'ı da sürükledim. Bir arabanın arka kapısının açıldığını gördüğümde, o tamamen baygındı. Birkaç göz bize doğru döndü ve parmağımı dudaklarımın üzerine koydum, evrensel sus işareti.

Bir kadın solgunlaşıp arkasını dönüyor, tüm vücudu donuyor. Ne bir hareket yapıyor ne de tek kelime ediyor.

Jake'in maskesi takılı, koltuğunda dönüp Kyle'ın kolunu tutuyor ve onu araca itmeme yardım ediyor. Şırıngayı kalçasına batırıyorum, dışarıda kalmasını sağlıyorum.

Konuşmadık ve şerifin oğlunun kaçırılmasına yardım etmemişim gibi arkamı dönüp uzaklaşırken onu bıraktım. Onunla beş dakika yalnız kalmak için sabırsızlanıyorum.

Sirenler çalarken ve çılgınlık daha da çılgınlaşırken, Logan'ın birini çağırdığını duyuyorum ve sorunu çözdüklerini biliyorum.

Eğlence şimdi başlıyor.

Filmlerdeki katillerin yaptığı gibi sakin bir şekilde ormanın derinliklerine doğru kayboluyorum ve kimse beni takip etmiyor.

Bana öyle geliyor ki Delaney Grove bir daha asla Perili Ev'i aynı şekilde görmeyecek.

Bölüm 11

Sağduyu pek yaygın değil.
—Voltaire

LOGAN

"Nasıl olur da bir katil yanımızdan geçip içeri girer, iki memuru öldürür, sonra da şerifin oğlunu çalar, ama kimse hiçbir şey görmez?" diye tısladı Donny burnunu kapatarak.

Eğer şüphelimiz suç mahallini mahvetmek istiyorsa, bir kova kostik sodayı dökerek harika bir iş çıkarmış.

Kyle Davenport aptalca içeri girmeden önce burada ne olduğunu ve katilin yanında ne getirdiğini bilmiyorum.

"Siz orospu çocukları bugün oğlumu görmeye gittiniz ve şimdi o kayıp!" diye bağırıyor şerif, ben de korkunç saldırının ayrıntılarını bir araya getirmeye çalışırken.

Chad Briggs. Onunla daha önce konuşmuştum. Trevor Byron da tanıdıktı.

Chad, gösterinin bir parçası olduğunu varsayarak, büyük bir dikkatle izleyen kalabalığın önünde testereyle kesildi. Trevor bıçaklandı ve ardından üzerine kostik döküldü.

Lisa eldivenini çıkarırken, "Artık yoluna çıkan herkesi hedef alıyor," diyor ve Chad Briggs'in kurtarabildiğimiz vücut parçalarına tiksintiyle bakıyor. Tehlikeli madde kıyafetleri gelene kadar Trevor'ın vücuduna dokunulamaz.

Chad Briggs'in içi oyulmuş, onu dışarıya taşıyıp muayene ettirmek zorunda kaldığımızda tüm iç organları dökülmüş. Burada adli tıp uzmanı yok ama kendi adli tabipleri var ve ben ona güvenmiyorum.

Şerif çoktan bir köpekli ekip çağırmış ve yardımcılarının çoğu ormanda, şüphelinin bıraktığı kan izlerini takip etmeye çalışıyor.

"Bence bu planlıydı," diye araya giriyor Leonard. "Chad Briggs on yıl önce bir polis memuruydu. Trevor Byron da öyleydi. Robert Evans'ın başına gelenlerin bir parçasıydılar."

"Sadece bir tesadüf," diyor Lisa umursamazca.

Leonard, "Kyle'la birlikte olan biteni diğer ikisine haber veren kıza zarar verebilirdi. Ama vermedi. Yani cinayetleri kontrol eden o," diye savunuyor.

"O mu? Şimdi de kız olduğunu mu düşünüyorsun?" diye homurdandı Lisa. "Profilimize bunu yapamayız, yoksa profillemenin ne anlamı var?"

"Profili ayarlamamak da aynı derecede anlamsız hale getiriyor ve Johnson gibi düşünmeye başlıyorsunuz," diye belirtiyorum.

Bana dik dik bakıyor ve dikkatimi Elise'e çeviriyorum. "Bir şey var mı?"

Başını sallıyor. "Hiçbir işe yaramayan bir şey. İnsanlar 'yalancılar' bölümünde Michael Myers maskeli bir adam gördüler ve Trevor Byron'ın dizide olduğunu düşündüler. Chad Briggs için de aynı şey geçerli. Hatta bazıları Trevor'ın berbat bir oyuncu olduğunu, öldüğünü bile fark etmediğini düşündü. Diğerleri ise Briggs'in 'özel efektlerini' harika buldu."

"Michael Myers mı?" diyor Leonard, yaklaşarak.

Başını sallıyor.

"Şüpheli maskeliyse erkek olduğunu nasıl anladılar? Boyu ve kilosu ne olacak?" diye soruyorum ona.

"Adam tam bir Michael Myers kıyafeti giymişti. Maske, saç, kıyafetler... her şey. Sanırım erkek olduğunu varsaydılar. Ve kimse boy tahmini alacak kadar dikkatli değildi. 1,50 ile 1,80 arasında her şeyi aldım. Bazıları iri bir adam olduğunu söyledi. Bazıları zayıf olduğunu söyledi."

"Böyle küstah bir planı tasarlamak için taştan toplar gerekir," diyor Leonard sessizce.

"Yeterince uzun sürdü zaten!" diye çıkıştı şerifin.

Köpek birliklerinin gelişine bakıyorum ve onları yönlendirmeye başlıyor. Kyle'ı bulurlarsa, bu küçük bir mucize olur. Şüpheli muhtemelen çoktan oyuna başlamıştır.

Dikkat şeridinin arkasında duran herkesin yüzlerine bakıp onları inceliyorum. Kız arkadaşı biraz morarmış gibi görünüyor, ama o morluklar şüpheli içeri girmeden önce de vardı.

Yardım alması gerekenden daha uzun sürdü. Şüpheli, Kyle'ı buradan çıkarmak için yeterli zamana sahipti. Büyük ihtimalle zemine açılan deliği kullanmıştır.

Bunların hepsi düşünülmüş, ama şüpheli bir şekilde kız arkadaşını mı gözden kaçırdı? Şüpheliyim.

Omuzlarında bir battaniyeyle bir yandan diğer yana sallanan, tırnaklarını yiyen kıza doğru yürürken Leonard da beni takip ediyor.

"Bayan Blanks?" İsmini duyunca başını kaldırıp doğrudan gözlerimin içine baktı. "Bizimle konuşmak ister misiniz?"

Başını donuk bir şekilde sallayıp bandın altından geçerek yanımıza yaklaşıyor. Gördüklerine rağmen şokta değil.

"Bayan Blanks, şerifin sizinle konuştuğunu biliyorum ama gördüğünüz bir şeyi bize anlatırsanız çok seviniriz," diyorum yumuşak bir sesle, bu insan avını yönetmemesi gereken delinin aksine sakin ve yaklaşılabilir görünmeye çalışarak.

"Karanlıktı. Sadece kan ve bağırsaklar gördüm ve o çılgın adam testeresini Kyle'a fırlattı. Kafasına sapladı. Sırada beni vuracağını düşündüm."

"Ama öyle olmadı," diyor Leonard yatıştırıcı bir şekilde. "Sonra ne oldu?"

Dudağını ısırdı. "Dışarı koştum ama arkamı döndüğümde Kyle'ı sürüklediğini gördüm. İnsanlar üzerinden atlayıp gülüyor ya da çığlık atıyorlardı. Kimse gerçek olduğunu bilmiyordu ama ben biliyordum. Bazıları Chad'i görünce panikledi çünkü iğrençti. Sorgulamaya başladılar ama yine de yüksek sesle bir şey söylemediler. Sonunda Kyle'ı sürüklemeye devam ettiğini görünce dışarı çıktım ve diğer iki polis memuruna içeride nerede olduklarını söyledim."

"Kaçış deliğini görmedin mi? Kapalı falan değildi," diye belirttim.

"Odaklanmaktan çok korkuyordum," diyor gözlerime bakmadan.

Leonard'la bakıştık. Onlara delikten bahsetmemesi, düzeneğin içinden geriye doğru geçmelerine ve onları yavaşlatacak insan sürüleriyle mücadele etmelerine yol açacaktı. Deliği gördü. Bundan bahsetmemeyi tercih etti, ama yine de şerif açısından herhangi bir yanlıştan kendini aklamak için olanları anlattı.

"Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim Bayan Blanks," diyorum Leonard benimle birlikte uzaklaşırken.

"Sanırım kız arkadaşı Kyle'ın gitmesini istiyordu," diyor Leonard kendi kendine.

Etrafıma bakıyorum, en ufak bir üzüntü duymayan tüm yüzleri inceliyorum.

"Burada biri bir şey görmüş," diyorum ona, kendi aralarında fısıldaşan ama bize veya şerifin adamlarına hiçbir şey söylemeyen insanlara bakarak.

"Sadakatler değişiyor," diyor Leonard sessizce.

"Ne?" diye sordum aynı kısık sesle.

Etrafını işaret ediyor. "Bu insanlar yıllarca konuşmaya şartlandırıldılar, ödül yerine ceza buldular. Gurur yerine dehşet buldular. Şimdi bu maskeli haçlı gelip yalanlarını ortaya çıkarıyor, onları bu kadar uzun süredir ezen yozlaşmışları öldürüyor. Sadakatleri, zalimlerine değil, katilimize kayıyor. Çok geçmeden bir kahramana tapma kompleksi geliştirecekler ve katili, adaletsizliğe karşı sesini yükselten bir kanunsuz olarak görecekler."

"Katilimiz adaletsizliğe karşı konuşmaktan çok daha fazlasını yapıyor," diyorum iç çekerek.

Başını sallıyor. "Kızımız için tek seçenek öldürmekti. Çünkü konuşmak bu insanların sadece öldürülmesine veya daha kötüsüne yol açar," diyor ve uzaklaşıyor.

Sadakatinden şüphe etmeye başlıyorum. Herkes arasında, katilimize karşı fazla empati duyacak son kişinin Leonard olduğunu düşünürdüm.

Ve ona her şeyimiz demeyi bırakmalıyız.

Sahiplenme veya sahip olma duygusunu canlandırmak, empati bağlarını güçlendirir ve bütün gün ondan "kızımız" veya "katilimiz" diye bahsedip duruyor. Tecavüzcülere karşı savaşan bir kadın olduğunu bilmek de daha fazla sempati ve empati gerektiriyor. Kafamızı karıştırıyor, benden çok o.

Ama ben bile Kyle'ı çok geç olmadan bulmayı umursamıyorum. Henüz Hadley'i arayıp adli tıp raporu bile vermedim.

Konuyu zorlamaya karar verip ona mesaj atıyorum, bize katılmasını istiyorum ve hemen yolda olduğunu bildiren bir mesaj alıyorum. Lana'ya da mesaj atıyorum.

BEN: İyi misin? Hadley'in buraya gelmesi gerek, böylece başka birini gönderebilirim.

LANA: Her şey yolunda. Gerek yok. Eve gitmem gerek, bu gece bir şeyle ilgilenip sonra döneceğim. Evime hırsız girdi ve Duke beni arayıp çalınan bir şey olup olmadığına bakmamı istedi.

Ne sikim?

BEN: Bir cinayet masası dedektifi olası bir hırsızlık olayıyla ilgili olarak sizi mi arıyor?

LANA: Polisler telefonumdan bana ulaşamadı çünkü ev numaram güvenlik şirketinin numarasıydı. Cep telefonum Duke'taydı ve şehir dışında olduğumu biliyordu. Kısa bir yolculuk olacak. Söz veriyorum. Seni seviyorum. <3

Ona gitmesini söylemek istiyorum ama şerif gerçekten de eve girip onu kovalamak gibi aptalca bir şey yapabilir. Hatta bildiğim kadarıyla bu, dört saat önce kaybolan oğluna karşı intikamının bir parçası.

Delirmiş zihni, benim bir şekilde işin içinde olduğuma inanıyor. Ya bunların hepsi bir tuzaksa?

BEN: Kal. Gitme. İçimde kötü bir his var.

LANA: Yola çıktın bile. Kötü hislerini bastır. Duke orada olacak, ben de tüm sigorta işleriyle ilgileneceğim. Bana odaklanma. Sen kendi davanla ilgilen.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor Leonard bana.

"Hayır. Lana çok inatçı," diye homurdandım ve telefonumu kaldırdım. Duke'u sonra ararım.

"Sadece merak ediyorum, Lana hakkında ne kadar bilgin var?"

Kaşımı kaldırdım. "Neden soruyorsun?"

Omuzlarını silkti. "Hiçbir sebebi yok." Topraktaki bir şeye bakınca yüzü değişti ve diz çöktü.

"Bu gece burada park edilmiş araba var mıydı?" diye soruyor.

"Bu tarafı bantladık, arabaların geçmesine izin vermedik."

Gözleri ağaçların arasındaki yola kaydı. Küçük bir araba için yeterince büyük, ama...

"Kan izi ormana doğru gidiyordu," dedi Elise, düşüncelerimi bölerek. "Hepsi öldürdüğü iki kurbanın kanıydı, ama bir adamın paramparça olup diğerini bıçakladığını görünce böyle olur işte."

"Kyle Perkins ormana girmedi. Sürüklenme izleri olurdu," dedim, sonunda kafamı doğru yere koyarak.

"Katil ormana girdi ama Kyle girmedi," diyor Elise şaşkınlıkla. "Nasıl?"

Leonard'la birbirimize baktığımızda rengi soldu.

"Çünkü şüphelimizin bir ortağı var."

Bölüm 12

Zeki zalimler asla cezalandırılmazlar.
—Voltaire

LANA

"Bunu izleyebileceğinden emin misin?" diye sordum Jake'e içeri girerken ve sweatshirt'ümü çıkarırken.

"Çok bekledim ve bu geceki kanlı olaylarla başa çıkacak kadar sinirliyim, Lana. Ona bakmak bile onu öldürmek istememe neden oluyor. İyi olacağım."

"En kötüsü olacak," diye hatırlatıyorum ona.

Omuzlarını geriye attı. "Bir molaya ihtiyacım olursa sana haber veririm. Ama bu seferki için pek sanmıyorum." Çenesi seğirdi ve ben başımı sallayıp, kırmızıya dönmeyi bekleyen parlak bıçaklara boş boş baktım.

"Hangi aracı kullanıyordun?" diye sordu Jake bana rastgele.

"Lindy'nin eski evinin önüne park ettiğin Lexus."

"Seni kimse görmedi mi?"

Sorusuna cevap vermek için başımı sallıyorum.

"Logan mı?" diye soruyor.

"Ona taksi çağırana kadar otobüse bindiğimi söyleyeceğim."

Gözlerim ona doğru kaydı. "Neden üçüncü derece?"

Dudaklarını büzdü. "Artık bir ortağın olduğunu biliyorlar. Her şeyi ortaya çıkarmaları an meselesi, Lana."

Kameralar onları ormanın derinliklerine doğru giderken yakalarken telefonunu kaldırıyor. Köpekler çılgına dönmüş ama hiçbir şey bulamıyorlar. Giysileri ve maskeyi çamaşır suyuna batırdıktan sonra her şeyi suya attım.

"Arkamızda yeni drag izleri bırakacak vaktimizin olmadığını biliyorduk. Bir ortaklık olduğunu öğrenmeleri kaçınılmazdı," diyorum umursamazca, izleme penceresine doğru ilerlerken.

Kyle, bakış açısından ayna görevi gören tek yönlü cama vuruyor. Aslında, içinde çığlık attığı kutunun tamamı, aslında bir ayna olan tavan hariç, bu camla dolu. Duvarlar kurşun geçirmez, çılgınca yumruk ve tekmelemesine rağmen kırılması neredeyse imkansız.

Eli delmeye çalışmaktan kan içinde kalmış, sırıtıyorum. Belki de dar alanlardan nefret ettiğini ve bu güzel öldürme noktasını iki yıl önce planladığını biliyorumdur. Belki de sırf onun için aynalarla dolu bu yeraltı mezarını inşa ettim.

Sadece onun ölümü için.

Jake çoktan kıyafetlerini çıkarmış, onu tamamen çıplak ve savunmasız bırakmıştı. Kyle'ın çıplak bedenini görünce midem bulanıyor.

"Duke şüpheleniyor muydu?" diye sordu Jake, interkom düğmesini açtığımda ve bir sonraki kurbanımın dudaklarından dökülen bitmek bilmeyen tehditleri duyduğumda.

Bu tehditlerin ne kadar boş olduğunu bilmiyor.

"Hayır. Polis, bana hemen ulaşamayınca onu aradı, çünkü daha büyük ve daha iyi bir dava arayışında gardını indirdikten sonra Boogeyman'ın saldırmasını kişisel algıladı. Suçluluk duygusuyla olaya dahil olması aslında bize yardımcı oluyor, çünkü onu görmem gerekiyordu ve nerede olduğum konusunda sıradan bir polisten çok

daha güvenilir bir tanık. Evimi gözetliyor ve şu anda içeride olduğuma ikna olmuş."

"Ya kapıyı çalıp seni kontrol etmeye karar verirse?"

"İkimizden biri bundan muzdarip olursa konuşacağımıza söz verdiğimiz paranoya belirtileri gösteriyorsun," diyorum Jake'e dönerek. "Paranoya pervasızlığı çağrıştırır."

"Mantıklı bir soru," diyor Jake, yüzündeki tüm duyguları temizleyerek, içimdeki paniği gizleyerek.

Kyle omurgamı koparmakla tehdit ederken interkomu kapattım.

"Kapıyı çalarsa ve ben cevap vermezsem, arar." Telefonumu ona doğru salladım. "Ben de cevap veririm. Nerede olduğumu sorarsa, kafamı boşaltmak için koşuya çıktığımı söylerim. Ormanın arkasındaki patikalarda koştum zaten. Evimden iki mil uzaktayız. Kolayca koşarak geri dönebilirim. O evi bu yüzden aldım, üstelik çok da uzun zaman önce taşınmamış olmama rağmen. Bunları zaten biliyorsun, öyleyse neden bu kadar telaşlanıyorsun?"

Kyle camı kırmak için çaresizce cama vurmaya başlayınca sert bir nefes veriyor. Esnek yüzeyde en ufak bir çatlak bile oluşturmadan geri sekiyor.

"Özür dilerim," dedi Jake sonunda. "Sadece, işler ters gitmeye başlıyor. Önce Logan seni görüyor ama mucize eseri yüzünü göremiyor. Sonra sen onu bulmaman gereken bir anda bilerek buluyorsun ve ona bir ambulans çağırıyorsun. Bir kadından şüpheleniyor, Lana. Bunu bana sen söyledin. Şimdi de bir partnerin olduğunu biliyorlar. Sanki her şey hazır olmadan bitecekmiş gibi geliyor."

Omzuna elimi koyup ona anlayışlı bir gülümsemeyle baktım. "Anlıyorum. Ama onu kurtarmasaydım ölebilirdi ve sürüklenme izi

olmadan partnerlik meselesini göze almış olurduk. Yine de Kyle'ı yakalamanın tek yolu buydu. İçeride dört polis memuru varken evine girmek iki kat daha zor olurdu."

Derin bir iç çekti.

"Hayatın tehlikede olsaydı ve Marcus benim için intikam alan kişi olsaydı, seni kurtarmak için her şeyini feda ederdi. Tıpkı senin de onun için yapacağın gibi."

Bakışları yumuşadı ve öne eğilip başımın tepesini öptü. Kardeşçe bir sevgi gösterisiydi bu. "Bunu Marcus yapsaydı, yine yanında olurdum," diye fısıldadı yumuşak bir sesle. "Ona yardım ederdim. Aynısını Logan için de söyleyebilir misin?"

Kalbim göğsümde sıkışıyor ve arkamı dönüp Kyle'ın cama yaptığı bir diğer başarısız saldırıdan sonra sendelemesini izlerken yüzeye çıkmaya çalışan duyguyu bastırmaya çalışıyorum.

"O kendini öldürmeden önce içeri girip işe koyulmalıyım. Bu, işin tüm eğlencesini kaçırır," diyorum sakince.

Kapıya doğru yönelmek üzereyken Jake arkamdan seslendi. "Zamanı geldiğinde Logan'ın seni, senin onu seçtiğin gibi seçmeyeceğinden endişeleniyorum, Lana."

Kapının eşiğinde dururken sırtımı ona dönük tutuyorum, kelimelerin içime işlemesine izin vermemeye çalışıyorum.

"Asla anlamayacağından ve sadece kusurları görüp iyilikleri görmeyeceğinden endişeleniyorum. Marcus'a verebileceğim şeyi sana verecek kadar seni gerçekten sevmediğinden endişeleniyorum. Ve hayatta kalmak için savaşmadan önce onun seni öldürmesine izin vereceğinden endişeleniyorum. Her geçen gün daha da endişeleniyorum. Çünkü seni Marcus'un seni sevdiği gibi seviyorum. Sen benim tek ailemsin Lana. Sahip olduğum tek şeysin. Ve eğer

bunun olduğunu görüp hiçbir şey yapmazsam, Marcus mezardan kalkıp beni öldürebilir."

Yanağımdan bir damla yaş süzülürken küçük bir tebessüm oluşmaya çalışıyor.

"Marcus seni bana tercih ederdi," diye fısıldadım kısık bir sesle.

"Bundan şüpheliyim Lana. Ve seni bir kez hayal kırıklığına uğrattım. Seni hayal edebileceğimden çok daha kötü bir şekilde hayal kırıklığına uğrattım."

"Beni hayal kırıklığına uğratmadın Jake," dedim arkamı dönmeden. "Bizi herkes hayal kırıklığına uğrattı."

Başımı çevirip göz göze geliyoruz ve ekliyorum: "Peki ya sen? Sen, kahramanın ortaya bir şey koymasını beklemeyen tüm masallardaki kahramansın."

Kahkahalarla gülmeye başlıyor ve ben de uzaklaşmadan önce gülümsüyorum. Görünmez olduğum anda gülümsemem kayboluyor ve görmesini istemediğim acıyla mücadele ederek elimi göğsüme koyuyorum.

Çok şey öğrendik. Çok şey biliyoruz. Aynı anda çok şey yaşıyoruz.

Ve ben sadece Logan'ın gerçeği öğrendiğinde ne yapacağını düşünüyorum.

Bir kez daha soğukkanlılığımı takınıp kapıyı itiyorum ve içimdeki katil ortaya çıkıyor, kalbimi buz kesiyor, sinirlerimi çelik gibi yapıyor.

Kyle, kapı kapanıp kilitlenene ve ses etrafımızda yankılanana kadar beni fark etmiyor bile.

Katil bakışları bana kaydı, ama sonra duraksadı, kaşları şaşkınlıkla kalktı.

"Lanet olası federal ajanlar mı? Lanet olası federal ajanlar mı bundan?!" diye bağırıyor. "Babam bunu öğrendiğinde hepinizi

kahrolası bir tepside yiyeceğim."

Dudaklarımda bir yılanın uğursuz gülümsemesi gibi karanlık bir sırıtış beliriyor.

"Ah, federal ajanların bununla hiçbir ilgisi yok Kyle. Beni hatırlamıyor musun?" diye soruyorum, sesim hafif ama alaycı bir şekilde sağa doğru bir adım atıp aynalı odada boş boş yürüyorum.

Başını yana doğru eğdi.

"Sen o Fed'in kız arkadaşısın. Beni sinirlendirip bu kadar kırılgan biriyle yalnız bırakacak kadar aptal olamaz herhalde."

Gözleri vücudumdan aşağı iniyor, bakışları üzerimde gezinirken gözlerindeki o tanıdık bakış, dalgın, düşünceli ve hesapçıydı. "Bunu gerçekten yapmak istemezsin, SSA Bennett! Neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikrin yok!" diye bağırıyor. "Benimle oyun oynamanın sonu kötü olur," diye devam ediyor.

Jake'in rol almaya karar vermesiyle birlikte, televizyondan bir ses duyulur.

"Aslında, polisler saatlerce uzakta, Davenport. Umarım babanın bu gece seni kurtarmasını beklemiyorsundur."

Kyle gergin bir şekilde etrafına bakınıyor. Jake'in sesini tanıyor ama benimkini çıkaramıyor. Eh, bu çok aşağılayıcı.

"Jacob Denver mı?" diye soruyor Kyle, etrafına şaşkın şaşkın bakarken. "Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?" diye sorarken yumruğunu cama vuruyor.

"Uzun zamandır vadesi geçmiş bir borcu ödememe yardım ediyor," diye cevap veriyorum, karanlık bakışları bana geri döndüğünde sırıtarak.

Başını eğip tam üzerime doğru gelmeye başladı. "Oynamak mı istiyorsun? Bunun ne büyük bir hata olduğunu göstereyim sana,"

diye homurdandı.

"Lütfen dene," diye alay ediyorum.

Aniden hamle yapıyor ve ben de yana doğru fırlayıp ayağımı tam zamanında karnına vuruyorum. Kendine gelmek için zar zor zaman tanıyor ama sonra tekrar bana doğru güreşiyor, sanki bir çocuğun ergen bir zorbayla kavga etmesini izliyorum; ergen zorba da benim.

Hızlı bir şekilde, birbiri ardına darbeler indiriyorum, yumruğum burnuna çarpıyor; dizim kaburgalarına değiyor. Acı dolu çığlığı, aklımı kaçırmış kulaklarıma tatlı bir müzik gibi geliyor.

Dönerken ayağım yüzünün yan tarafına öyle sert çarpıyor ki ağzından kan fışkırıyor. Vücudu dönüyor ve cama çarpıyor, yere düşmeden önce kanlı bir leke bırakıyor.

Kanını kusarken bana dik dik bakıyor.

"Sen kimsin lan?"

Müzik com'da çalmaya başlıyor; annemin sesi üzerimize doğru geliyor, geçmiş anılarla bu anı serenat ediyor, gözleri fal taşı gibi açılıyor ve yüz hatları soluyor.

İşte Scarlet Slayer'ın kasabaya eziyet ettiği şarkı. Yavaş yavaş her şeyi anlamaya başlıyor.

Geriye doğru sürünerek ilerliyor ve artık kaçacak yeri kalmayan duvara doğru yengeç gibi yürüyor.

"Ben kırdığını sandığın kızım," diyorum sessizce, vücudu tatlı bir korkuyla kasılırken ona doğru bir adım atıyorum. "Benden çok şey aldığın kızım." Benden bir adım daha uzaklaşıyor ve ayağa kalkmaya çalışırken acı dolu bir ses çıkarıyor ama aceleyle yere düşüyor. "Ben öldürdüğünü sandığın kızım."

Sonunda ayağa kalkıyor ve yumruğum yüzüne defalarca çarpıyor, o ise kendini zayıf bir şekilde korumaya çalışıyor.

Sonunda saçından tutup yüzünü cama çarptım, Jake'in diğer tarafta olduğunu ve benim gibi bundan keyif aldığını biliyordum.

"Ben senin terör saltanatına son verecek kızım."

"Hayır," diye inliyor, yüzünü tekrar duvara çarptığımda yüzünü buruşturuyor. Sonra saçlarını tutup başını geriye doğru çekiyorum ve yüzünün kanlı yansımasını ona bakarken görmesini sağlıyorum.

"Marcus'a yaptığın gibi, her saniyesini izlemene izin vereceğim."

Kolunu tam doğru açıyla yuvasından çıkaracak kadar sert bir şekilde geriye doğru çektiğimde acı içinde bağırıyor.

Dönüp sağlam eliyle bana vurmaya çalışıyor ama bu, fazlasıyla kolay savuşturduğum acınası bir vuruş.

"Ne kadar zayıfsın," diye alay ettim. "Bütün o kadınlar, böylesine zayıf bir adam tarafından incitildi."

Gözleri karardı ve ayaklarıma bir bıçak saplandığında dudaklarımda hastalıklı bir gülümseme belirdi, kapının tekrar kapanıp mühürlenme sesi de buna eşlik etti.

Jake yaklaşırken "Sanırım ben de sana katılacağım," diyor.

Kyle bıçağa atlıyor ama ben onu alıp tekmeliyorum, gözlerimden akan yakıcı yaşları görmezden geliyorum. Bu anı uzun zamandır hayal ediyordum ama hatırladığımdan çok daha zayıf.

Bizi nasıl güçlü bir şekilde tuttuğunu hatırlıyorum. Jake çığlık atan Kyle'ı yere yatırırken, kollarını tıpkı bizi tuttuğu gibi tutarak, sözleri aklıma geliyor.

"Ah, buna bayılacaksın bebeğim. Tıpkı eskiden olduğu gibi."

Bıçağı alıp bir parmağıma vuruyorum, ardından gelen olgun çığlıkları dinliyorum. İçimde bir ürperti dolaşıyor, intikamın coşkusu damarlarımda elle tutulur bir şekilde akıyor.

Biraz çaba gerektiriyor ama bıçak sonunda kırılgan kemiği parçalıyor ve kutuya bir başka kan donduran çığlık yayılıyor.

İlk parmağımı kaldırdığımda Jake sırıtıyor.

"Onu tut! Marcus'u da tut. Çok eğlenceli olacak."

"Bu eğlenceli olacak," diyorum, geçmişteki sözlerini tekrarlayarak, parmağımı ağzına sokup elimi aşağı doğru bastırarak burnunu tutuyorum. Onu daha sabit tutmak için vücudunun üzerine çıkıyorum ve parmağını yarı ekleminden kestiğim için boğulup öğürmesini dinliyorum.

Çok direniyor ama yutkunma içgüdüsü sonunda her şeyin önüne geçiyor ve boğazı acı içinde parmağı aşağı indirmek için çabaladıktan sonra onu bırakıyorum.

Onu bıraktığım anda kustu, başını yana çevirdi ve gözyaşları yanağından aşağı aktı.

"Kusma Victoria," diye alay ediyor Kyle, ben kusarken, bağırsaklarımı kaldırıma dökerken, sonra da Lawrence'ın sırası gelene kadar beni tutarken, içinde debelenmek zorunda kalıyorum. "Daha yeni başlıyoruz."

"Hastalanma Kyle. Daha yeni başlıyoruz," dedim ve bir parmağımı daha keserek, bir zamanlar beni yerinde tutan parmağımdan birini daha kopardım.

O haykırdıkça, daha fazla anı aklıma hücum ediyor ve saf nefret gözyaşları beklenmedik bir şekilde yanaklarımdan aşağı kayıyor.

"Bir orospuyla orospunun kızı. Bak, babanın o kadınları öldürecek cesareti olmadığını biliyorum. Umurumda değil. Hadi Victoria, al şunu. Al şunu ve çeneni kapat."

"Al şunu!" diye bağırırken bir parmağımı daha kestim. "Al ve çeneni kapa!"

Jake onu daha sıkı tutuyor, ben de on parmağımın arasından geçiriyorum, sonra da yarayı bağlayıp çok fazla kanamasını önlüyorum.

Kyle hıçkıra hıçkıra ağlıyor ama yalan söylemiyordum. Daha yeni başlıyoruz.

"Sıra sende Tyler. Atına bin. Bu gece çıplak sırtta ve eğlenceli," diye dürttü Kyle, çıplak kasıklarımı kavrayıp tokatlayarak. "Biraz yıpranıyor."

"Bu benim için," diye tısladım, bıçağı gövdesinden aşağı doğru keserken, acı içinde çığlık atarken geriye doğru kaydım. Kesik, ateş gibi yakacak kadar sığ ama çok fazla kanayacak kadar derin değil.

Bir başka anı daha canlanıyor, yüreğimin boğulduğunu, ezilerek öldürüldüğünü hissettiriyor.

"Üzgünüm Bayan Carlyle. Ama iç organlarınıza verilen hasar ve hastanede aldıkları hayat kurtarıcı önlemler yüzünden çocuk sahibi olamamışsınız gibi görünüyor. Acil bir histerektomi yapmak zorunda kaldılar."

Yanaklarımdan aşağı daha fazla gözyaşı süzülürken onu yana doğru kestim, sanki canavar gibi bir profesyonele dönüşmüşüm gibi yavaşça vücudundan bir parça et sıyırdım.

"Bu babam için," diyorum ve bir parça daha kesiyorum.

"Baban zayıftı. Babamın adamları sırayla ağlarken o da ağlardı. Ah, sana her şeyi anlatayım, babanın nasıl küçük bir orospu gibi ağladığını da."

Vücudundan bir parça et parçası soyup çıkarıyorum. Mükemmel bir şekilde yapıldığı için neredeyse hiç kan akmıyor ama yine de çığlık atıp ağlıyor çünkü cehennem gibi yanıyor.

İşim bitmeden diri diri derisi yüzülecek.

"Kıçının onun amından daha sıkı olduğunu varsayalım, eğer birileri bunu deneyimlemek isterse. O bir ibne, bu yüzden bundan zevk alıyor," diyor Kyle gülerek.

"Penisine bok mu bulaştı?" diye alay ediyor Morgan.

"Hayır. Sadece bitkin bir orospunun sağlayamayacağı bir şey hissetmeye ihtiyacım vardı. İlk kez penisimi içine soktuğumda sıkılığını kaybetti."

Bir parça daha et koparılıyor ve Jake, Kyle'ı dizginlemeye devam ederken, gözyaşlarım daha da hararetleniyor ve ateşli bir hal alıyor, kendi etimi yakıyor.

"Bekaretini uzun zaman önce aldım. Bunu da almam doğru olur," diyor Kyle, çığlık atarken beni yüzüstü çevirip, gözyaşlarımı geri iterken beni dizlerimin üzerine itiyor ve kalçalarımı ayırıyor.

"Lütfen yapmayın!" diye bağırıyorum.

"Yalvar, orospu. Sana bir faydası olmaz. Kimsenin umurunda değil."

"Lütfen dur!" diye bağırdı Kyle, gözlerinin önünde bir et parçası daha salladığımda.

"Yalvar, orospu. Sana bir faydası olmaz," diye fısıldadım karanlık bir sesle. "Kimsenin umurunda değil."

Gözlerini kapatmaya çalışıyor ama ben çenesini tutup zorla açılmasını sağlıyorum ve başımızın üstündeki aynaya bakıyoruz.

"Daha gidecek çok yolumuz var," diyorum sakince. "Ve tüm bunlar boyunca uyanık kalacaksın, göz kapaklarını dikmem gerekse bile. Yani bunun gerekli olup olmadığına sen karar vereceksin."

Gözlerinden yaşlar, benimkilerden farklı bir sebepten akıyor. Benimkiler, bastırdığım on yıllık acıdan dökülüyor. On yıllık nefreti hapsettim. On yıllık acıyı görmezden geldim.

Bu saldırıya öncülük eden canavardır ve o benim ellerimle ölecektir.

Gözyaşlarım özgürlük için akıyor.

Düşerim çünkü artık kabuslarıma girmeyecek. Onun özgürce paylaştığı çığlıkların anılarıyla kendimi uykuya teslim edeceğim.

"Endişelenme Victoria. Henüz ölmeyeceksin," diyor Kyle, küçük bıçağı vücudumun üzerinde gezdirirken, arkasında hafif bir kan izi bırakarak. "Hâlâ bütün gece var önümüzde."

Vücudundan inerken bıçağım aşağı kayıyor ve bacaklarının arasındaki gevşek etini kesiyor. Morgan'ın aksine, o bir cinsel sapık değil. Sadece sosyopat eğilimleri olan hasta bir orospu çocuğu.

Gözleri dehşetle büyüyerek donup kalıyor, başına ne geleceğini biliyor.

"Endişelenme Kyle. Henüz büyük finale hazır değilim. Hâlâ bütün gece var önümüzde."

"Artık herkes senin orospu olduğunu bilecek. Bütün kasaba senin gerçekte ne olduğunu görecek."

"Bunu asla yapamayacaksın!" diye bağırıyor kardeşim, ama Kyle onu duymazdan geliyor, sanki o sözleri söyleyen benmişim gibi konuşuyor.

"Sanki hiç olmamış gibi olacak Victoria. Çünkü sen önemli değilsin. Ve sen ibne kardeşin ve korkak babanla birlikte mezarında çürürken, hepsinin korktuğu kişi yine babam olacak."

Hala dinmeyen gözyaşlarıyla dolu, kocaman, dehşet dolu gözlerine bakarken sesimi alçalttım.

"Ama yarın? Bütün kasaba senin gerçekte ne olduğunu görecek. Bir zamanlar korktukları zayıf, işe yaramaz bir adam. Şimdi korktukları şey ben olacağım. Ve babanın sırası geliyor. Sonra ikiniz

mezarlarınızda çürüyeceksiniz, ben ise tüm bunlardan uzaklaşarak, daha iyi canavarın savaşı kazandığını bilerek."

Başka bir çığlık havayı deldiğinde, gözyaşlarım yavaşlıyor, anılar siliniyor ve yalnızca Logan'ın çözebileceği soğukluk beni boğucu bir şekilde sarıyor.

Kyle Davenport bütün geceyi çıkaramayacak.

Ama mümkün olduğunca uzun süre dayanmaya çalışacağımdan eminim.

Bölüm 13

Adaletsizlik eninde sonunda bağımsızlığı getirir.
—Voltaire

LOGAN

Yarı uykuluyken, bir bedenin üzerime kaydığını ve dudaklarının yanağımda şakladığını hissediyorum. İlk başta öylece yatıyorum, diğer kişinin sıcaklığını hissediyorum, ama sonra gözlerim açılıyor ve elim dışarı fırlıyor, vurmaya hazır...

Lana bileğimi düşündüğümden daha güçlü bir şekilde yakalayıp başını geriye doğru çektiğinde gözlerim fal taşı gibi açıldı, darbemden zar zor sıyrılırken gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"Siktir!" diye bağırdım, üzerime çıktığında hızla doğrulurken. "Çok özür dilerim! Ne oldu? Ben—"

Gülmeye başlıyor, beni çok şaşırtıyor.

"Sanırım beni almadan uyumadığın için seni uyandırmanın aptalca bir yoluydu," diyor, bileğimi bırakıp kollarını boynuma dolarken gülümsüyor.

Ona neredeyse çarpacak kadar yaklaştığım için neredeyse titriyordum. Neyse ki refleksleri iyiymiş.

"Kahretsin Lana, çok üzgünüm."

"Olma," diyor, dudaklarını dudaklarıma sürterken sırıtarak. "En azından ben yokken başka bir kadının seni baştan çıkarmasından endişe etmeme gerek yok."

İnleyerek öpücüğüne karşılık verdim, vücudum titremeye devam ederken. "Zaten bunun için endişelenmene gerek kalmayacaktı. Sana kolay kolay aşık olmadığımı söylemiştim," diye mırıldandım dudaklarına doğru.

Beni daha sert öpüyor, parmakları saçlarımda dolaşıyor. Tam bana sürtünmeye başladığı anda kapım açılıyor ve içimden kadınsı bir küfür kopuyor.

"Özür dilerim!" Lisa'nın sesi ikimizin de libidolarını örten ıslak bir battaniye gibiydi.

"Bahse girerim," diye homurdanıyor Lana, iç çekip onu kendime çekerken omzunun üzerinden bakarak. Üzerimden kalkmak için tek bir hareket bile yapmıyor, ki bu benim için sorun değil.

"Ne?" diye soruyorum Lisa'ya, utanmış görünme nezaketini gösteriyor.

"Gerçekten özür dilerim. Lana'nın burada olduğunu bilmiyordum."

"Yani ben yokken erkek arkadaşımın odasına kapıyı çalmadan girmen sorun değil mi?" diye sordu Lana ürkütücü derecede soğuk bir ses tonuyla.

Kaşlarımı çatarak Lana'nın yüzüne bakıyorum. Hiçbir duygudan yoksun ve sanki hissettiği öfkeyi çok kolay saklıyormuş gibi. Ne oluyor yahu?

Lisa omuzlarını geriye attığında ve dudaklarında bir sırıtış belirdiğinde dikkatimi çekiyor.

Ah, cehennem.

"Sanırım eski alışkanlıklar zor ölüyor, hele ki sürekli odasına girdiğimi düşünürsek. Bazen artık birlikte olmadığımızı unutuyoruz."

Lanet olasıca olgunlaşmamış saçmalıklar.

"Asla unutmam," diye belirtmeye karar verdim, sadece Lana'nın başka türlü düşünmesini engellemek için, çünkü dürüst olmak gerekirse Lisa ile asla bir şey yapmayacağımı bilmesi gerekirdi.

Lana hareket etmiyor, duruşu hiç değişmiyor ve nedense ağzının bir köşesinde çarpık bir sırıtış beliriyor.

"Şimdi mi?" diye sordu Lana sessizce. "Sanırım sana bir ara hatırlatabilirim."

Hadley boğazını temizleyip Lana'ya dik dik bakarken Lisa'yı omuzlarından alıp odaya giriyor. Ben yatakta sadece boxer şortla yatarken, herkesin Lana'yı kucağımda görmesine çok sevindim.

Harika profesyonellik.

"Lisa, Logan'a karşı gerçek bir ilgin yokken onu kızdırmaya çalışmamalısın," diye iç çekti Hadley.

Nedense Lana'ya uyarıcı bir bakış atıyor, sonra dikkatini bana çeviriyor.

Şerif parkta bir toplantı düzenledi. Herkesin orada olmasını istediğini söyledi. Artık gün aydınlandığına göre, kasabadaki her vatandaşı Kyle'ı aramaya gönderecekler.

Kyle dün gün batımından hemen sonra bir araçla götürüldü. Onu ormanda bulma şansımız yok ama şerif, olayda bir arabanın olduğuna inanmayı reddediyor çünkü kimse bir araç gördüğünü söylemiyor.

Sanırım bu kasabanın korkusunu hafife alıyor.

Ayrıca oğlunun bu kasaba için değerini abarttığını düşünüyorum.

"O halde, ikiniz buradan çıkıp üzerime bir şeyler giyebilir misiniz?"

Lisa homurdandı. "Sanki seni uzun zamandır görmemişim gibi."

Lana'nın gülümsemesi giderek büyüyor ama aslında biraz ürkütücü, sanki Lisa için kötü bir şey planlıyormuş gibi.

"Onu buradan çıkaracağım," diyor Hadley, Lana'ya, sonra parmağıyla işaret ediyor. "Hiçbir şey olmuyor."

Lana omuz silkip bana dönerken Hadley, Lisa'yı azarlıyor. Sesleri kısılırken Lana kucağımda daha rahat oturuyor ve bir şey söylemesine fırsat vermeden onu öpüyorum.

"Özür dilerim," diye mırıldandım dudaklarına doğru, öpücüğü bölerken. "Lisa tam bir orospu."

"Kadınların ve erkeklerin ona hiçbir sonuç doğurmadan istediğini söylemesine alışkın. Daha önce de kötü kız tipleriyle uğraştım. Hepsi havlıyor. Isırmıyor. Ama bolca gözyaşı döküyorlar."

Başımı eğip onu inceliyorum. Sanki... tuhaf görünüyor. Sanki bir şekilde uzaklaşmış gibi.

"Hey, iyi misin?" diye sordum ciddi bir şekilde, gözlerine bakarak.

Sanki daha soğuklar. Neredeyse ürkütücü.

"Uzun geceler," dedi iç çekerek, parmağını yanağımda gezdirerek. "Ama her geçen saniye kendimi daha iyi hissediyorum. Sanki büyülü falansın, bana insan olduğumu hatırlatıyorsun."

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama onun acı çektiği ve şu anda kendini kapatmaya çalıştığı açık.

"Ne oldu?" diye sordum yüzünü avuçlarımın arasına alarak.

Gözleri anında ısınıp parlıyor, sanki gözyaşlarını tutuyormuş gibi hızla gözlerini kırpıştırıyor.

"Hiçbir şey," diyor hafif bir gülümsemeyle. "Sadece pek uyuyamadım. En kısa sürede sana geri dönmek istedim."

Onu tekrar öpüyorum, kollarımda yavaşça gevşediğini hissediyorum, sanki aramızdaki tuhaf duvarı bir anlığına yıkıyormuş gibi. Öpücüğü, sanki sadece benim sağlayabileceğim bir şeye ihtiyacı varmış gibi, arayış dolu. Ama daha derinleştiremeden telefonum

çalıyor, bugün çok işim olduğunu ve sadece iki saat kadar uyuduğumu hatırlatıyor.

İnleyerek öpücüğü yarıda kesip alnımı alnına yasladım. "Bu gün biter bitmez öpüşmeye devam edeceğiz. Hadley'nin bugün uzaktaki kulübede incelemesi gereken bir sürü adli tıp raporu var. Yanında kal."

"Ne kadar koruyucu olduğunu seviyorum," diyor yumuşak bir sesle.

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve kafasından neler geçtiğini tekrar anlamaya çalışıyorum. Sanki kendisiyle savaşıyormuş gibi ama nedenini söylemiyor. Neredeyse bu günü boş verip onunla yatakta geçirmek istiyorum, keşke ona bana sık sık sunduğu kaçış fırsatını sunabilseydim diye düşünüyorum.

"Git," dedi iç çekerek ayağa kalkarken, kırmızı gömleğini düzelterek. Buraya geldiğimizden beri neredeyse her gün kırmızı giyiyordu. Ya da belki de her gün öyleydi.

"Neden bu kadar çok kırmızı?" diye sordum, ayağa kalkarken gömleğinin eteğini yoklayarak.

"Çantama bir sürü kıyafet attım. Anlaşılan kırmızı bölümden bir şeyler seçmişim."

Gözlerini devirerek gülümsüyor.

"Kırmızı bölümünüz mü var?"

"Çok büyük bir dolabım var. Bir şekilde düzenlenmesi gerekiyor."

Odadan fırladı, ben de ayağa kalkıp saçımı düzelttim. Telefonum bir türlü susmadığı için uyanmak için duş almaya bile vaktim olmadı.

Kulübeden ayrılırken aşağıya baktım ve geçici karargahımızın içinde kaybolan Lana'yı gördüm.

Dışarı çıktığımda Leonard beni bekliyordu.

"Sorun mu var?" diye sordu, gözleri Lana ve Hadley'nin içinde olduğu uzaktaki kulübeye kaydı.

"Lisa."

O homurdanarak içeri giriyor, ben de çıkmaya başlıyorum.

"Lisa ayrılırken kendinden memnun görünüyordu."

"Tam bir baş belası." Hemen, ona geçirdiğim harika sabahın ayrıntılarını da anlattım.

"Lana ne yaptı?"

"Ona gülümsedim ve alaycı bir yorumda bulundum, ama ses tonunda en ufak bir sertlik yoktu. Aslında biraz tuhaftı. Saldırganlık yoktu. Eski sevgilim Lisa gibi gelip ortalığı karıştırsa, neredeyse başka herhangi bir kadın çıldırırdı. Yine de Lana tepkileriyle beni her zaman şaşırtıyor."

"O anki heyecanla tepki vermemek çok zor," diyor Leonard, ama sanki bunu benden çok kendi kendine söylüyormuş gibi. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Omuz silkiyorum.

"Katilimiz hakkında gerçekten ne hissediyorsun? Bugün kimliğini öğrenip onu dinleseydin, onsuz asla adalet olmayacağını bilerek onu hapse atabilir miydin?"

Kaşlarım çatıldı. "Adalet, bir sürü insana işkence edip onları öldürmek değildir, Leonard."

"Bir anlığına FBI'dan olmadığınızı düşünün. İnsanlığın en kötü yanlarına tanık olmuş ve canavarlarda iyiyi görmüş biri olduğunuzu düşünün."

"Takip etmiyorum," diyorum, kapatılmış sokağa girerken. Her yerde araba var, bu yüzden arkaya park etmek zorunda kalıyoruz.

"Kız kardeşimin en yakın arkadaşı Katie bir zamanlar bir uyuşturucu satıcısıyla çıkıyordu," dedi gelişigüzel bir şekilde. Koltuğumda dönüp kaşlarımı kaldırarak ona baktım.

Devam ederken gözlerimin içine bakıyor. "Çocuklara asla satmazdı, evdeyken uyuşturucuyla olan ilişkisinden hep uzak dururdu ve adamlarından herhangi biri bir çocuğa satsa, cesetleri nehirde yüzerken, kafaları, elleri ve ayakları olmadan bulunurdu."

"Erkekler için harika bir seçim," diyorum şaşkınlıkla.

Gözlerini devirdi. "İlk bakışta herkes böyle derdi. Ama şehrindeki tek bir çocuk bile uyuşturucuya ulaşamazdı. Hiçbir yabancı, o şehirden bir çocuğa uyuşturucu satmazdı, çünkü ona neler yapabileceğinden korkardı. Peki ya Katie? Ona hiç dokunmadı. Hatta ona tapıyor, ona bir kraliçe gibi davranıyor ve her gün eve gelip onu şeytanlarından kurtardığına yemin ediyordu."

"Nereye varmaya çalışıyorsun?" diye soruyorum, hâlâ kafam karışık.

"Katie, şehrin çoğu bilmesine rağmen, adamın ne iş yaptığını bilmiyordu. Her zaman güvendeydi. Polisler, sırf bir uyuşturucu satıcısını hapse attığınızda, bir başkası ortaya çıktığı için ve bu adam çocuklara uyuşturucu satmadığı için, başlarını çevirdiler. Bildiğin şeytandan iyidir falan filan."

Derin bir nefes veriyor.

"Sonunda hafif bir suçtan tutuklandı, çünkü tüm polisler 'bildiğin şeytan' mantığına inanmıyordu. Tutuklanmasından iki hafta sonra Katie gerçeği öğrendi. Kendini ihanete uğramış hissetti. Çok öfkeliydi. İlişkilerini bitirdi ve şehre yeni bir uyuşturucu satıcısı geldi. Üç hafta içinde, on iki ila on beş yaşlarındaki on çocuk aşırı dozdan öldü."

"Yani çocuklara satış yapmadığı sürece bir satıcının yasadışı işler yapmaya devam etmesinin daha iyi olduğunu mu söylüyorsunuz?" diye soruyorum, tüm bunların nereden çıktığını hâlâ merak ederek.

"Demek istediğim, dünyada kötü şeyler var. Ama bazı canavarların ahlakı var, bazıları ise saf kötülük. Katie birkaç ay sonra hayatına devam etti, güzel, normal bir işi ve hayatı olan bir adam buldu. Adam muhasebe firmasında çalışmaya başladı ama eve döndüğünde onu fena halde dövdü. Katie onu iki kez terk etti ve adam iki kez de onu yakalayıp cezasını çekti. Katie suç duyurusunda bulundu ve polisler görmezden geldi, çünkü adamın sabıkası yoktu ve Katie bilinen bir uyuşturucu satıcısıyla ilişkisi vardı."

Dudakları gerildi, ben de tüylerim diken diken oldu.

"Kız kardeşim aradığında araya girmek zorunda kaldım. O pisliği tehdit ettim, hatta statümü koz olarak kullandım. Onu durdurmadım. Polisler, kız kardeşimi yarım düzine kırık kemikle hastaneye kaldırdıktan sonra bile onu tutuklamadı."

"Ne oldu?" diye sordum öne doğru eğilerek.

"Eski uyuşturucu satıcısı bir yıl sonra hapisten çıktı. Katie'yi buldu ve polisler tacizci muhasebeciyi buldu. Cesedini başı, elleri ve ayakları olmadan yüzerken buldular. Ayrıca birkaç hafta sonra şehirde yeni satıcıyı da buldular - aynı şekilde, ne demek istediğimi anlıyorsanız. Katie onunla evli ve üç çocuğu var ve adam hala ona altın gibi davranıyor, bir yandan da çoğu insanı öfkelendiren bir işi yürütüyor. Katie, geçimini sağlamak için yaptığın şeyin canavar olup olmadığını belirlemediğini öğrendi. Ve bir katil bazen daha önce hiç öldürmemiş bir adamdan daha nazik olabilir. Sanırım katilimizi suçlamayacağımı söylüyorum çünkü daha kötüsü olabilirdi ve bu insanlar, Logan... Bu insanlar kafayı bulmuş. Ve tüm bir kolluk kuvvetini nasıl tutuklarsın?"

Koltuğuma yaslanıp pencereden dışarı bakıyorum, sözlerinin yavaş yavaş zihnimde yer etmesini bekliyorum.

"Bana bunları neden anlattın?"

Kapısını iterek açıyor. "Katie, adamı sevip her şeyini kabullenerek gerçek canavarı alt etti. Umarım kızımız için de aynısını yapan biri vardır, yoksa kendini tüm bunlara kaptırabilir. Ve bu, hak ettiği son olmayacak."

Bunu itiraf ettiği için onu davadan atmalıyım. Onun bundan sıyrılmasını istiyor.

Nedense arabadan inip ağzımı kapalı tutuyorum.

Donny yaklaşıyor ve Leonard kaskatı kesiliyor, muhtemelen benim onun tehlikede olduğunu ve bu davada olmaması gerektiğini duyuracağımdan endişeleniyor.

"Neyin var?" diye soruyorum ona.

Donny cevap verince Leonard rahatlıyor. "Kyle Davenport sapık bir orospu çocuğu," diyor Donny fısıltıyla.

"Biliyorum. Yani şerif ne diyor?" diye kuru bir sesle sordum.

"Oğlunu bulmak istiyor ve kasabaya buradaki her şeyin ona ait olduğunu hatırlatıyor, böylece biri katilin saklanmasına yardım ediyorsa pişman olacak. Tüm kasabayı açıkça tehdit ediyor, yetkisini kötüye kullanıyor ve Johnson buna göz yumuyor. Bunu aklım almıyor."

Lisa yanımıza geldiğinde "Kyle Davenport gerçekten hasta," dedi, gözleri benimkileri buldu ve bakışlarımı yakaladı.

"Sen de öyle," diye homurdandım. "Lana'ya bir daha böyle bir şey yapmaya kalkarsan, seni çoğunlukla evrak işleri ve izolasyonla uğraşan boktan bir birime indiririm."

Gözleri kocaman açılıyor ve etrafımızdaki herkes garip bir şekilde kıpırdanıyor.

"Kyle'a ne olacak?" diye sordum Donny'ye, gözlerimi Lisa'dan ayırarak.

Siktir et. Onun kıçını yine de başka birime göndereceğim.

"Yani ortadan kaybolması dışında mı? Bakalım, bu sabah beşten fazla kadın bize Perili Ev'de yıllar boyunca onlara neler yaptığını anlattı. Kız arkadaşı bizimle özel olarak görüştü ve genellikle çok sarhoş olduğu gecelerde yanına ikinci bir kız aldığını söyledi. Kız arkadaşı onunla üç kez ayrılmış ve üç kez de acil servise kaldırılmış."

Leonard'ın bakışları bana kaydı ve dudaklarım gerildi. İçimden bir ses, onun bunu zaten bildiğini söylüyordu.

"Yani kadınlara tecavüz etme saplantısı olan, tacizci bir piç. Hepimiz onun temiz hava solumayı hak etmediği konusunda hemfikiriz. Şimdi onun hakkında bir haber var mı diye soruyorum."

Hepsi başlarını sallıyor, ben de etrafta dolaşıyorum, acaba takımda bu kızı bulmayı başarırsak onu hapse atmaya gönüllü olan var mı diye merak ediyorum.

Ben bile bunu sorguluyorum.

Ama bu bir vekil katil. Olmak zorunda. Kimse bu insanlara kişisel olarak intikam alacak kadar yatırım yapmamıştı. Bu da onu iki kat daha tehlikeli kılıyor çünkü takıntı haline getireceği yeni bir hedef bulacak ve sonunda küçük suçlar yüzünden masum insanları öldürecek.

Çok kötü.

Gerçekten çok kötü.

Ama o, bu durumdan öylece uzaklaşamaz.

Muhtemelen hapishane yerine bir akıl hastanesine gidecektir, ama hepimizin bu konuda yaşadığı kişisel ikilemler ne olursa olsun, onu sokakta bırakmak kesinlikle çok tehlikelidir.

Bu noktada tüm ekip tehlikeye giriyor çünkü mağdurlar şefkat göstermeyi zorlaştırıyor. En çok endişelendiğim şey gelecek.

"Şimdi dışarı çık ve şu lanet oğlumu bul, yoksa yemin ederim bu kasaba bir daha asla uyuyamayacak!" diye bağırıyor şerif, yüzü patlamak üzere olan şişmiş bir domates gibi kıpkırmızı.

"Çevredeki akıl hastanelerine profilimizi iletmemiz gerekiyor," diyorum, insanlar şerifin nutkunu birkaç dakika daha dinlerken.

Leonard, "Eğer şüphelimiz akıl sağlığı yerinde olmasaydı, bunu başaracak kontrole sahip olamazdı" diye savunuyor.

"Bir partner her şeyi değiştirir. Ortaklıkta her zaman baskın bir figür vardır. Ancak bu sefer, baskın figür asıl katil değil."

"Peki o zaman kim?" diye soruyor Elise.

"Jacob Denver'ın evine birini gönderin. Onu ziyaret ettiğimizde bir terslik vardı," diyorum onlara.

"O olamaz," diye iç çekti Leonard. "Bu ortağın bu mesajların ve diğer tüm çılgınlıkların boyanmasında yardımcı olması gerekirdi. Jacob fiziksel olarak bunların hiçbirini yapabilecek durumda değil. Tıbbi kayıtları gördün."

"Bizim... Yani katilin bunun için Jacob'ın yardımına ihtiyacı olmazdı. Bütün bunları o planlamış olabilir," diye belirttim.

Leonard bana sert bir bakış attıktan sonra hayal kırıklığına uğramış gibi başını sallıyor. Sonra da uzaklaşıyor.

"Nedir bu?" diye soruyor Donny şaşkınlıkla.

"Zor bir gün geçiriyor," diye yalan söylüyorum, neden yalan söylediğimi bile bilmiyorum.

Kalabalık, Kyle'ı aramak için ormanda sonuçsuz bir yürüyüşe çıkmak üzereyken, kilise çanları şarkılarını çalmaya başlar.

Kaşlarım çatılıyor ve başımı eğip sabahın altı buçukta neden zillerin çaldığını merak ediyorum. Normalde sadece saat başlarında çalarlar.

Kilisenin çan kulesinden sarkan büyük, ilginç görünümlü branda benzeri bir çanta var.

Kuledeki saat kollarından birine şüpheli görünen bir ip bağlı, saatin altı on altıya geldiğini görüyorum ve aniden çantadan bir şey sallanıyor.

Parkta çığlıklar yükselmeden saniyeler önce toplu bir nefes sesi duyulur. İnsanlar sıçrayıp görüntüden uzaklaşır ve birçoğu sanki peşlerinde ateş varmış gibi koşmaya başlar.

Şerif sendeliyor, gözleri kocaman açılmış, teni solgun ve bacakları güçsüz. Dengesini korumasına yardım eden bir polis memuruna çarpıyor. Yerlerine çakılmayan polis memurları, Lisa ve Donny ile birlikte kiliseye doğru koşuyorlar.

Kuleye dehşet içinde bakarken midem bile bulanıyor.

Asılı gördüğüm kişinin Kyle Davenport olup olmadığından emin değilim, zira onu teşhis edebilecek tek bir et parçası bile yok, ama burada herkes aynı sonuca varıyor.

Kendisini tanıyamasak bile hepimiz onun olduğunu biliyoruz.

İp boynunu tutuyor ve çanlar çalarken çıplak, etsiz bedeni kuleden sarkıyor. Eğer tam bir paniğe yol açacak bir açıklama yapmak isteseydi, o savaşı kazanmış olurdu.

Ama yine de bu işin arkasındaki beyin muhtemelen bunu planlamıştı.

Toplantı ani olsa da, bu parkın bu saatte insanlarla dolu olacağını biliyorlardı. Şerifi tanıyorlardı. Daha ne yapacağını bile bilmiyorlardı.

Hadım edilmiş ceset sallanıyor, ara sıra tuğlaya çarpıyor. Ve bakışlarımı ondan alamıyorum.

Psikotik olmadan bu kadar sapkın ve karanlık bir şeyi kim yapabilir?

"Hala mutlu bir hayat yaşaması gerektiğini mi düşünüyorsun?" diye sessizce soruyorum, Leonard sesli bir şekilde yutkunuyor.

"En kötü durumda bulunmasını bekliyordum," diyor bir nefeste. "Her şeyi o planladı."

Başımı iki yana sallıyorum. "Bu, o kadar derin bir psikoza sahip biri ki, kişisel olarak hiçbir haksızlığa uğramamış olmasına rağmen bunu yapma hakkına sahip olduğunu düşünüyor."

"Ve eğer kız kardeşiniz Kyle Davenport'a maruz kalmış olsaydı, bunun çok fazla olduğunu düşünür müydünüz?" diye sordu Leonard, sesinde sert bir tonla.

"Benim kız kardeşim yok," diyorum ve kaosa doğru yürüyorum.

Elise yanıma topallayarak yaklaşıyor ve ben de ona yetişmek için çabalamak zorunda kalmaması için yavaşlıyorum. "Sence bu oyunun sonu muydu?" diye soruyor Elise, korkunç manzaraya baktıktan sonra bakışlarını tekrar bana çeviriyor.

Şüphelinin olağan gerileme belirtileri göstermemesi göz önüne alındığında, bunun son olması pek olası görünmüyor.

"Açıkçası bilmiyorum."

Lisa koşarak yanımıza geliyor, rengi tuhaf bir şekilde kızıl. Kusmak üzereymiş gibi görünüyor.

"Derisi yüzülüp hadım mı edilecek?" diye soruyorum ona.

Başını sallıyor, yutkunuyor. "On parmağı da eksik."

Bu zaten olması gereken bir şeydi.

"Tamamen yüzmenin yanı sıra bir yenilik daha vardı," diyor yüzünü buruşturarak.

"Ne?"

"Gözler dikilerek açılmıştı."

Bölüm 14

Hükümet yanlışken haklı olmak tehlikelidir.
—Voltaire

LANA

"Lisa'ya zarar veremezsin," diyor Hadley, bahsettiği suçlu kaltağın resmine bir bıçak daha fırlatırken.

Tam gözlerinin ortasına denk geliyor ve çekip çıkarıyorum.

"Öfkemi çıkarmaya çalışıyorum. Onu öldürmeyi planlamıyorum," diyorum donuk bir sesle.

"Suratına bıçak fırlatıyorsun."

"Onun resmi," diye düzeltiyorum.

Onun bakışlarını hissediyorum ama görmezden gelmeyi seçiyorum.

"Bıçak konusunda nasıl bu kadar iyi olduğunu bilmek ister miyim?"

Bir sonraki atışımı ayarlayıp bıçağı Lisa'nın boğazına saplıyorum. Ah, keşke öyle olsaydı. Keşke böyle bir şey olmayacak. Sonuçta, sırf beni sinirlendirdiği için birini öldüremem.

Maalesef.

"Hadi ama. Logan seni yalnız bırakmak istemiyor ve görünüşe göre araştırmam gereken bir suç mahalli var," dedi Hadley derin bir iç çekerek.

"Kyle Davenport ve ölmeden önce diri diri derisi yüzülmüş. İşte. İşin daha da kolaylaştı," diye kuru bir sesle belirttim.

Bir sese boğuluyor, ben de ona dönüyorum.

"Yüzünüzdeki o dehşeti silmek için yaptığı tüm o korkunç şeylerin ayrıntılarını anlatmamı ister misiniz?" diye soruyorum.

Başını şiddetle sallıyor. "O psikopatın başka bir şey yaptığını duymaya dayanamıyorum. Ben sadece... Diri diri derisini mi yüzdün?"

Başımı salladım. "Evet. Eğlencem sırasında çok fazla kanamaması için deriyi parça parça ve sadece üst katmanlarını çıkarmaya dikkat ettim."

Bıçağımı Lisa'nın resminden çekip çıkarıyorum, sonra Hadley'nin bilgisayarından yazdırdığım resmini alıyorum ve yok olan fotoğrafı çöpe atıp üzerini başka çöplerle kapatıyorum.

"Bu hiç de ürkütücü değil," diye mırıldanıyor Hadley.

"İnsanlara işkence edip onları öldürüyorum. Ürkütücü olmak benim için olağan bir şey."

Beni inceliyor ve dudaklarında bir kaş çatması oluşuyor.

"Her zamankinden daha üşüyorsun."

"Genellikle, yapılması gerekeni yapmak için en kötü yanımla yüzleştikten sonra Logan'la daha fazla zaman geçiriyorum. Lisa bu sabah bunu bölmek için can atıyordu ve katilin tasmada olması büyük şans. Hep yanlış zamanlarda dürttü. Bu kadar karanlık bir döneme girdikten sonra sakinleşme dönemlerine ihtiyacım var. Akıl sağlığımı böyle koruyorum. Her cinayetle kendimden bir parça kaybederek zaman çizelgelerini yükseltmek zorunda kaldım."

Onu takip ediyorum ve sokakların kalabalıklığını göz önünde bulundurarak kaldırımda hızlı adımlarla yürümeyi tercih ediyoruz.

"Senin için endişeleniyorum Lana. Bana kendini kaybettiğini ve Lisa'yı öldürmemek için mücadele ettiğini söylüyorsun."

Gözlerimi devirdim. "Onu öldürecek olsaydım, herkes Kyle'ın derisi yüzülmüş bedeniyle meşgulken bunu çoktan yapardım."

O öğürüyor, ben de sırıtıyorum.

"Cidden. Normalde bu kadar soğuk ve mesafeli değilsindir," diyor, serbest bıraktığım kaosun tüm hızıyla sürdüğü kasabaya doğru yürürken.

Kyle'ı keşfettiklerinde yüzlerindeki ifadeyi görmek istedim ama orada bulunmanın akıllıca olmadığını biliyordum. Jake ve ben cesedi asmak için zamanında geri dönmek adına cehennem gibi bir araba sürdük ve hâlâ uyuyamadım.

"Neredeyse bitirdim," diyorum elimdeki titremeyi görmezden gelerek.

Kyle'ı bu şekilde öldürmek... Ona hak ettiği gerçek işkenceyi bu kadar kısa bir sürede yaşatacak kadar derin kazmak... Benden çok şey aldı. Aceleye getirilmiş hissettim ve bunun bedelini ona ödettim.

Hiçbir şeyden pişman değilim ama onun acısını anlatmaya daha fazla zaman ayıramadım.

"O bir kaltak, biliyorum. Ama senin bıçaklama dürtülerinin hiçbirini hak etmiyor."

Ellerimi masumca havaya kaldırıyorum, hayatım boyunca iz bırakmış olabileceğim veya olmayabileceğim insanların hıçkırıklarını dalgın dalgın dinliyorum. Bu sabah itibarıyla, oğlunu her zaman koruyan şeriften artık korkmuyorlar. Artık dokunulmazlığı kırabilecek tek kişiden korkuyorlar.

Artık onlar benim.

Sürünün korkacağı yeni bir çoban var. Mee, dişiler.

"Onu bıçaklamayacağım. Söz veriyorum."

Duygularım normalde olduğu gibi kontrol altında değil. Her yerdeler ve her cinayetle kontrol ettiğim anılar ters yüz oldu, uzun zaman önce dondurduğum tüm duyguları harekete geçirdi. Şimdi oyunun sonuna gitmemek beni öldürüyor. Oğlunun şoku geçmeden şerife haber vermemek.

Ama onun kederinin içinde birkaç dakikadan daha uzun süre demlenmesini istiyorum. Bir sonraki aşamaya geçmeden önce onu kırmış olmak istiyorum.

"Adli tıpta beceriksiz davrandın. Onu sürüklemeliydin."

"Yakalanırdım."

"Bir partneriniz olduğunu biliyorlar."

"Farkındayım."

Gözlerini devirirken ona sırıtıyorum ve normalde kolayca gelen soğukkanlılığımı zorluyorum. Şu anda parçalanmış durumdayım ve cephaneliğimi çıkarma zamanı gelene kadar toparlanacak vaktim yok.

Yakında vurmam lazım, ama çok da erken değil.

Ağzıma bir sakız atıyorum ve Hadley, Lisa'nın Logan ve Leonard'la konuştuğunu görünce inliyor.

"Lütfen uslu durun. Burası bir suç mahalli ve bana başka bir suç mahalli veremezsiniz." Sesi şakacı ama aynı zamanda ciddiydi.

"İyi olacağım," diyorum karanlık bir gülümsemeyle, gözlerim Lisa'nın üzerindeyken çığlıklarının nasıl olacağını hayal ediyorum.

Ona biraz zarar vermeden önce kontrolümü tekrar kazanmam gerekiyor.

Bu kötü olurdu.

"Her tarafta tanıklar var," diyor Hadley şarkı söyler gibi bir sesle.

Lisa, Logan'a dokunmaya çalışırken ona bakmaya devam ediyorum. Logan akıllıca geri çekiliyor, dokunuşunun koluna

değmesine izin vermiyor. Sırtı bana dönük ama Lisa beni fark ediyor ve dudaklarında sinsi bir gülümseme beliriyor.

Ah, ona bir ders verebilirdim.

Hadley tekrar endişelenmeye başlıyor, görüşümü engellemek için önüme geçiyor.

"Yapma Lana. Senin mücadelene katılıyorum ama ufak tefek kıskançlıklara karşıyım."

Kaşlarımı kaldırıyorum ama konuşabilmemden önce Lisa'nın sesi sözümü kesiyor.

Lisa, "Sürekli bir bakıcıya ihtiyaç duyarak takıma zarar vermek zorunda kalması üzücü," diyor, çünkü saatlerce onu tekmeleyebilecek ve asla yorulmayacak birini kışkırtacak kadar aptal.

"Git. Uzaklaş," diye çıkıştı Hadley, Lisa'ya dik dik bakarak.

Lisa yanımdan geçerken kıkırdadı ve sakızımı tükürdüm. Çünkü harika bir nişancıyım, top tam saçının arkasına isabet etti ve oraya iyice saplandı.

Lisa nefes nefese kaldı ve saçlarının arkasını tuttu, kocaman açılmış gözleriyle ve kocaman açılmış ağzıyla etrafında döndü.

Tekrar yürümeden önce sırıtıp parmaklarımı salladım ve Logan'a doğru yürüdüm.

Hadley bana yetişmek için koşarken homurdanıyor.

"Bu çok önemsiz bir şeydi," diye espri yaptım, gururla sırıtarak.

Gariptir ki, artık kendimi o kadar bıçaklanmış hissetmiyorum. Yaklaşan kurbanlarımın hepsine sakız tükürüp kendimi özgür hissedebileceğimden şüpheliyim ama Lisa'da işe yarıyor gibi görünüyor.

Daha fazla sakız almalıyım.

"Bunu yaptığına inanamıyorum," diye tısladı Hadley, ama onun da benim çocuksu gülümsememe benzeyen gülümsemesini bastırmaya çalıştığını görebiliyordum.

"Ona bir seri katilin gönderdiği güllerden daha iyi." Omuz silkiyorum ve Hadley'nin gülümsemesi kayboluyor.

"Çok mu erken?" diye soruyorum, utangaç bir tavırla.

Logan yanımıza gelip aramızdaki etkileşimi izlerken, o da bana orta parmağını gösteriyor ve uzaklaşıyor.

"Hadley sana en az iki kere orta parmak göstermediği sürece onun arkadaşı olamazsın," dedi, çenemi avuçlayıp başımı geriye doğru yatırarak.

"O zaman biz çok iyi arkadaş olmalıyız çünkü o bu hareketi bana karşı sık sık kullanıyor."

Gülümsüyor ama gözlerindeki ağırlığı ve kendini ne kadar ağır hissettiğini görebiliyorum. Kyle'ın bedeni ona fazla geliyordu ve bunu kasabaya söylemeden önce bile biliyordum.

Anlamıyor.

Jake'in sözleri kafamın içine girmeye çalışıyor ama onları görmezden gelip kendimi şu ana odaklanmaya zorluyorum.

"Bu dava biter bitmez, uzun ve gecikmiş bir tatile çıkıp telefonumu en az bir hafta kapalı tutacağım. Bizi bulamayacakları bir yere gideceğiz," dedi dudaklarını dudaklarımda gezdirerek.

Yanılsamayı besliyorum, gerçeklikten uzaklaşıyorum çünkü onun sevdiği Lana Myers olarak kalıyorum, peşinde koştuğu kız değil.

"Bu teklifini kabul edeceğim, SSA Bennett."

Dudaklarıma doğru sırıtıyor ama yüksek bir bağırışla birbirimizden ayrılıyoruz.

"Oğlum öldü ve sen onun cesedini kestikten sonra kız arkadaşınla öpüşüyorsun!" diye bağırır şerif, Logan'a son hızla saldırırken öfkeyle.

İki polis memuru da bize saldırıyor, ancak Logan'ın yumruğu bir yüze isabet ediyor, ardından şerifin karnına bir darbe indiriyor ve aptal adam iki büklüm olunca saldırı duruyor.

Kendimi tutamadan içgüdülerim devreye giriyor ve elim havaya kalkıyor, yumruğu bana isabet etmeden önce üçüncü adamın boğazına saplanıyor. Adam öksürüyor, gözleri yuvalarından fırlıyor ve Leonard onu yere sererken, Donny diğerini geri çekiyor.

Leonard'ın gözleri benimkilerle buluştu ve bir anlığına paniğe kapıldım. Hareketlerim çok dikkatliydi ve Lana Myers'ın sahip olması gerekenden çok daha fazla deneyime sahip olduğunu gösteriyordu.

"Güzel refleksler," diyor ve yere düşen adama kelepçe takarken bana gergin bir gülümsemeyle bakıyor.

Logan şerifi çevirip bir ağaca iter ve ellerini arkasından kelepçeler.

"Çekin ellerinizi üzerlerinden!" diye bağırdı Johnson, bize doğru hücum ederek. "Şerifi tutuklayamazsınız!"

"Bir federal ajana saldırdı," diyor Leonard. "Tıpkı onlar gibi."

"Ben yapmadım," diye inliyor altındaki.

Leonard kelepçeleri daha da sıkarken acı içinde çığlık atmasına neden oluyor. "Hayır, savunmasız bir kadına saldırmaya çalıştın."

Bana böyle hitap edilmesinden hiç hoşlanmıyorum. Oldukça aşağılayıcı.

Arkamı dönüp Johnson beni daha fazla sinirlendirmeden uzaklaşıyorum. Logan benim için tam bir tetikleyici çünkü Johnson'la Logan tartışırken, sesleri yükselirken bile kafasını uçurmak istiyorum.

Savaş başladı ve Logan'ın gönderilmesine çok az kaldı. Her hamlelerini tahmin ettik. Şah mat yaptık bile, ama onlar hâlâ oyunun

ortasında olduğumuzu düşünüyorlar.

Rozetlerle ve tanıklarla dolu parkın ortasında Johnson'ı gözlerinin ortasından bıçaklayarak her şeyi mahvedemem.

O yüzden uzaklaşıyorum. Ona kadar sayıyorum. Sonra iki bine kadar. Koşuyorum. Koşuyorum. Lanet olsun meditasyon yapıyorum.

Ama o orospu çocuklarını öldürme dürtüsü hâlâ içimde taze ve şiddetli. Oyunun sonuna kadar dürtülerimi bastırmak için mücadele ediyorum. Şu anda neredeyse imkansız gibi geliyor.

Bir kere de akıl sağlığımdan endişe ediyorum.

Bu yüzden bana yardım edebilecek kadar önemseyen tek kişiyi arıyorum.

"Beni sakinleştir," diyorum Jake'e, kalbim hızla çarparak. "Hemen sakinleştir beni."

"Ördeklerin tirbuşon penisleri vardır," diyor adımlarım dururken. "Gel buraya. Sana birkaç resim göstereyim. Pis küçük orospu çocukları."

Gözlerimi deviriyorum ve kendimi sebepsiz yere gülümserken buluyorum. "Bunu neden bildiğini bilmek istiyor muyum?"

"Bu gibi amaçlar için elimde çok miktarda işe yaramaz, bazen rahatsız edici bilgi var. Ne kadar rastgele olursa, seni o kadar çok oyundan çıkarabilirim canım."

"Tirbuşon penis görmek istemiyorum."

"O zaman sana mavi bir waffle hazırlayayım. Hemen gel. Aptalca bir şey yapmadan önce."

"Mavi gofret nedir?"

Alaycı sırıtışını neredeyse duyabiliyorum. "Göreceksin. Bir süre öldürmeyi düşünmeyeceğinden eminim. Zihninin ağartılması gerekecek."

"Aklımı korumak için yaptığım şeyler," diye homurdandım ve bu mavi gofret şeyini incelemeye giderken yönümü değiştirdim.

Bölüm 15

Öldürmek yasaktır; bu nedenle, çok sayıda insan öldürüp trompet sesleri eşliğinde öldürmedikleri sürece, bütün katiller cezalandırılır.

—Voltaire

LOGAN

"Hey," diyorum, Lana telefonu açınca rahatlayarak.

Şerifin sebepsiz yere yaptığı saldırının ardından yaşanan çılgınlıktan dolayı onu suçlamıyorum, ancak son birkaç saattir telefonuna cevap vermemesi beni endişelendiriyor.

Şerif ve yardımcıları karakollarında sakinleşiyor. Johnson tutuklama savaşını kazandı, ancak gücü tükeniyor. Bu, Collins'in şu anda hazırladığı dosyada aleyhine bir darbe daha.

"Hey," diyor yumuşak bir sesle, sesi yatıştırıcı bir merhem gibiydi.

"Neredesin?"

Kulübenin etrafına bakınıyorum, geri döndüğüne dair hiçbir işaret göremiyorum.

"Koşuya çıktım. Sinirlenmeye başlamıştım. Sinirlenmekten hoşlanmam," dedi üzgün bir şekilde. "Umarım iyisindir. Etrafta olmadığından emin olana kadar aramak istemedim."

"İyiyim Lana," diyorum sırıtarak. "İnan bana, birkaç taşra polisi ve üstünlük kompleksi olan çağdışı bir ajanla başa çıkabilirim."

"Onları hafife almayın."

Sesi arkamdan geliyor ve kapıda durduğunu, göğsünün alnında ter damlaları gibi hızla inip kalktığını gördüğümde telefonumu yatağa

fırlatıyorum.

"Kuleden bir ceset düşüyor ve sen koşmaya başlıyorsun," diyorum iç çekerek, o ana kadar ne kadar gergin olduğumu fark etmemiştim.

"Sana saldırıyorlardı. Bir şey söylersem durumu daha da kötüleştireceğimi biliyordum," diyor ceketini çıkarıp odaya doğru ilerlerken. "Ve dilimi ısırmakta berbatım."

Ona yaklaşıp belinden tutup kendime doğru çekerken gülümsemem daha da belirginleşiyor.

"Ben kendi savaşlarımı kendim halledebilirim, bu yüzden sen dilini daha iyi şeyler için kullanabilirsin," diye mırıldanıyorum kulağına, göremesem de gülümsemesini hissediyorum.

Boynundan aşağıya doğru bir iz öpmeye başlıyorum ve o da vücudunu bana bastırıyor.

"Buna ihtiyacım vardı," diyor, kollarını bana daha sıkı sararak.

Sarılmaktan fazlasını yapmayı ne kadar istesem de, şu anda ihtiyacım olan şeyin bu olduğunu fark ediyorum. Çoğunlukla da, bir adamın diri diri derisinin yüzüldüğü bir kasabada dolaşacak kadar inanılmaz derecede cesur olduğu için. Neden normal davranıp kendini bu kulübeye kilitleyemiyor?

Onun yüzünden ülser oluyorum.

"Bu dava biter bitmez kaçıp gideceğiz. Sadece sen, ben ve çok çok uzakta bir plaj."

"Bir hafta dediğini biliyorum ama... belki bir haftadan daha uzun?" diye soruyor başını geriye yaslayarak. "Benim ikramım mı?"

"Mevcut iş yükümüz göz önüne alındığında, bir haftadan fazla çalışamam. Ama belki yakında. Ve bunun bedelini ödeyeceğim."

Başını göğsüme koymadan önce gözlerini devirdi ve bana tutunmaya devam etti.

"Seni seviyorum," diyorum yumuşak bir sesle.

Pencerenin dışındaki sohbet giderek huzursuzlaşırken, herkes beni beklerken, kolları beni daha da sıkı sarıyor.

"Ben de seni seviyorum," dedi derin bir iç çekerek. "Sanırım gitmen gereken bir yer var?"

"Yetişkin bir adamın derisini diri diri yüzen adamı bulmam gerekiyor."

Başını sallayıp geri çekiliyor, gözünden akan bir şeyi siliyor. "Tamam. Özür dilerim."

"İyi misin?" diye sordum, çenesini hafifçe kavrayıp onu bana doğru çevirdim.

Bana tereddütlü gözlerle bakıyor. Hiçbir şey istemiyor ama her zaman çok şey veriyor. Yine de gözlerinde bir soru görüyorum ve ne isterse yapmaya hazırım. Buradan defolup gitmek ve bu davayı terk etmek olsa bile.

Öte yandan, son derece adaletsiz bir kasabada hâlâ bulmam gereken çok fazla adalet varken, sadece şu anki katile odaklanıyormuş gibi yapıyorum. Yine de, Johnson ve şerifin ölümümü planladığını düşünürsek, sanırım numara yapmaktan vazgeçebilirim. Artık katilimize işaret edebilecek bir arka plan toplamaktan daha fazlasını yaptığımı biliyorlar. Hatta, neredeyse ilan ettim.

Onlara karşı kocaman bir dava hazırlıyorum.

Hiçbir fiziksel kanıt olmadan bunu yapmak gerçekten çok zor.

Sustuğunda ona, "Neye ihtiyacın var?" diye soruyorum.

"Bu öğleden sonra, eğer fırsatın olursa, birlikte birkaç saat geçirebilir miyiz?"

Bunu ilk kez soruyor. Genellikle ben ondan çılgın programıma göre hayatını ayarlamasını, olası ölüm tehditlerine katlanmasını isterim.

"Bütün öğleden sonrayı boş geçirebilirim," diyorum, yanağına parmak uçlarımla vurarak.

Şu anda bunu karşılayamam, özellikle de Johnson'ın şu anda yönetmenle plan yaptığı bir ortamda. Ama bunu ona söylemeyeceğim.

"Sadece birkaç saat," diyor hafif bir gülümsemeyle. "Yolunun çok yoğun olduğunu biliyorum."

Dışarıdaki konuşmalar giderek yükseliyor ve ben eğilip dudaklarına bir öpücük konduruyorum.

"Saat yedide döneceğim ve sonra gecenin geri kalanında tamamen senin olacağım."

Ona dokunduğumda gözlerini kapatıyor, sanki yanağındaki elimin hissini içine çekiyor.

"Tamam," dedi yumuşak bir sesle, gözlerini açıp sonsuza dek hafızama kazınmış o ürkütücü yeşil gözleri ortaya çıkardı.

Hızla onu öpüp kapıya yöneliyorum, sanki yanlış bir şey yapıyormuşum gibi hissediyorum. Şimdiye kadar hiç bu kadar savunmasız görünmemişti.

Dışarı çıktığımda, etrafımda sıralanmış insanlar vardı, herkes bir ağızdan konuşuyordu. Ne oluyor yahu? İçeride ne kadar kaldım? İçeri girdiğimde böyle bir şey olmuyordu.

"Neler oluyor?" diye soruyorum Elise'e.

Bana stoacı bir ifadeyle dönüyor.

"Görünüşe göre hafıza kaybı geçmiş ve aniden herkes on yıl önce yaşananları, öncesinde ve sonrasında yaşanan her şeyi anlatmak

istiyor. Gecenin geri kalanında ifadeleri alacağız."

İnsanlar sokağın sonuna kadar sıralanmış, ben de saçlarımı elimle düzeltiyorum. Dönüp verandada duran Lana'yı görüyorum; gözleri, uzun zamandır sakladıkları sırları ifşa etmeye hazır insanların oluşturduğu uzun kuyruğa takılıyor.

O soğukluk yine gözlerinde.

Sanki şu an onlara içerliyormuş gibi.

Korku her zaman insanların dürüst olmasını sağlayan iyi bir motivasyon kaynağıdır.

Leonard'a dönüyorum ve o da bana doğru işaret ediyor.

"Donny ile birlikte Adli Tıp'a gidip Davenport raporunu almam gerekiyor," diyorum ona.

"Onun yerini ben alıyorum. Bu karmaşaya yardım edecek ve sürekli gelip sırayı ezmeye çalışan şerif yardımcılarıyla ilgilenecek. Hiç şaşırtıcı değil ki, kimse geri adım atmıyor. Sanırım bir canavarı derisini yüzme gücüne sahip bir katilden, onları kim bilir ne kadar süredir korkutan adamlardan daha çok korkuyorlar."

Başımı sallayıp karmaşayı geride bırakıyorum.

Arabaya biner binmez kontağı çevirip yola koyuluyorum.

"Jacob Denver'a ulaşabildin mi?" diye sordum.

"Telesekreterine göre, iş için Kaliforniya'daymış."

"Söyleme," diye mırıldandım. "Ne kadar da uygun. İnceleyip kanıt var mı bir bak."

Alan, uçak biletinin kullanıldığını ve birinin Kaliforniya'da kendi adıyla bir otele giriş yaptığını doğruladı. Güvenlik kamerası kayıtlarını inceliyor, ancak ikimiz de biliyoruz ki tekerlekli sandalyedeki bir adam için beyzbol şapkası görünür olan her şeyi gizleyecektir. Eğer olaya

karışmışsa, bunu dikkatlice planladığını tahmin ediyorum. Mazereti, kendisi olmasa bile, doğrulanacaktır.

Gerginmiş gibi parmaklarıyla gösterge paneline vuruyor, ben de ona yan yan bakıyorum.

"Ne oldu?" diye merakla soruyorum.

"Sana anlatacağım bir sonraki kısmı beğenmeyeceğin hissine kapılıyorum."

"Hangi kısım?"

Bana doğru dönüyor ve ben bir kırmızı ışıkta duruyorum.

"Alan, yönetmen tarafından yakından takip ediliyordu, bu yüzden eski bir arkadaşımdan ek araştırma yapmasını istedim. Jacob Denver'ın aslında gizli ortak olduğu başka bir işi olduğunu öğrendim."

"Tamam aşkım..."

"Sana bir teorim olduğunu söylediğimi ama yanıldığımı düşündüğümü hatırlıyor musun? Sonra şüphelinin bir ortağı olduğunu öğrendik?"

"Elbette. Bu seni neden bu kadar gerginleştiriyor?" diye soruyorum şaşkınlıkla.

"Kennedy Carlyle ismi size tanıdık geliyor mu?"

Düşünüyorum, üzerinde kafa yormaya çalışıyorum. "Carlyle ismi... Kahretsin. Jasmine Evans'ı öldüren arabanın direksiyonunda olan sarhoş sürücülerin adıydı."

Yavaşça başını salladı. "Küçük bir kızları yetim kaldı. Aslında Victoria ile aynı yaşta. Doğum günleri bile birbirine yakındı. Kızın adı Kennedy'ydi."

"Bunun bununla ne alakası var?"

Parmaklarına daha sert vuruyor, onu daha önce hiç görmediğim kadar gergin davranıyor.

"İlk başta bunun tamamen tesadüf olduğunu düşündüm. Hastaneye Victoria Evans'ı sormak için gittim ama o tarihte araba kazasına karışan on altı yaşında bir kızdan bahsettiğimde, onun hakkında bir FBI ajanıyla konuştuklarını söylediler. Kafam karıştı, ta ki bana Victoria Evans yerine Kennedy Carlyle'ın dosyasını verene kadar. Bana pek bir şey gösteremediler ama önemli noktaları vurguladılar."

"Beni kaybettin Leonard," diye inliyorum.

"Hadley Grace, Kennedy hakkında onları aradı. Tam ona göre bir hareket."

"Neden?"

Birdenbire ortadaki yerden tırmanıyor, arka koltuğa doğru giderken kalçasını omzuma çarpıyor.

"Bu ne halt?" diye bağırdım, omzuma tekrar vurduğunda irkildim.

"Özür dilerim!" diye sesleniyor arka koltuğa yerleşirken. "Sadece atış menzilinin dışında olduğumdan emin olmak istedim."

Kaşlarım saç çizgime değiyor.

"Bakın, kulağa çok saçma geliyor ama ben tesadüflere inanmakta güçlük çekiyorum," diye gevezelik ediyor.

"Leonard, yemin ederim, sabrımı kaybetmek üzereyim." Ona ne kadar az sabrım kaldığını göstermek için parmaklarımı birbirine kenetledim.

"Hadley, birlikte olduğun her kız hakkında araştırma yapar," diyor sonunda.

"Herkesin çok fazla dolaştığımı düşündüğünü biliyorum ama Kennedy Carlyle'ı hiç duymadım," diyorum ona kuru bir sesle. "Ve söylentilerin iddia ettiği kadar çok dolaşmıyorum."

"Victoria Evans'la aynı gece hastanedeydi; Marcus Evans'la birlikte öldüğü gece."

"Ve?"

"Ve Jasmine Evans'ın ölüm sebebinin ailesi olduğunu düşünürsek, bunu gerçekten tesadüfi buldum. Bu yüzden biraz araştırdım. Kennedy Carlyle adını uzun zaman önce değiştirmiş. Tam olarak on yıl önce. Ayrıca hayat kurtaran ameliyatının ertesi günü doktor tavsiyesine rağmen hastaneden ayrılmış."

"Kahretsin, Leonard!" diye bağırıyorum.

"Tamam! Tamam." Derin bir nefes aldı. "Bunu söylemeden önce, başka hiçbir erkekle romantik bir ilişki yaşamadığını bilmelisin. Bunu çok ama çok detaylı araştırdım. Aslında, yıllar içinde çok az romantik ilişki yaşadı."

"Ne umrumda olsun ki?" diye inliyorum.

Ben dikiz aynasından ona bakarken, o da gözlerini arabanın etrafında gezdiriyordu.

"Jacob Denver ile birlikte ayrıldı. İkisi, çevrimiçi bir alım satım ve takas mağazasının sahibi. Kennedy Carlyle ise artık Lana Myers adıyla tanınıyor."

Damarlarımdaki kan, ciğerlerimdeki tüm oksijen acı içinde çekilirken donup kalıyor. Araba aniden kayarak duruyor ve Leonard, önündeki koltuğun arkasına tutunuyor.

"Emniyet kemeri," diye mırıldandı yüzünü buruşturarak. "Emniyet kemerini neden aklıma getirmedim ki?"

Ama kulaklarım aşırı uyarılmış kalbimin davul sesiyle çılgınca zonkluyor. Ellerim direksiyonu fazla sıkı tutuyor, ileriye bakıyorum ama hiçbir şey göremiyorum.

"Seni seviyor Logan. Tepki vermeden önce bunu bilmen gerektiğini düşünüyorum."

Bir şey yüksek sesle alev alıyor ve belediye binasının duvarından bir ateşin yanması ve üzerinden kaymasıyla bir anlığına tıslayan ateş beni kafamdan dışarı fırlatıyor. İnsanlar tökezleyip bakıyorlar, hatta hayretle bakıyorlar; bu sefer ateşle yazılmış kelimeler beliriyor.

Kaç. Şehir yerle bir olmadan önce. Kaç. Kaç. Kaç.

"Hayır," diyorum sessizce, başımı sallayarak. "Hayır. Lana olamaz."

"İlk başta öyle düşündüm," diyor fazla kısık bir sesle. "Sonra Plemmons'ın otopsi raporlarını okudum. Lana'nın birkaç çürüğü vardı. Plemmons bunlarla doluydu. Geçmişte birçok kadını kolayca alt etmiş bir adam, dayak yedikten sonra bir bıçağın üzerinden mi geçti? Hiç araştırmadık, çünkü—"

"Hadley," diyorum kısık bir fısıltıyla.

"Evet. Hadley. Ve sonra da bana zarar veren pedofil vardı-"

"Hadley," diyorum tekrar, ihanetin bağlarının giderek daha da sıkılaştığını hissediyorum, sanki boynumda elle tutulur bir ilmik haline geliyor.

"Evet," diye fısıldıyor, sesinde o kadar çok acıma var ki. "Lana'nın bu haçlı seferi hakkında anlattığı her şeye inandığı açık. Hadley'nin yaşadıklarından sonra bu şaşırtıcı değil. Ben de anlıyorum ama... Nasıl oluyor da vekil olabiliyor da psikotik kriz belirtileri göstermiyor anlamıyorum. Bir şeyi kaçırıyormuşum gibi hissediyorum."

Gerçek yavaş yavaş her kemiğime işledikçe göğsüm giderek ağırlaşıyor ve motor fonksiyonlarımı kullanma yeteneğimi elimden alıyor.

"Seni seviyor," dedi arka koltuktan sessizce. "Gördüm, Logan. Her şeyini riske attı—"

"Konuşmayı bırak," diyorum boğuk bir sesle, boğazım düğümlendiğinden daha fazlasını söyleyemeden.

Caddenin ortasında boş boş beklerken arabalar yanımızdan geçiyor, ben ise boş boş bakmaya devam ediyorum.

Her sabah uyandığımda, günümü onun güvenliği için endişelenerek, her saniyeyi korkuyla geçiriyordum. Ve her gece o, sırlarını benimle paylaşıyor, belki de bana gülüyordu.

"Sen bir profil uzmanısın," diyor Leonard, sessiz kalma talebimi duymazdan gelerek. "Hissettiği şeyin taklit olmadığını biliyorsun. Aptalca bir şey yapma Logan. Onu gerçeğe bağlayan tek şey sen olabilirsin ve eğer onu seviyorsan... Katie'nin hikâyesini hatırla yeter."

Kalbim göğsümü tekmelerken alaycı bir şekilde homurdandım.

"Konuşmayı bırak."

Adli tıpa gitmek yerine geri dönüp kulübelere doğru sürüyorum.

"Henüz kimseye söyleme. Bir itiraf istiyorum," diyorum ölümcül derecede sakin bir ses tonuyla.

"Sana aptalca bir şey yapma dedim, Logan."

Ellerim direksiyonu daha sıkı kavrıyor, ihanet acı damarlarımda dolaşmaya devam ediyor.

Hakkında hiçbir şey bilmediğim bir katili sevdim. Ölmüş bir aileye, onu öldürecek kadar takıntılı olan ya da psikozundan faydalanan bir adam tarafından manipüle edilen bir kızı sevdim.

Öyle ya da böyle, bu gece öğreneceğim.

Bölüm 16

Gözyaşları kederin sessiz dilidir.
—Voltaire

LANA

Tam banyodan çıkıp havlumu düzeltiyordum ki Logan yatak odası kapısından içeri girdi ve beni korkuttu.

"Bana kalp krizi geçirttin," diye inledim göğsümü tutarak. Ama sonra, onun çok ciddi ifadesine rağmen dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Dışarıdaki sirk gösterisine geri mi döneceksin?" diye sordum havluyu düzeltirken.

"Herkes gitti. Bu sefer ateşin içinde yeni bir mesaj vardı. Eminim şehrin dört bir yanındaki herkes birbirine bir şeyler söylemiştir. Küçük bir kasabada her şey çabuk yayılır."

"Her yerdeki küçük kasabaların o kötü alışkanlığı vardır," diye cıvıldıyorum, bu konuda söyleyebileceğim her şeyi yutarak.

Bana bakmaya devam ediyor, ciddi ifadesi giderek daha da kötüleşiyor.

"İyi misin?" diye soruyorum endişelenerek.

"Evet," diyor ve bana doğru yürüyor.

Daha fazlasını sormaya fırsatım olmadı çünkü aniden üzerime atladı, dudakları acı dolu bir öpücükle dudaklarımı ezdi. Her zamanki gibi incelik veya şefkat yoktu.

Zor, talepkar, neredeyse cezalandırıcı ama ben de onu öpüyorum, ona sarılıyorum. Nasıl oldu da bu kadar boş zaman buldu bilmiyorum ama ben de buna varım.

"Seni seviyorum," diyorum dudaklarına doğru, bu da bana daha sert, neredeyse acı verici bir öpücük kazandırıyor, beni kaldırıp yatağa bırakıyor ve üstüme çıkıyor.

Sözlerime karşılık vermiyor, muhtemelen kıyafetlerini çıkarmakla çok meşgul olduğundan, beni elde etmek için can atıyor. Dudakları tekrar dudaklarımı bulduğunda, daha nazik olmuyor.

Bacaklarımı aynı sertlikle araladı ve sonra içeri girdi. Şaşkınlıkla çığlık attım, yanında kolayca ıslanabildiğim için şükrettim. Yoksa canımı acıtabilirdi.

Ve daha sert, daha sert, daha sert itiyor... Bu böyle devam ediyor, kalçaları hiçbir ritim olmadan öfkeyle çırpınıyor.

Öpücüğü yarıda kesip başını benimkinin yanına koyduğunda kulağına "Seni seviyorum," diyorum.

Yine aynı duyguya karşılık vermiyor ve beni çılgınca, şiddetle, hiddetle becermeye devam ediyor. Ne kadar iyi hissettirse de, göğsümde bir boşluk oluşuyor, üzerimde donuk bir ağrı büyüyor ve genişliyor.

Gözümden bir damla yaş düşerken ona daha sıkı tutundum, gerçek yavaş yavaş içime işledi. Kalçalarımı kavradı, beni yukarı kaldırdı, sanki ona aitmişim gibi aldı... kırmak için.

Bir gözyaşı daha. Ve bir gözyaşı daha. Fiziksel bir acıdan değil, çünkü sadece yoğun bir haz var. Çünkü öfkeli olmadan öfkeli seks yapamazsın ve Logan çok öfkeli.

Ve beni kullanıyor.

Son bir kez daha.

Beni cezalandırıyorlar.

Çünkü biliyor.

Ama hâlâ gerçeğin tamamını bilmiyor.

Gözyaşlarım daha hızlı akıyor ve ben de kabul ediyorum. Keşke bu kadar inanılmaz hissettirmeseydi ama kalbim paramparça olsa da tenim bundan keyif alıyor.

Orgazm beni parçaladığında kendime hakim olamayıp çığlık atıyorum. Duygusal ızdıraptan ağlarken bile, fiziksel zevk hâlâ vücudumu arzuyla titretiyor.

İçimde hareketsizleştikçe kalbim çarpıyor, her atışta daha da parçalanıyordu. Canımın yanacağını biliyordum.

Bunun beni mahvedeceğini biliyordum.

Her geçen saniye daha ağır bir elle beni boğacağını hiç düşünmemiştim.

"Biliyor musun," diye fısıldadım yumuşakça, sesimin kırık tınısı neredeyse kendi kulaklarımı çiziyordu.

Her şey başladığı gibi aniden beni çekip çıkarıyor ve ellerim başımın üzerine fırlıyor. Ona bakarken direnmiyorum bile, ellerim kelepçeleriyle ferforje karyolanın başlığına bağlanırken bana bakmayı reddedişini izliyorum.

Gözyaşlarım acımasızca akıyor, beni utandırıyor, beni aşağılıyor, şu anda bulabileceğim her türlü onurumu elimden alıyor.

Ve beni çıplak bırakıp ayağa kalkıyor ve kıyafetlerini giyiyor, tamamen giyinene kadar tek kelime etmiyor.

Hala bana bakmıyor.

"Bunu yapmamalıydım," diyor acı acı. "Öte yandan, son birkaç aydır bir katille yattığımı da bilmeliydim."

Sonunda bana, tek bir gram sıcaklıktan yoksun soğuk mavi gözleriyle bakıyor.

Acı vardır, bir de ızdırap vardır.

Kurbanlarıma yaşattığım acıyı uzun zamandır hissetmiyordum.

Ama şimdi hissediyorum.

Kemiklerinize kadar işleyen, midenizi parçalayan ve sizi içten içe paramparça edecek kadar güçlü bir his. Çıplak ve yatağa kelepçeli bir şekilde, acı verici derecede sıcak gözyaşları dökerken, beni amansız bir güçle parçalamaya devam eden acıyı görmezden gelmeye çalışıyorum.

Ama faydası yok.

Dün gece açtığım yaraların acısını hala üzerimde hissediyorum.

Umursamıyormuş gibi davranmak için fazla aşığım.

Ve bu kalp acısı o kadar gerçek ki onu varlığımın her hücresinde hissetmemek elde değil.

Artık romantik olmak istemiyorum. Çünkü çok fazla acıtıyor.

"Logan, ben—"

"Hemen çeneni kapat, Lana," diye çıkıştı, gözleri kendi dökülmemiş gözyaşlarıyla parlıyordu. "Seni seviyordum. Sana değer veriyordum. Peki ya sen? Tek yaptığın yalan söylemekti! Beni kullandın!"

Tekrar konuşmaya başlıyorum ama o ağzımı tutup acıyla kapatıyor. Yapabileceği en kötü şey şu an yaptığı şey.

Beni susturuyor.

En kötü yanı da buydu.

Susturulmak, çünkü kimse duymak istemiyordu.

Şimdi kendimi sevecek kadar açtığım tek kişi beni susturuyor.

Öfkeye tutunuyorum; soğuğu arıyorum; ama karşımda çok fazla özgürlükle birlikte akan daha fazla sefalet ve gözyaşından başka bir şey yok.

Ama o soğuk. Buz gibi. Ama hissettiğim şeyin yalan olduğunu söylüyor.

"Hastasın. Yardıma ihtiyacın var. Ve dürüst olmak gerekirse şu anda seninle ne yapacağımı bilmiyorum, çünkü... Biliyor musun? Nedenini sen bul. Bu karmaşayı sen yarattın, beni nasıl etkileyeceğini hiç umursamadan içine attın ve sen burada kalıp olacakları düşünüp durabilirsin."

Aniden dönüyor ve ben de sözlerimi dizginliyorum.

"Kennedy Carlyle," diye mırıldandı kısık sesle. "İnanılmaz."

Her şeyi açıklamak dilimin ucunda, ama sonunda o soğukluk beni sarıyor, gözlerimi kapatıp onu ararken, yalvarırken acımın bir kısmını çalıyor.

Jake haklıydı. Logan asla beni seçmezdi.

İşte bunu kanıtladı.

Sormamıştı bile.

Umurunda bile değildi.

Kapıyı çarpıp hızla uzaklaşırken, gözlerimi yavaşça açtım ve bileklerimi direğe doğru kaydırırken hiçbir şeye bakmadım. Vücudum otomatik pilotta çalışıyor, ayağım çantamı bulup yukarı çekiyor.

Gözlerimi duvardan hiç ayırmıyorum, çünkü soğukluk damarlarımda yenilenmiş bir kararlılıkla akıp gidiyor. Uyuşmak istiyorum ama bu biraz zaman alacak. Bugün ayırabileceğimden daha fazla öldürmem gerekecek.

Az önce geri aldığım ruhumdan daha fazlasını alacak.

Kilit açma setini bulup ellerime kadar götürüp gerekli aletleri ararken, gözlerimi hiçbir şeye takmadan ileriye bakmaya devam ediyorum. Genellikle kilit açmada pek iyi değilimdir, ama görünüşe göre kalbinizin sökülmesi, doğru yolu bulmanız için ekstra bir teşvik oluyor.

Kurtulur kurtulmaz yavaşça yataktan kalktım, giyindim, eşyalarımı aldım, çantamı hazırladım ve sanki acele etmeme gerek yokmuş gibi kulübeden çıktım. Zihnim neredeyse bomboştu. Taze gözyaşlarım düşerken bile, soğukluk daha da güçlendi.

Jake'in babasının avcı kulübesini terk etmesinden bu yana kurduğu en yeni yere vardığımda en iyi arkadaşımı buldum.

Gözleri yukarı doğru açılıyor ve yüz hatlarım solgunlaşıyor, dizlerimin üzerine çöküyorum, bastırmak için çok uğraştığım sessiz acıyla titremeye başlayan vücudum pes ediyor.

Aşkın kalbimi sökeceğini sanmıştım.

Beni ateşlendireceğini düşündüm.

Aksine beni buza çevirdi.

4. kitabın sonu

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: **Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.**

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭☀️🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💗💜🦜💫⚜️🧜‍♀️